BDP

GESTAPO

SVEN HASSEL

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul V

GESTAPO

GESTAPO
1963

Pagină intenționat goală

Traducere: **PAVEL POPESCU**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *9511bf03-7d77-4090-aea0-7a7a2c8b33a3*
Data versiunii curente: *02-12-2023*

CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt”, acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Pagină intenționat goală

Turnătoarea

Dindărătul nostru auzirăm larmă și strigăte. În vreme ce noi ne repezeam înainte, Micuțul și Legionarul se opriră să aștepte, ascunzîndu-se în frunzișul des al tufișurilor.

Cei patru ostași ruși soseau în goană. Erau tineri de tot. Purtau petlițele verzi ale trupelor NKVD. Pe piept le atîrnau decorații. Erau soldați curajoși, dintr-aceia cărora le place vînătoarea și le place să ucidă.

Se iviră acolo, unde drumul făcea un cot. Legionarul arătă cu degetul gros spre pămînt. Micuțul rîdea. Armele lor automate scuipară simultan foc.

Micuțul trăgea din picioare, cu pușca-mitralieră lipită de șold; tot corpul său de uriaș vibra sub violența reculului.

Legionarul fredona: „Vino, dulce moarte, vino...”

Rușii se prăbușiră cu capul înainte. Cînd focul încetă, doi mai mișcau.

Micuțul le dădu lovitura de grație. Era o practică ce dura cam de un an, căci pînă și cei grav răniți continuau să lupte.

— Dispozitiv de siguranță, spune el rîzînd.

— Bine, Micuțule. Bună idee. Acum n-o să mai poată să ne-mpuște pe la spate.

Plutonul fusese surprins în timp ce pileam cu toții într-o cabană. Era aniversarea lui Porta. Patrula sovietică se strecurase fără ca nimeni să prindă de veste. Brusc, geamurile zburară în țăndări și patru guri negre de pistol-mitralieră prinseră să împroaște cu foc încăperea. Ne-am trîntit la pămînt...

Legionarul și Porta expediară cîteva grenade prin fereastră. Cum de-am scăpat—nimeni n-ar putea explica.

Ne-am regrupat în cariera de piatră, pe partea cealaltă a pădurii. Lipseau opt oameni

— Pe doi i-am văzut eu căzînd, spuse Porta.

Micuțul tîra după el un locotenent rus. Bătrînul spuse că prizonierul trebuie adus pînă-n liniile noastre.

Chiar la marginea cîmpului de mine, locotenentul scoase un țipăt. Micuțul rîse, Bătrînul înjură

Cînd ieși din pădure, Micuțul era singur.

— Tîmpitul ăsta de ofițer a încercat s-o roiască, lămuri el.

Cu toți însă băgarăm de seamă că lațul îi ieșea pe jumătate afară din buzunar. Era un laț din sîrmă de oțel, cu două mînere de lemn, zis și „moartea tăcută”.

— L-ai gîtuit! strigă, acuzator, Bătrînul.

— Și ce-i cu asta? Voia s-o șteargă, mormăi Micuțul și-și frecă buzunarul pantalonilor.

— Ucigașule! rosti Stege.

Toți cei care mai rămăseserăm din compania a 5-a stăteam trîntiți pe burtă sub niște meri și priveam trupeții din completarea pe care o așteptam de patru zile. Tocmai debarcaseră din camioane și se încolonaseră pe două rînduri, în mijlocul drumului. Uniformele și armamentul erau vizibil noi. Aduseseră pîn-aici mirosul de magazie.

Îi priveam cu ochi de cunoscători. Adevărul e că-i priveam pe toți cu ochiul unui soldat din linia-ntîi, fie ei militari, fie nu. În mod tacit am căzut de acord că cei 175 de rezerviști înșirați acolo sus, pe șosea, n-aveau cine știe ce în comun cu soldații. Echipamentul îl purtau ca niște muhaiale.

Prost ajustate, curelele apucaseră să le facă rosături. Cizmele erau lustruite, dar țepene. Nu fuseseră niciodată lăsate să se-nmoaie în urină și apoi frămîntate zdravăn cu mîna ca să se argăsească. În cizme dintr-astea țepene era cu neputință să ajungi prea departe. Cizme exemplare erau cizmele lui Porta; atît de moi încît vedeai mișcînd degetul cel mic înlăuntrul lor. E drept că trăsneau a urină cale de-o poștă. A spus-o și Chiorul, colonelul nostru, cu prilejul unei parăzi.

— Puți ca o sută de latrine laolaltă!

Dar de interzis, nu interzicea argăseala. Chiorul știa că picioarele sînt cel mai important lucru pentru un soldat. Arma secretă a infanteriei. Un comandant de infanterie inteligent trebuie să aibă grijă de picioarele trupei sale mai mult decît de orice altceva.

Micuțul îl înghionti cu cotul pe Legionar.

— Ce adunătură de amărîți ne-au expediat! Ivan o să-i bage-n mormînt doar holbîndu-se o dată la ei. Dacă nu eram noi doi, Mergi-ori-Crapă, războiul ar fi fost de mult pierdut.

Bătrînul rîse înveselit. Stătea culcat sub un tufiș care-l mai apăra cît de cît de ploaia ce cădea cu nemiluita.

— Curios că nu ți-au decernat *Crucea de Cavaler*, Micuțule. Tocmai unui erou ca tine...

— Mă... pe crucea lor de cavaler, bodogăni Micuțul și scuipă în direcția unei muște înecate de ploaie.

Ofițerii rezerviștilor înjurau cît îi țineau gura. Unuia din „boboci” îi scăpă pe jos casca de oțel și se rostogoli zăngănind pe drum, demascîndu-l.

— Jigodie! zbieră un *Oberfeldwebel*. La șmotru!

Recrutul, un om în vîrstă, trecu să execute ordinele pe care le urla gradatul.

— Înainte! Pas alergător, marș!

Oberfeldwebelul nu se urni din loc. Stătea acolo în drum și comanda cu fluierul: era genul de om care știe să scoată untul din recruți; într-un sfert de ceas izbuti să-l dea complet gata pe nenorocitul care-și scăpase casca. Demolat. Isprăvit.

Oberfeldwebelul rînji mulțumit. Ce poate să bucure mai mult inima unui bătrîn majur!

Comandantul nostru de companie, locotenentul Ohlsen, stătea de vorbă de una și de alta cu locotenentul care-i adusese pe rezerviști. Nici măcar nu băgase de seamă că bătrînelul e pe punctul să-și dea duhul. Asemenea scene deveniseră o obișnuință. Se întîmpla atît de des. În regulament așa ceva se numea „menținerea disciplinei”, iar de practicat se practica încă de pe vremea armatei imperiale. Obiceiul cerea să așteptați ca vreunul să comită o greșeală—și-atunci aveai la dispoziție toate mijloacele de a-l băga-n mormînt. Era simplu și eficace. Albi la față, recruții priveau la camaradul lor care, la capătul puterilor, cobora panta în patru labe. N-ar fi fost în stare să se ridice, chiar dacă *Oberfeldwebelul* l-ar fi amenințat cu Tribunalul Militar.

Majurul scuipă în direcția sa:

— Drepți, pasca mă-tii!

Dar bătrînelul continua să zacă, plîngînd de ți se rupea inima. Nu mai era nimic altceva decît o masă inertă. Cînd îl alerga de colo pînă colo pe cîmp, *Oberfeldwebelul* căutase cu tot dinadinsul să-l bage prin grămezile de bălegar. Acum, chichotind pe înfundate și lingîndu-și buza de jos, îl contempla pe omul prăvălit la pămînt.

— Ei bine, cap de bou! Dacă nu poftești să iei poziție de drepți, am eu și alte metode. Îți închipui cumva că ai scăpat? Așteaptă tu un pic să înceapă Ivan să-ți tragă cu gloanțe trasoare în tîrtiță și-atunci să vezi cît poate să-ndure omul. Și scrîșni: Ia lopata!

Bătrînelul bîjbîi cu mîinile și izbuti să-și desprindă lopata sa de infanterist în chip reglementar.

— Foc de artilerie în față! Sapă!

Recrutul încercă să sape. Spectacolul era destul de comic. La viteza asta i-ar trebui o mie de ani ca să-și sape un adăpost. În perioada de instrucție timpul afectat era exact de unsprezece minute și treizeci de secunde cronometrate din clipa în care lopata se afla scoasă din tocul ei. Și să-l păzească Dumnezeu pe ăla care se mocăia o secundă-n plus. Noi, veteranii, eram și mai rapizi. E drept însă că săpaserăm mii și mii de adăposturi individuale. Puteai să le iei urma de la frontiera cu Spania pînă pe crestele Elbrusului, în Caucaz; și apoi, săpasem în tot soiul de soluri. Micuțul, de pildă, putea să se-ngroape la pămînt în șase minute și patrusprezece secunde, iar dimensiunile lui reclamau un adăpost adînc. Se lăuda chiar că putea să-l sape și mai iute, dar nu merita să se ostenească fiindcă, oricum, recordul său nu fusese niciodată bătut.

Oberfeldwbel-ul își înghionti victima cu vîrful cizmei.

— La ce tot visezi, mă, prăpăditule? Poate c-ai de gînd să-ți termini adăpostul cînd vom fi cu toții morți și putreziți în mormînt? Mai repede! Mai repede!

Recrutul leșină. Leșină uite-așa, pe loc, fără să ceară voie. *Oberfeldwebelul*, surprins, se holbă. Clătinînd din cap, dădu ordin la doi ostași din coloană să ia „cadavrul”.

— Și ăstora li se zice soldați, murmură el. Sărmană Germanie! Tipul ăsta însă îl va ține minte, își făgădui tot el. O să-l pomenească pe *Oberfeldwebelul* Huhn, teroarea Bielefeldului. Își frecă mîinile cu

voluptate: Așteaptă amice, așteaptă! O să fii primul din companie care o să dea ortu' popii!

Pedeapsa însă își făcuse efectul. Nici unul din recruți nu va mai lăsa vreodată să-i cadă casca.

— Ce găoază! aruncă neglijent Porta, mușcînd în același timp din cîrnatul de berbec pe care, cu cinci zile-n urmă, îl găsise în sacul de merinde al unui artilerist rus.

Aveam cu toții cîrnați dintr-ăștia, de berbec. Cîrnați de berbec din Kazahstan. Sărați, tari ca piatra, dar delicioși.

Rămăseserăm doar doisprezece supraviețuitori. Pierderile mari nu ne mai impresionau defel. Așa ceva ni se întîmplase atît de des. Pădurea însă ne costase scump. În pădurea aceea uriașă, pe care o străbăteam retrăgîndu-ne, am dat și peste bateria rusească. Ca de obicei, primul care-i văzu fu Legionarul. Nici pieile-roșii din romanele lui Cooper nu atacau atît de tăcut ca noi. I-am curățat pe toți cu kandra[1]. Cînd terminarăm, era de parcă un obuz de 150 m ar fi explodat în mijlocul lor. Căzusem peste ei ca trăsnetul. Se prăjeau la soare liniștiți, nebănuind nimic. Surprins de vacarm, comandantul lor, un grăsan scund și jovial, ieșise din cabană.

— Ah, ticăloșii! Uite-i că iar au tras la măsea și-acum s-au luat la bătaie, îi spuse el adjunctului său, un locotenent.

— Ce bordel!

Acestea fură ultimele sale cuvinte. Retezat, capul i se rostogoli în iarbă și două șuvoaie de sînge țîșniră din trunchiul cuprins de convulsii.

Fără veston, urlînd, locotenentul se năpusti spre pădure, dar Heide îl prinse din urmă și-i împlîntă cuțitul kandra în piept. Ofițerul căzu fulgerat.

Cînd terminarăm, eram înspăimîntători la vedere. Unii dintre noi vărsau. Sîngele și mațele put îngrozitor. Ș-apoi, mai erau și muștele! Niște muște uriașe, albastre. Nimănui nu-i plăcea kandra. Prea te mînjeai. Ca armă însă, era excelentă și nici o altă armă n-o egala. Legionarul și Barcelona ne învățaseră cum să ne servim de ea.

Ne instalarăm, care pe lăzile de muniție, care pe stivele de obuze. Ușurați și mulțumiți, ne apucarăm să mîncăm cîrnații lor de berbec stropindu-i cu votcă rusească.

[1] KANDRA: Cuțit siberian cu tăiș dublu *(n. trad.)*

Singurul căruia-i pierise foamea era Hugo Stege. Îl luam mereu peste picior fiindcă urmase liceul. Nu înjura și nu spunea niciodată măscări, iar nouă așa ceva ni se părea nefiresc. Din pricina limbajului său corect și-a bunelor sale maniere, îl socoteam chiar nițeluș țicnit. Grozăvia cea mare a fost atunci cînd Micuțul descoperi că-și spală mîinile înainte de masă.

Un ceas întreg ne-am tăvălit de rîs pe chestia asta, după care l-am sfătuit să consulte un psihiatru.

Bătrînul contempla cîrnații de berbec și votca.

— Să le luăm cu noi. Ăstora de-aici n-o să le mai trebuiască.

— Ce moarte frumoasă! rosti cu emfază micul legionar. Nici măcar nu și-au dat seama că sînt uciși. Allah e mare și poartă de grijă copiilor săi. Vorbea plimbînd cu atenție degetul peste lama ascuțită ca un brici. Cînd știi cum să te slujești e cea mai rapidă moarte din cîte pot exista.

— În fond, e trist, murmură Stege și vomită din nou.

— Trist? exclamă Porta. Lucrurile astea nu sînt triste. Dar dacă se întîmpla pe dos, adică noi să fi fost cei care trăgeam la aghioase, în vreme ce fîrtații de colo ieșeau din pădure?

— Și totuși e trist, se încăpățînă Stege.

— Bun. E trist. Dar fir-ar să fie, în cazul ăsta e trist și faptul că sîntem nevoiți să ne tîrîm prin afurisita asta de pădure! E cumva din vina noastră? Cînd ți-au pus pe cap țucalul lui Hitler, te-a întrebat cineva dacă-ți place au ba să ucizi oameni?

— E idiot, protestă Stege. În numele cerului, scutește-ne de filozofia ta.

— *Mon camarade*—spuse Legionarul mutînd țigara dintr-un colț într-altul al gurii—ceea ce spune Porta e adevărat. Ne aflăm aici ca să ucidem, așa cum un mecanic se afă într-un garaj ca să repare mașinile.

— Exact ce gîndesc și eu! zbieră Porta dînd din mîini și speriind muștele care-și luară zborul de pe cadavre.

Ne scoteau din sărite muștele astea obraznice, care-ți intrau în ochi și în nări. Nu pricepuseră încă diferența dintre un mort și un viu. Porta aținti spre Stege un deget murdar.

— Ți-ai făcut rost de kandra; să nu vii să ne povestești că aveai

de gînd s-o atîrni pe perete, în primul rînd fiindcă n-ai așa ceva și cum porumb nu crește pe-aici, nu puteai s-o folosești nici la tăiat coceni. Așa că, fie că-ți place, fie că nu, ideea ta era limpede cînd ai luat cuțitul de la tipul mort. Îl voiai ca să poți căsăpi cu el pe unul sau pe altul.

— Ticălosule, mîrîi Stege printre dinți.

— Sînt soldat, replică laconic Porta,

— Precum vezi, *mon camarade*, e același lucru, spuse Legionarul. Am fost aduși pe lume de niște ticăloși ca să trăim ca niște ticăloși și să crăpăm ca niște ticăloși pe bălegarul cazon.

— Vax, bombăni Heide ștergînd de pantaloni lama largă a Kandrei. Ce porcărie! S-a știrbit. Măcar de-am avea un polizor, aș putea-o ascuți. Sîntem umani, nu? De ce să-i facem pe oameni să sufere mai mult decît e nevoie?

Bătrînul se ridică și ordonă scurt:

— La arme. După mine, prin flanc cîte unul.

Cîteva minute mai tîrziu furăm ajunși din urmă de Porta și Micuțul. Rămăseseră să despoaie cadavrele și fuseseră cît p-aci să se ia la bătaie pentru trei dinți de aur. Porta avu parte de doi. Micuțul trebui să se mulțumească doar cu unul singur.

Bătrînul spumega:

— Îmi vine să vă curăț pe amîndoi! Mi-e silă cînd vă văd smulgînd coroanele de aur din gura cadavrelor.

— Mai lasă-te de fasoane! îl luă peste picior Porta. Ce, tu ai îngropa un inel de aur? Sau ai da foc unei bancnote de-un miar? Sper că nu, altminteri ai fi nebun de legat.

Bătrînul mai bombăni un timp. Știa însă prea bine că în fiecare companie, atît la noi, cît și la ei, existau cîțiva „dentiști", cu cleștii lor tăioși prin buzunare. Nu era nimic de făcut.

Acum ședeam pe sub meri mestecînd cîrnații artileriștilor morți. Picăturile de ploaie cădeau în cadență din copaci. Ne era frig și trăgeam de „foi" acoperindu-ne cît mai mult trupurile ce dîrdîiau. „Foaia" era piesa universală a echipamentului nostru—pelerină, cort, halat de camuflaj, sac de transport, saltea, hamac și giulgiu—primul obiect pe care ți-l întindea „molia" de la magazia de efecte și singurul care ne însoțea și în mormînt.

Porta contempla norii buhăiți de apă.

— Ploaie, ploaie, veșnic ploaie. Munții ăștia-s o scîrnă dacă-i vorba să te bați în ei. Vă amintiți cînd ne războiam în dulcea Franță? Era soare întruna și-n timpul popasurilor ne puteam permite să lenevim în voie.

— *Pötz Sakrament*! oftă Julius Heide. O frumusețe de război. Dar ce baftă pe noi că n-am trecut de partea cealaltă. Vă aduceți aminte de toți dezertorii pe care i-am văzut, după capitularea franțujilor, tîrîți de dulăii din poliția militară în direcția Torgau[2]?

— Nu-i cîtuși de puțin sigur că am fi fost morți, rosti visător Micuțul. Se așeză pe iarba udă și se plecă înainte. Ochișorii săi negri străluceau. Am fi fost poate la Londra, acolo unde stă Churchill ăla. Mi s-a spus că-i o adevărată plăcere să fii prizonier la „ingliș". Vă amintiți de comisarul cu care am pălăvrăgit la Nicolaev? Ăla de se deghizase în țăran, dar pe care l-a demascat Mergi-ori-Crapă? Zicea că ai noștri se plimbă prin parcurile lorzilor și culeg violete pentru saloanele lor, iar noaptea se hîrjonesc cu servantele prin fîn. Aș fi cel mai mare mincinos din cîți există dacă aș pretinde că nu-mi place mireasma fînului. A fost odată o poveste cu mine, c-o fată și cu o căpiță de fîn și de-atunci, vă zic, mirosul fînului mă stîrnește al dracului de tare.

— Totu-i să nu fie prea mulți țînțari în vîrful căpiței, spuse Heide ațintind capătul cîrnatului său înspre *Oberfeldwebelul* care-l chinuise de moarte pe bătrînel. Ne-am putea distra pe cinste cu majurul ăsta. Simt pînă-n vîrful degetului cel mic de la picior că ăsta ne va aduce tot soiul de belele pe cap.

— Atunci o să-i facem de petrecanie, hotărî Micuțul suflîndu-și zgomotos nasul cu degetele. Fă-mi doar un semn; sînt expert cînd e vorba să curăț gașperi dintr-ăștia.

— Ce vom deveni noi oare, cînd totul se va termina? spuse gînditor Stege. Practic, n-am învățat nimic altceva decît să ucidem. Am chiar impresia că treaba asta o să-ți lipsească ție, Micuțule.

— Nici o grijă! rînji Micuțul. Va fi oricînd nevoie de băieți iuți de șiș. Ei, Mergi-ori-Crapă, așa-i ori ba?

— Ai dreptate, *mon camarade*.

— Nu pricep boabă din limbile tale străine. Dar cum vine vorba

[2] TORGAU: Închisoare militară cu o faimă din cele mai proaste *(n. trad.)*

de lichidat pe unul sau altul, îmi aduc brusc aminte că mi-a fost întotdeauna tîrșă de moarte. Saltul cel mare prin stratosferă, zău dacă-mi place prea tare.

— Ți-e teamă pesemne să-l întîlnești pe Doamne-Doamne? întrebă, sarcastic, Stege.

— E unii care se gîndesc numaidecît la ce-i mai rău, bombăni Micuțul. Nu, aș zice mai degrabă că, odată țeasta găurită, chestiunea-i rezolvată. Punct și finiș. Nu cred în Dumnezeu. Dacă există, am feștelit-o definitiv, dat fiind cazierul meu judiciar.

Se legăna ușor, nehotărît. Își încrețea fruntea îngustă. Căuta cuvintele.

— Nu izbutesc să-mi închipui că-ntr-o bună zi n-o să mai existe „berea de la șapte"[3], ascunsă într-o privată și băută în tovărășia unor buni prieteni și-a unei perechi de zaruri. Tîrșa asta de veșnicul „pe loc repaos" o aveam de copil, înainte de a fi băgat în orfelinat, încă de pe vremea cînd făceam curse pentru dom' Kleinschmidt, lăptaru' de pe Davidstrasse. Alergam întotdeauna numai pe sub felinare și făceam cît mai mult zgomot cu sticlele pentru că mi se-nșurubase în bilă ideea tîmpită că dacă nimeresc la-ntuneric, tipul cu șișul o să vină și-o să mă-njunghie. Se lăsă în genunchi fixîndu-ne pe rînd cu privirea. Apoi urmă: Sfinte Hristoase și Maică Maria, ce frică-mi era. Îmi aduc aminte mai ales de-o intrare chiar în capul străzii Bernhard Nocht. Ca să ajungi la scară trebuia traversat un culoar lung și-ngust, iar la fiecare etaj se desfăceau niște coridoare strîmte care duceau spre hogeacuri. Peste tot vagabonzi dormind. Dădeam adesea peste ei, zorit cum eram, așa ca toți băieții de lăptărie. Ceva îmi spunea că omul cu șișul se afla printre vagabonzii ăia și închipuiți-vă că aveam dreptate. Am priceput-o cînd ne-au băgat la orfelinat. În stabilimentul ăsta împuțit am cunoscut un tip. Un vagabond o căsăpise pe soră-sa exact în casa aia de pe strada Bernhard Nocht, în care în fiecare dimineață la orele 4 măndelu' umbla cu sticlele lui de lapte. Și dacă eram eu cel pe care-l căuta? La ora aia puteam să urlu cît pofteam. În toate cotețele se soilea zdravăn, ca după beție. Nimeni nu s-ar fi deranjat pentru un puști care zbiera după ajutor.

— Nu pe tine te căuta, spuse, cu autoritate, Barcelona.

[3] Oră la care, în armata germană, trupa căpăta, cu excepția celor pedepsiți, liber pînă la stingere *(n. trad.)*

Micuțul îl privi cu gura căscată:

— Ei, fir-ar să fie, de unde-o știi, mă, bețivanule?

— Păi e limpede, lămuri rînjind Barcelona. I-a dat fetii cîteva cu șișul ca să se poată culca cu ea. Ce, erai vreo dameză tu? N-am dreptate?

— Ar trebui să fii stătut de tot ca să te dai la Micuțul, observă, rîzînd, Porta.

Legionarul zîmbi într-o dungă:

— E o oarecare lipsă pe piață; s-ar putea ca Micuțul să-și facă un rost în viață ca poponar.

— Dac-ar încerca vreunul cu mine așa ceva—și trăgînd pumnalul din teacă, Micuțul îl implîntă adînc în pămînt—n-ar apuca să zică nici „pîs"! Nu-mi spun nimic cavalerii ăștia de Kurlanda. Gagicile, da, indiferent cum arată, că au cin'șpe ani sau o sută, că-s curve sau oloage, mă interesează și încă al dracului! Dar ăilalți..., și Micuțul scuipă dezgustat.

Între timp, locotenentul care-i adusese pe recruți îi alinie în front, înainte de a ne părăsi. Devenise dintr-o dată grăbit. Prevenit de instinct, voia s-o ia din loc în viteză. Zorul ăsta nu mirosea a bine. Urmă obișnuitul discurs. Cu asta punea punct îndatoririlor sale față de transportul respectiv.

Recruții îl ascultau într-o tăcere indiferentă. Orăcăia precum o broască astmatică:

— *Panzer-Grenadieren*, sînteți acum pe front. Curînd aveți să-i înfruntați pe sîngeroșii dușmani ai Reichului, pe oamenii din smîrcurile sovietice. Va fi șansa voastră de a vă recîștiga onoarea civică și dreptul de a trăi din nou printre cetățenii liberi. Dacă veți fi viteji cu adevărat, cazierul vostru va redeveni curat. Reabilitarea voastră vă aparține vouă înșivă.

Tuși, apoi continuă, întrucîtva stînjenit.

— Camarazi, *Führerul* e mare.

Rîsul lui Porta îi ajunse la urechi. I se păru chiar că aude cuvîntul „rahat". Ne aruncă o privire piezișă. Fața i se congestionase. Avea aerul unui om căruia i s-a făcut frig. Își duse mîna la tocul pistolului.

— Soldați, urmă el, scuturați-vă de amorțeală. Nu-l dezamăgiți pe *Führer*. Trebuie să vă răscumpărați crimele împotriva lui Adolf Hitler și a Reichului.

Trase adînc aer în piept și privi direct înspre noi, cei doisprezece, adunați acolo, sub copaci. Întoarsă spre el, mutra de criminal a lui Micuțul răsărea alături de botul viclean, ca de vulpe, a lui Porta.

— Veți lupta alături de cei mai buni fii ai patriei, orăcăi el, și vai de ticălosul care se va dovedi laș. Ar fi cea mai mare mîrșăvie!

— „Cei mai buni fii", rînji Bătrînul. Zău că-i bună! Se vede treaba că nu-l cunoaște pe Micuțul și pe Porta.

Micuțul mîrîia aidoma unui lup flămînd care adulmecă prada.

— Sînt cel mai bun fiu al mamei mele.

— Da' ce, mai are și alții? rîse Julius Heide.

— În prezent, nu, declară Micuțul. Ceilalți s-au dus.

— Ce-a fost cu ei? întrebă Porta.

— Cel mai tînăr s-a prezentat, într-un moment de nebunie, la Gestapoul de pe Stadthausbrücke nr. 8. Avea de dat niște explicații privind o chestie care se petrecuse pe strada Budapesta. Nu-mi mai amintesc amănuntele, dar era vorba de un zid, de-o cutie cu vopsea și de-o pensulă. Cretinul avea mania mîzgălitului. De-atunci nu l-a mai văzut nimeni. Pe Buller l-au scurtat de-un cap în 1939 la Fuhlsbüttel. Tot în ziua aia l-au „ajustat" și pe babacu' meu. A mai fost Gert. Ăsta era de-a dreptul idiot. S-a înrolat voluntar în marina de război și-a fost scufundat cu U-18 în '940. Drept recunoștință am primit o prea frumoasă carte poștală de la amiralul Dönitz. Una d-aia, știți voi, cu marginile poleite și cu tot soiul de brizbrizuri—*Der Führer dankt Ihnen*[4]. Cartea asta poștală a cunoscut o soartă tristă, care i-ar fi displăcut din cale afară domnului Dönitz. Și Micuțul mușcă o bucată zdravănă din cîrnatul de berbec. Dar în măsura în care n-a știut nimic...

— Ce s-a întîmplat cu cartea poștală a amiralului? întrebă curios Barcelona.

— Ce scandal ar fi ieșit dacă povestea s-ar fi aflat! Era într-o duminică dimineață. Madam Creutzfeld se instalase comod la privată... „Adă-mi niște hîrtie moale", mi-a strigat ea. Eu i-am băgat pe sub ușă cartea poștală a amiralului. Fusese tot ce putusem găsi la iuțeală. Atunci au apucat-o toate furiile împotriva lui domnu' Dönitz, fiindcă anunțul era țeapăn ca o scîndură.

— Și tu ai devenit unicul fiu? l-am întrebat eu.

[4] *(germ.) Führer*-ul vă mulțumește *(n. trad.)*

— Da. Unș’pe s-au dus dintr-un foc. Pe cîțiva i-au descăpățînat. Trei au pierit pe mare. Cei doi mezini au fost arși de vii cu prilejul unor vizite, asortate cu bombe, a pretenarilor lu’ Churchill. Nu vruseseră să coboare în pivniță. Voiau să se uite la avioane. Acum n-a mai rămas decît pațachina aia de madam Creutzfeld și cu mine. Aruncă o privire circulară în jur, apoi urmă: Oricum, nu toate familiile au adus asemenea jertfe pe altarul lui Hitler! Mușcă din nou din cîrnatul de berbec și-și stropi îmbucătura cu un gît de votcă. Puțin mă interesează, urmă el, de toți ceilalți, cu condiția ca eu să scap teafăr și ceva îmi spune că voi scăpa.

— Asta nu m-ar mira decît pe jumătate, făcu, gînditor, Bătrînul.

Atenția ni se mută la băutura din marmita Legionarului. Porta mai puse cîteva surcele. Focul pîlpîia vesel. Legionarul mestecă puțin în zeama cea groasă. Puțea cam tare, dar ce beție trăsesem! Turnată în bidoane, o cărasem peste tot după noi aproape o săptîmînă încheiată. Barcelona declarase că trebuie să fermenteze. Acum urma să dea în clocot și, de îndată ce începea să fiarbă, aveam să trecem la distilare. Porta fabricase un alambic senzațional. Marmita o furasem dintr-un vagon-bucătărie. Era una din acele marmite al căror capac se poate înșuruba și-n care mîncarea se fierbe sub presiune. În capac fusese făcută o mică gaură de care să se fixeze aparatul de distilat al lui Porta. Deci, așteptăm nerăbdători ca zeama să clocotească.

— Doamne, ce-o să ne mai trotilăm! jubilă Heide.

— *Heil Sieg*![5] Erau recruții care salutau astfel discursul de rămas bun al locotenentului de la transporturi.

Fără să se-ncurce în alte formalități, locotenentul Olhsen preluă comanda „bobocilor”. Celălalt, străinul, dispăru în Volkswagenul său amfibiu.

Rezerviștii rupseră rîndurile și, grupuri-grupuri, se adunară sub copaci. Își aruncară echipamentul și se lungiră pe iarba udă. Se țineau la distanță de noi, cei vechi. Îi intimidam.

Foarte sigur pe el, *Oberfeldwebelul* Huhn se îndreptă către noi. În trecere, lovi marmita Legionarului, făcînd să sară cîțiva stropi. Păși mai departe, prefăcîndu-se că n-a observat nimic. Curelele sale noi scîrțîiau răspîndind pîn’ la noi mirosul de magazie.

[5] *(germ.)* HEIL SIEG!: Trăiască victoria! *(n. trad.)*

Legionarul strînse din buze. Îl urmări pe *Oberfeldwebel* cu o căutătură rea, apoi îi făcu Micuțului semnul lui convențional, degetul gros îndreptat spre pămînt.

Micuțul fornăi pe nas și-și săltă centironul. Într-o mînă ținea bucata de cîrnat, în cealaltă o cană de tablă plină cu basamac. Calm, cu foaia de cort udă de ploaie fîlfîind în jurul său, porni pe urmele *Oberfeldwebelului* Huhn.

— Ei, gagiule, strigă el pe neașteptate, ai răsturnat licoarea lu' domnu'!

Huhn încremeni pe loc ca trăsnit, apoi se răsuci fulgerător.

— Fir-ar să fie, ce, ai căpiat? Nu știi cum trebuie să te adresezi unui superior?

— Firește că știu, continuă imperturbabil Micuțul. Da' nu despre asta este vorba. Ai răsturnat licoarea lu' domnu'. Așa ceva nu se face.

Oberfeldwebelul își trase cascheta și explodă:

— Ai înnebunit? Pune-ți creierii la contribuție și dacă vrei să mi te adresezi respectă HDV-ul[6]. Altminteri îți promit că te învăț eu minte!...

— Hai, plimbă ursul, îi propuse Micuțul. Acum discutăm despre licoare. După aia putem să ne ocupăm, cît vrei, și de problema ta.

Huhn trase adînc aer în piept. Așa ceva nu mai pomenise niciodată. De șapte ani instruia recruți în garnizoane sau lagăre. Ultima dată o făcuse la fiorosul lagăr disciplinar al armatei de la Heuberg. Dacă cineva ar fi îndrăznit acolo ceea ce îndrăznea Micuțul aici, ar fi însemnat pe loc un glonț în cap. O clipă îl încercă chiar gîndul acesta plăcut: să scoată pistolul și să golească încărcătorul în mutra Micuțului, dar ceva nelămurit îi șoptea să fugă de o asemenea măsură draconică. În jurul lor se lăsase o liniște stranie. Privirile tuturor căutau spre cei doi. Îi fixau pînă și ofițerii, locotenentul Ohlsen și locotenentul Spät.

Micuțul era tot acolo, cu bucata de cîrnat în mînă.

— Ai răsturnat licoarea lu' domnu', *Oberfeld*'ule. Așa ceva nu ne place.

Huhn deschise și închise gura de cîteva ori. Adevărul era că, pur și simplu, nu știa ce trebuie să facă. Cele ce se petreceau depășeau

[6] *(germ.)* HDV—*Heers dienstvorschrift*: Regulamentul Serviciului Militar. *(n. trad.)*

orice închipuire. Pînă și Curtea Marțială ar fi refuzat s-o creadă. Și cu toate astea n-avea încotro și trebuia să admită că realmente în fața sa stătea un idiot de *Stabsgefreiter* care agita un cîrnat și-l tutuia pe el, un *Oberfeldwebel*.

Micuțul aținti cîrnatul spre pieptul lui Huhn.

— Nu-i nimic de făcut, *Oberfeld*'ule. Va trebui să-i plătești o amendă lui Mergi-ori-Crapă. Avem o taxă pe basamac. La noi aici, în 27, nu merge să-l dai așa, pe jos, iar Legionarul deține monopolul pentru fabricarea trăscăului. Ș-apoi cărăm marmita asta a noastră de zile-n șir. O avem de cînd am capturat-o de la Ivan. E o marmită a-ntîia! Dacă ar fi să se decearnă *Crucea de Fier* marmitelor, asta ar căpăta-o. N-am scăpat o picătură din ea în tot timpul cît am transportat-o; acum, uite că sosim aici, ne întindem liniștiți pe sub merii ăștia, în scîrba asta de ploaie și stăm să dea licoarea noastră un ultim clocot. Cînd colo, ce să vezi! Apari tu, dai cu piciorு' în marmită și-o mai faci și pe ăla ofensatu'. Păi înseamnă că nu pricepi situația. Noi sîntem ăia care am fost ofensați.

Huhn clipi din ochi și făcu un pas spre Micuțul, ducînd totodată mîna la tocul pistolului.

— Ajunge! Cum te cheamă, buhai jegos? Am să te pun eu cu botul pe labe! Nici o grijă! Mă pricep eu!

Și scoase un creion și hîrtie.

Micuțului nici că-i păsa.

— Nu ești zdravăn la cap, *Oberfeld*'ule! Tu ai mult mai multe motive să-ți fie frică de mine, decît viceversa.

Acum te afli pe front, într-o companie de șoc fără cloșcă pe mînecă[7], și sîntem pe-aici cîțiva țintași de elită care ne-am putea ocupa de tine. Pun de altfel rămășag unu contra zece că n-ai să-ți vezi casa. Ești prea tîmpit. Ca să scapi teafăr din războiul asta îți trebuie cap, nu glumă.

Dumnezeu știe ce s-ar mai fi putut întîmpla dacă locotenentul Ohlsen nu intervenea. Îl chemă la el pe Huhn și în același timp se răsti la Micuțul:

— Gura, Creutzfeld, sau te bag la zdup. Înțeles?

[7] Trupele Wehrmachtului purtau pe mîneca uniformei un ecuson reprezentînd vulturul germanic. Cei din unitățile disciplinare, „nedemni”, erau privați de acest drept *(n. trad.)*

— Bine, dom’ locotenent, răspunse Micuțul luînd o aproximativă poziție de drepți.

Pocni călcîiele, se întoarse și veni către noi tîrșindu-și picioarele.

— Gagiului asta îi scap eu una peste bot, făgădui el, lăsîndu-se jos.

— V-am spus c-o să avem distracție cu el, zise Heide, dînd din cap. E o jigodie. O să vedeți voi cît o să încerce să ne calce pe coadă.

— Da’ dacă i-am agăța o grenadă de boașe? propuse Porta.

— Lăsați-o baltă, amenință Bătrînul. O să vă lege într-o zi dacă mai continuați așa să vă lichidați superiorii.

— *Sacré nom de Dieu*! Începe să fiarbă! constată Legionarul înșurubînd capacul. Dă-mi furtunul. O să curgă imediat.

Plini de pioșenie, contemplam cu toții instalația de distilat în care vaporii se prefăceau în lichid.

În jurul nostru, lume ca la bîlci. Cu ochii țintă la alambicul improvizat, Micuțul îl stropea cu apă luată dintr-un canal de irigație.

— Curge! Pe Dumnezeul meu, curge! zbieră Porta și puse la iuțeală dedesubt o sticlă.

— Copilași, ce sete-mi e, murmură Heide.

Încetul cu încetul sticla lui Porta se umplu.

Toată noaptea am continuat să îmbuteliem. Oboselea dispăruse ca prin farmec.

Locotenentul Ohlsen dădu din cap.

— Sînteți nebuni, o să muriți dacă beți dintr-ăsta.

— În orice caz, dom’ locotenent, va fi o moarte frumoasă, observă Heide mîngîind cu degetul gîtul sticlei.

— De filtrat nu-l filtrați? întrebă locotenentul Spät urmărind cu privirea picăturile.

— N-are rost, răspunse Legionarul.

— Și cu metilul cum rămîne atunci? întrebă locotenentul.

— Puțin ne pasă de metil, răspunse, neglijent, Legionarul. Esențial e să ne putem trotila în lege.

— Și vom izbuti, rosti, cu profundă convingere, Heide.

— Dacă cei de vizavi ar bănui că avem marmita asta, ne-ar ataca imediat.

— Marmita noastră e *Gekados*, șopti misterios Porta.

Locotenentul Ohlsen rîse și porni, urmat de locotenentul Spät, în direcția tufișurilor.

Și ziua următoare furăm lăsați să ne odihnim în livadă. Am bucătărit tot timpul. Ca treaba să meargă mai bine, au fost constituite echipe de lucru.

Începusem chiar să nutrim naiva speranță că vom fi uitați acolo, pe sub meri. Dar iată că îndată după miezul nopții auzirăm o motocicletă coborînd tunător coasta muntelui și oprindu-se fix lîngă noi. Un subofițer, plin de noroi din cap pînă-n picioare, sări din șa:

— Comandantul companiei a 5-a, strigă el.

Locotenentul Ohlsen se ridică să ia mesajul.

Odată înmînat, ștafeta dispăru ca suflată de vînt.

— *Merde*, o să se lasă cu bum-bum, prezise Legionarul. Dați-i zor să terminăm cu basamacul. Ne trebuiesc cel mult vreo zece sticle.

— Avem treizeci și una de sticle, anunță triumfător Porta.

— Cînd începem să bem? întrebă Micuțul.

Legionarul îl privi bănuitor:

— Să încerci numai să-ți vîri botul și-ți arăt eu ție. *Compris, petit ami*?[8]

— Du-te dracului! se bosumflă Micuțul.

Fluierul locotenentului Ohlsen despică întunericul.

— Compania a 5-a, pregătește-te de marș. Încolonarea pe drum. Hai, mai repejor, domnilor!

Oberfeldwebelul Huhn se apropie de noi.

— Ce, voi n-ați auzit? Adunătură de cretini! Comandantul de companie ordonă adunarea.

— Singurul cretin de aici ești tu, șuieră printre dinți Legionarul.

Huhn se porni pe zbierat.

În aceeași clipă se produse un lucru care-i lăsă pe toți cu gura căscată. Bătrînul veni atît de aproape de *Oberfeldwebelul* Huhn încît căștile lor de oțel mai-mai se atinseră.

— *Oberfeldwebel* Huhn, începu el cu o voce calmă, dar încărcată de amenințări, trebuie să-ți spun un lucru. Comandantul acestui pluton sînt eu, și dacă te mai adresezi o singură dată vreunuia din oamenii mei, te trimit unde știi, în doi timpi și trei mișcări. Nu sînt decît un

[8] *(fr.)* Ai înțeles, prietene? *(n. trad.)*

Feldwebel de front, nu cunosc viața de garnizoană, dar văd în schimb că tu habar n-ai ce-i aia viață de front. Nu-mi plac violențele, însă dacă-ți mai bagi nasul în treburi care nu țin strict de parohia ta, le dau băieților mînă liberă să facă ce vor din tine.

Porta izbucni în rîs.

— Bine grăit, dar la ce bun să-ți răcești gura pentru un măgar.

Huhn fu pe punctul de a se lansa într-o nouă tiradă, cînd o privire a Bătrînului îl opri net. Nu se putu abține însă și, înainte de a o lua din loc, spuse:

— Vă credeți șmecheri, ai? Las' că mai vedem noi!

După care se apropie de locotenentul Spät și începu să i se plîngă cu glas tare. Locotenentul însă se duse la ale lui și-l lăsă să peroreze în gol.

— Haideți, haideți! comandă din drum locotenentul Ohlsen. La arme și încolonarea. Pentru Dumnezeu, Porta, mișcă-te odată!

Porta și Micuțul înhățară marmita și se încolonară în fața ofițerului care se făcu însă că nu observă recipientul.

Heide și Barcelona veneau tîrîndu-și armele. Recruții soseau în goană, îmbrîncindu-se și certîndu-se între ei. Din greșeală unul îl atinse ușor pePorta.

— Mă piele roșie de cinci bani, încearcă figura asta încă o dată și o să te pomenești cu un svast de-ai s-o uiți și pe mă-ta și pe tac-tu și pe Hitler!

Recrutul rămase cu gura căscată, dar tăcu prudent.

— Adunătură de mucoși! tună Micuțul.

— Compania a 5-a, drepți! Jumătate la dreapta...! comandă locotenentul Ohlsen.

Comandanții de plutoane indicară direcția.

— Ochii drept înainte! Porta, unde dracu' ți-e casca? Nu mai vreau să te văd cu jobenul ăsta! strigă locotenentul Ohlsen. Mă bagi în balamuc!

Porta își scoase cilindrul galben.

— N-ai cască? urmă iritat locotenentul Ohlsen.

— Nu dom' locotenent, mi-a umflat-o Ivan.

Locotenentul Ohlsen dădu din cap și-i aruncă o privire locotenentului Spät. Amîndoi se dădură bătuți.

— Bun, atunci acoperă-te, Porta. Nu poți mărșălui fără nimic pe cap.

Jobenul se înălță iarăși, aidoma unui horn, deasupra companiei.

— Cu ocolire la stînga, pas de voie 'nainte marș!...

Ploaia ne biciuia obrajii și se scurgea șuvoi pe spinările noastre. Un iepure traversă drumul.

— Uite unul care ne-ar prinde tare bine, suspină Porta.

— L-am face înăbușit în basamacul nostru, auzi, Micuțule.

— Așa îl gătesc în restaurantele alea mari, explică Heide.

— Și-i bun? întrebă Porta.

— Ah, dac-aș avea o gagică, suspină Micuțul, înălțînd ochii spre cer. Nici nu mai știu cum arăta așa ceva...

— Ai putea s-o faci pe o vreme ca asta? întrebă Heide dîndu-i cu cotul.

— Eu? Eu sînt gata oricînd. Chiar și la 50 de grade sub zero. Ce, ați uitat-o pe bătrînica pe care am ciocănit-o în zăpadă, atunci cînd am dat și peste comisarul ăla, la frontiera turcă?[9]

— Nimeni nu-i în stare la minus 50 de grade, protestă Steiner, șoferul care nimerise la noi pentru că vînduse unui șnapan de italian din Milano un camion aparținînd armatei. E pur și simplu imposibil.

— Ehe, făcu Micuțul cu subînțeles, ceea ce contează e căldura umană interioară.

— Ba uite că nu te cred. Nici măcar nu-și poate sălta capul, frigul o face atîtica de mică, și Steiner își înconvoie degetul cel mic.

— Gura, hoț de mașini, zbieră înfuriat Micuțul, gura că te fac zob!

— Uite cine se scandalizează! Există măcar un singur articol din Codul Penal care să nu-ți fi fost aplicat?

— Fac ceva pe Codul Penal, care, oricum, nu-i bun decît ca să profite alții după urma lui! Și-n plus, țin să-ți semnalez că am fost condamnat, mai cu seamă, pe baza articolului care se referă la „chestie". Și-ți mai pot afirma că am fost întotdeauna domn cînd le-am ales, nu ca animalul ăla pe care l-am curățat acu două săptămîni și care le înghesuia numai pe cele sub șaișpe ani. Ale mele, fără excepție, săriseră de douăzeci.

---

[9] Vezi ***Batalion de marș*** *(n. trad.)*

— Poate că, înainte de a le regula, le cereai și certificatul de naștere? îl luă Porta peste picior.

— Cîte ai pe listă? întrebă, curios, Heide.

— Păi, de ținut socoteala, n-am ținut-o, dar sînt destule, afirmă Micuțul, căzînd brusc pe gînduri.

— Nu mai vorbiți atît de tare, inamicul e pe aproape, interveni locotenentul Ohlsen.

Părăsirăm drumul și ne angajarăm pe costa muntelui. Catifelată, iarba înăbușea zgomotul pașilor. Undeva, în întuneric, o vacă mugi încetișor de plăcere.

Ordinele fură șoptite.

— Prin flanc cîte unul.

Oberfeldwebelul Huhn își aprinse o țigară.

Într-o clipă locotenentul Spät fu lîngă el și strigă printre dinți, la 200 atmosfere presiune:

— Idiotule, ești țicnit de-a binelea! Zvîrle țigara înainte ca trăgătorii lor să ne repereze. Ai merita să te-mpușc pe loc. Marș încheietor de coloană, să nu te mai văd pe-aici!

Huhn dispăru cu coada între picioare.

Brusc, înaintea noastră apăru o fermă. Ceva licări scurt. Locotenentul Ohlsen ridică brațul ordonînd „stai!”. Abia mai respiram. Ce ascundea această fermă? Inamicul era cumva înăuntru, gata să împroaște cu mitralierele întreaga companie?

— Heide, Sven, Barcelona și Porta, șopti locotenentul Ohlsen, scotociți baraca, dar prudență! Evitați să trageți, folosiți pumnalele. Inamicul trebuie să fie pe-alături.

Cu pumnalele în mînă, începură să ne furișăm spre clădiri. Tremuram de nervi. Oare cîți erau?

Atinserăm aproape ținta cînd băgarăm de seamă că Micuțul se luase după noi. Avea între dinți un cuțit și-n mînă lațul lui de oțel. Rînjea plin de speranță. Îl auzirăm șoptind:

— Jumătate din dinții de aur e pentru mine.

Porta ajunse primul. Se strecură prin fereastră ca o pisică. Dinăuntru nu răzbătu nici un zgomot.

Îl urmarăm. Pe undeva prin casă scîrțîia o ușă.

— E cineva, murmură Heide. Arunc o grenadă.

— Idiotule! se stropși Barcelona.

Micuțul plesni scurt din lațul său.

Porta scuipă peste umărul stîng. Ca să-i poarte noroc.

Micuțul se topi în beznă. Un sunet ușor ne atinse urechile. Un biet suspin. Apoi, din nou liniște. Strîngeam din răsputeri kandra, dîrdîind din tot corpul, fără să mă pot stăpîni.

Micuțul răsări lîngă noi. De laț spînzura o pisică.

— Iată inamicul, rîse el arătîndu-ne animalul sugrumat.

Răsuflarăm cu toții ușurați.

— Uf! Și eu care mă așteptam la o companie întreagă de ruși, suflă Barcelona.

— Bandă de tîrșăloși! făcu disprețuitor Micuțul, aruncînd cît colo pisica moartă.

Ne apucarăm să scotocim prin toate dulapurile ca să vedem dacă nu dăm peste niscaiva lucruri interesante.

Micuțul găsi un borcan cu dulceață. Se instală imediat turcește în mijlocul odăii, pe jos, și începu să se-ndoape.

Porta trase o dușcă dintr-o sticlă. Făcu o strîmbătură, privi eticheta, dar se convinse că acolo scria într-adevăr „coniac". Își mai administră un gît, după care îi întinse sticla lui Heide.

— Cam ciudat coniacul.

Heide gustă, apoi aruncă sticla și scuipă.

— Ce porcărie! Asta-i tetraclorură. Încîntat de cunoștință!

Micuțul rînji.

— Pe pămînt străin, trebuie să consumați dulceață. Încalte știi despre ce-i vorba.

O ușă scîrții. Sărirăm cu toții în sus. Dintr-un salt, Micuțul și Barcelona fură în dosul unui bufet. Dulceața curgea pe podea.

Porta se năpusti spre ușă, o deschise cu o lovitură de picior și strigă:

— Hei, mîinile sus!

Eu smulsesem cuiul de siguranță al unei grenade, gata s-o arunc.

Peste tot însă domnea calmul.

Și totuși era cineva. O simțeam. Eram ca niște fiare. Gata să ucidem și de teamă, dar și de plăcere. Cîțiva ani de război te schimbă

cu desăvîrșire. Cei care se ascundeau aici ne erau dușmani. Dacă nu-i ucideam noi pe ei, ne ucideau ei pe noi. Rămînea în viață cel ce se dovedea mai iute.

Ascultarăm.

— Să chemăm compania, murmură Barcelona.

— Mai bine hai să dăm foc cotețului ăsta, propuse Micuțul. După aia putem să-i curățăm pe măsură ce ies. Nu-i nimic mai grozav ca focul atunci cînd vrei să dai peste careva.

— Gura! se stropși Porta. Dacă dăm foc o să ne trezim imediat cu artileria rusă pe cap.

— Știm noi ce-s alea obuzele, protestă Micuțul. Mai bine cu ele decît cu rahatu' ăsta de-aici.

Un nou scîrțîit de ușă. Fără să mai gîndească la urmările posibile, Porta aprinse lanterna, se năpusti spre o ușă ce se afla la capătul celălalt al odăii, o dădu de perete și mătură încăperea cu fascicolul lămpii. O fată se lipise, înspăimîntată, de zid. În mînă strîngea o bîtă cît toate zilele.

Rămăseserăm cu toții cu gura căscată. Primul care-și recăpătă glasul fu Micuțul.

O apucă brutal de gușă și-o gîdilă pe după ureche cu mînerul lațului său de oțel.

— O pampi! Vorbești nemțește, drăguțo?

— Eu nu partizan, declară fata într-o germană stricată. Nix, nix. Eu nu comunist, nix, nix. Eu iubește mult soldat *ghermanski*. *Ponimaieși*?

— Oh, asta *ponimaeși*, rînji Porta. Da' de ce ai pus tetraclorură în sticla de coniac?

— Niet înțelege, *pan*[10] soldat.

— Nimeni nu mai înțelege ce i se spune după ce a apucat să facă niscaiva tîmpenii, aruncă sarcastic Heide.

Micuțul făcu un gest spre ghioaga fetei.

— Cam greu bastonul ăsta pe care-l ai. Ce-ar fi să-l ducă nenea?

Și fără să mai adauge ceva, smulse bîta din mîinile fetei. Terorizată, ea nu-l scăpa din ochi.

— Eu nix bătaie cu băț la soldat *ghermanski*, bîlbîi ea. Eu bate numai *ruski*. Ei răi. *Ghermanski* buni.

[10] (*ucr.*) Domnule *(n. trad.)*

— Da, da, rîse Heide, sîntem niște îngerași cu aripioare de ceară care nu suportă să stea prea aproape de foc.

— Ești singură? întrebă în rusește Barcelona.

Fata se holbă la el.

— Tu ofițer?

— Da, minți Barcelona. Eu general.

— Ceilalți sînt în pivniță, sub chepengul secret, explică fata.

Porta scoase un șuierat.

— Devine interesant.

Micuțul culese de jos borcanul de dulceață și instalîndu-se pe o masă, cu picioarele spînzurînd în jos, se apucă să înfulece de zor.

— Grozavă dulceață, spuse el fetei. Mai aveți?

— Gura! îl repezi Porta. Avem altele mai importante pe cap decît dulceața. Stăm poate peste un mușuroi de ruși.

— Adă-i încoace, rîse Micuțul, o să-i sugrum de îndată ce apar.

— Unde-i chepengul? întrebă Porta.

Fata arătă spre unul din colțuri.

Zărirăm un chepeng bine camuflat. Dacă am fi fost numai noi, nu l-am fi observat niciodată.

— *Ruski* soldați? întrebă Barcelona.

— *Niet*, *niet*! dădu energic din cap fata. Familii, prieteni. Nix comuniști. Fasciști, fasciști buni.

— Fasciști buni? rîse Heide. Tare aș vrea să văd și eu cum arată!

— Așa ceva nu există, făcu Micuțul, clefăind zgomotos. Fasciști porci. Buni, numai noi. Și zvîrli borcanul de dulceață, acum gol.

Din odaia vecină se auzi un zgomot. Ne răsucirăm fulgerător, cu armele pregătite.

Fata gemu, înspăimîntată și se repezi spre o ușă.

Barcelona o reținu, apucînd-o de un braț.

— Nu ne părăsi așa. Ne ești atît de dragă!

Locotenetul Ohlsen apăru, urmat de întregul pluton.

— Ce dracu', faceți aici? se stropși el. Dintr-o privire înregistră și borcanul de dulceață aruncat pe jos, și fata lipită de ușă, și sticla de coniac pe jumătate goală. V-ați țicnit de-a binelea? O companie întreagă vă așteaptă, iar voi v-ați pus pe halit dulceață și băut coniac!

— Nu strigați așa, dom' locotenent, șușoti Porta și-i arătă chepengul din podea. E foarte posibil ca aici, dedesubt, să fie un batalion complet de rusnaci. Cît privește coniacul, n-aveți de ce să ne invidiați. E infect. Tetraclorură.

Locotenentul Ohlsen rămase cu gura căscată.

Legionarul răsări și el, urmat de Bătrîn, amîndoi ocupați să pregătească un „cocteil Molotov".

— Ivan e în pivniță? întrebă Legionarul. Atunci deschide, te rog, chepengul, Micuțule.

— Mă crezi diliu? i-o întoarse Micuțul, trăgîndu-se îndărăt. Dacă vrei chepeng deschis ca să poți zvîrli înăuntru artificiile tale, o faci mata singur. Eu unul sînt ferm hotărît să mă întorc teafăr din războiul ăsta.

— Idiotule, aruncă Legionarul și înaintă cu pas hotărît spre chepeng.

— Cărați-vă că trăsnește!

Fata scoase un țipăt.

— *Nix, nix, malenki*, copii în pivniță.

Legionarul o zgîlții atît de violent încît o expedie la podea.

— Ei, ei! se oțărî Porta. Doar n-o să te apuci să bați o gagică. Am crezut întotdeauna că franțujii sînt bărbați galanți...

— Ați isprăvit cu tîmpeniile? Locotenentul Ohlsen era furios. Nu sîntem aici ca să ne distrăm. Pînă apucăm să zicem pește, îi avem pe ruși în cîrcă.

Micuțul își scărpină coapsa cu mînerul lațului.

— Dom' locotenent, raportez că am sugrumat un pisoi inamic. Tîrșăloșii din pivniță n-au decît să poftească.

— Luați poziție în jurul chepengului, ordonă locotenentul Ohlsen. Puștile și pistoalele-mitralieră în bătaie! Kalb, fii gata! Curățați-l pe primul care iese înarmat. Dacă întreprind ceva, orice-ar fi, gustă din „cocteil".

Cu o mișcare rapidă deschise chepengul și strigă:

— Ieșiți unul cîte unul. Vă dau cinci minute, după aceea tragem la grămadă. Mai iute, domnilor, mai iute. Și fără arme, *tovarișci*.

Prima care ieși fu o bătrînică ce-și ținea mîinile deasupra capului. Urmară alte cinci femei. Una dintre ele avea un sugar în brațe.

— Să mă ia dracu' dacă astea nu-s *Flintenweiber*[11], murmură Porta.

Apărură apoi cîțiva bărbați cam trecuți. Heide și Barcelona îi percheziționară cu îndemînare.

— Oare n-aș putea percheziționa eu cucoanele? întrebă Micuțul.

— Tu dispari de-aici, Creutzfeld! Să te atingi numai de o femeie, și-ți zbor creierii! amenință locotenetul Ohlsen.

— Ziceam și eu așa..., se îmbufnă Micuțul.

— Mai e careva jos? întrebă locotenetul Ohlsen pe unul din bărbați.

Acesta dădu din cap în semn că nu, dar cu prea multă grabă.

— Ești chiar convins, războinicule? îl întrebă mijîndu-și ochii Porta. Ia pune-i lațul de gît, Micuțule.

— Cu plăcere, rînji Micuțul și-i încolăci lațul de oțel în jurul grumazului.

Omul deveni livid. Apoi Micuțul slăbi un pic strînsoarea.

Porta surîse diabolic.

— E un joc dat în mă-sa, dar mai cu seamă pentru tine. Dacă mai sînt și alți *tovarișci* în pivniță, Micuțul va strînge lațul. Hai, grăbește-te să ne spui singur, înainte de a ne duce noi să vedem.

Omul scoase un soi de gîlgîit și scutură iarăși din cap.

— Hei, o să-l sugrumați? interveni locotenentul Ohlsen. De cîte ori v-am spus că nu suport metodele voastre de gangsteri! Deci nu mai e nimeni în pivniță? întrebă el adresîndu-se civililor înșirați lîngă perete.

— Kalb, expediază coletul.

Micul legionar dădu din umeri, deșurubă căpăcelul grenadei din mijloc și-și vîrî degetul în inelul de siguranță.

Una din femei urlă:

— *Niet*! *Niet*!

Legionarul îi aruncă o privire.

— *Voilà*, *madame*, deci mai sînt?

Locotenentul Ohlsen se apropie de chepeng.

— Eram sigur. Ieșiți!...

Un zgomot.

Doi tineri urcară încet scara. Legionarul îi îmbrînci.

[11] *(germ.)* FLINTENWEIBER: Femei cu pușcă—partizane *(n. trad.)*

— Aveți baftă, drăgălașilor. Încă treizeci de secunde și erați tăciune.

Heide și Barcelona îi scotociră cu virtuozitate.

— Sper că asta-i totul acuma, spuse locotenentul Ohlsen.

Dintr-o săritură, Legionarul și cu mine furăm jos. O clipă rămaserăm la pîndă în dosul unor butoaie. Apoi cercetarăm pivnița care se întindea pe sub toată casa.

În spatele nostru răsună un zgomot surd. Ne răsucirăm pe călcîie, gata să deschidem focul.

— Cretinule! tună Legionarul descoperindu-i pe Micuțul.

— Mai e ceva dameze? întrebă Micuțul, hlizîndu-se. Sînt gata să vă dau o mînă de ajutor la percheziție.

— *Non, camarade*, nu-ți mai fă iluzii. Nu mai sînt.

Urcarăm alăturîndu-ne celorlalți. Porta descoperise alte cîteva sticle pe care tocmai le gusta, prudent.

— Votcă? fi întrebă el pe civili. Nix votcă?

Nimeni nu-i răspunse.

— Bun, sînteți gata? strigă locotenentul Ohlsen. Plecăm.

Heide fuma într-un colț, observîndu-i bănuitor pe cei doi tipi care ieșiră ultimii din pivniță.

— Ce se-ntîmplă? Barcelona. Ce-i tot măsori așa?

— Porta, tu cam ce crezi?

— Același lucru ca și tine, Julius. Ăștia doi nu cîntă în corul bisericii. Sînt doi colegi, mă prind pe o sticlă de votcă.

Locotenentul devenise, brusc, atent.

— Cu siguranță că sînt doar dezertori, spuse el totuși. Nu ne privește.

— Cu mutrele pe care le au? chicoti Barcelona. Nu, dom' locotenent, genul ăsta mi-e bine cunoscut. Pe vremea cînd eram în Spania, de partea republicanilor, în batalionul Ernst Thälmann[12], uite, tipi dintr-ăștia ne mînau din spate cu șuturi în fund.

— Zău că ai dreptate. Specimenele astea nu pot fi întîlnite decît în două locuri: NKVD și SS. Așa ceva nu dezertează.

---

[12] Batalion de voluntari germani, din componența Brigăzilor Internaționale, care au luptat de partea republicanilor în războiul civil spaniol *(n. trad.)*

— Mă întreb ce naiba învîrteau ei pe-aici? medită Porta cu glas tare.

Micuțul își plesni lațul.

— Vreți să-i sugrum?

— Jos labele, comandă Porta.

Locotenentul Ohlsen, care părăsise încăperea odată cu patrula, reveni urmat de Bătrînul.

— Hai, afară cu voi, comandă el. Nu mai avem nimic de făcut pe-aici. Cei doi dezertori nu mă interesează.

— Dezertori? cugetă Barcelona cu voce tare. Înțelegeți nemțește? îi întrebă el pe cei doi tineri.

Scuturară din cap în semn că nu, încercînd totodată să zîmbească.

— E rîndul tău. Vorbește-le pe limba lui tătuca Stalin.

— Cine comandă aici, *Feldwebel* Blom? Dumneata sau eu? întrebă sec locotenentul.

Barcelona privi ofițerul fără să răspundă.

— Dacă e nevoie ca prizonierii să fie interogați, o să dau eu ordin, continuă Ohlsen.

— Bine, dom' locotenent, răspunse printre dinți Barcelona.

Porta dădu din umeri, își luă automatul și părăsi în urma noastră odaia. Din ușă se întoarse și privi încă o dată la cei doi.

— Aveți baftă, băieți. Cînd o să vă revedeți colegii, transmiteți-le salutări din partea mea. Dacă nu era locotenentul nostru pe aici, vă aranja el, Micuțul. Apoi, rîzînd gros: Să vă spun eu ceva: locotenentul nostru nu s-a dumirit ce-i cu războiul ăsta. Dar noi, ea și voi, o știm însă. *Ponimaieși tovarișci*?

— După mine prin flanc cîte unul, ordonă locotenentul Ohlsen.

— Unde-au dispărut Micuțul și Legionarul? întrebă Bătrînul, cercetînd coloana.

Nu știa nimeni. Ultima dată cînd i-am văzut, erau în cameră. Bătrînul raportă locotenentului. Acesta înjură furios.

— Ce bandă de nemernici! Du-te de-i caută, Beier. Ia cîțiva oameni cu dumneata. Trebuie să fie în pivniță, la pileală. Grăbește-te însă să prinzi din urmă compania. Am pierdut și așa destul timp.

Bătrînul luă cu sine grupa întîi.

— Dacă s-a întîmplat ca acești doi tîlhari să fi găsit niscaiva trăscău și l-au ascuns de noi, vor auzi ei de mine, Joseph Porta, *Obergefreiter* prin mila lui Dumnezeu.

Cu cîțiva metri înainte de a ajunge la fermă auzirăm un fluierat de avertisment

Fără nici un zgomot, ne furișarăm în dosul tufișurilor. Legionarul apăru.

— Ce dracu' faceți? întrebă Bătrînul. Unde-i Micuțul?

— La vînătoare, dom' majur, ricană Legionarul. Tovarășii noștri au de gînd să ne facă un banc. Micuțul e pe cale să-i împiedice.

Brusc, un țipăt de femeie sfîșie bezna.

— La vînătoare? întrebă sec Bătrînul. Dacă ticălosul ăsta s-a atins de o femeie, îl curăț pe loc.

Sări în picioare și se repezi spre fermă cu pistolul-mitralieră gata de foc.

— Bagă de seamă, îl sfătui Legionarul. E un viespar acolo.

Ceva despica aerul. Barcelona prinse obiectul din zbor și-l zvîrli îndărăt, de-acolo de unde venise.

Un fulger spintecă întunericul, apoi bubui explozia.

— Ageamii! constată Barcelona. Habar n-au să arunce grenade.

— Sictir! răsună în beznă glasul lui Micuțul și, imediat, zgomotul unei încăierări violente. Înjurături, amestecate, în germană și rusă. Trosnet de crengi rupte. Scrîșnet de oțel izbind oțelul. Și-apoi un horcăit groaznic.

— Număru' unu! trîmbiță în noapte glasul mulțumit al lui Micuțul.

Duduit de pași grăbiți, un foc de armă.

— Fir-ar să fie, ce se-ntîmplă? întrebă Heide.

— Scotociți primprejur! comandă Bătrînul. În lanț de trăgători!

În tufișuri ne izbirăm de un cadravru. Porta se aplecă peste el.

— Sugrumat, făcu el laconic.

Era unul din cei doi ruși. Alături de el zăcea un pachet exploziv, dintr-acelea formate din trei calupuri de trotil, iar la mijloc o cutie metalică plină cu cuie. O asemenea bombă era în stare să secere o întreagă companie.

— Se pare că era un mic suvenir pentru noi, zise Barcelona.

Bătrînul nu-și putu ascunde uimirea.

— Cum de-ai știut?

— Ne-a spus fata. *C'est tout, mon adjutant.*[13]

— De ce și-o fi turnat compatrioții? întrebă Barcelona.

— Fără-ndoială pentru că nu-i iubea, replică sec Legionarul. Cînd cineva devine turnător, are el destule motive.

— Poate c-au dezvirginat-o cu țeava unui Nagan, sugeră, rînjind, Porta.

— Dacă află ei de povestea asta, o spînzură, făcu Barcelona.

Micuțul își făcu apariția suflînd din greu.

— Mi-a scăpat, animalul! Scîrbele astea de brazi pot ascunde un regiment. I-am umflat însă Naganul și-mi place să cred că i-am înfipt și un glonte în tîrtiță.

Bătrînul luă greul revolver Nagan și-l cîntări, gînditor, în mînă.

— Armă de comisar. Era cît pe-aci să devenim îngerași. S-o ție Dumnezeu sănătoasă pe mica turnătoare.

Un hohot sarcastic de rîs al lui Barcelona:

— Cînd tovarășii vor pune mîna pe ea, bunul Dumnezeu o va uita cu siguranță.

— Asta nu mai e treaba noastră, făcu nepăsător Bătrînul.

Stege dădu din cap.

— Într-adevăr, Schiller are dreptate.

— Schiller? întrebă Porta. Ce caută aici Schiller? E mort, nu?

— *Inamicul apreciază trădarea, dar îl disprețuiește pe trădător*, cită Stege.

— Fac ceva pe toată știința voastră, bombăni Micuțul. Principalul e că ne-am salvat pielea. N-au decît s-o spînzure pe pipiță. N-au decît să-i spînzure pe toți dacă au chef! Totul e să nu mă spînzure pe mine.

Și plesni din lațul său de oțel.

— Dac-ați fi văzut cum i-a ieșit limba din gură cînd am strîns lațul. N-a suflat o vorbuliță. Era cît p-aci să mă radă el pe mine, da' am fost mai tare. Cu lațul, n-ai scăpare.

— Ai sugrumat ceva la viața ta, constată Bătrînul, fixîndu-l cu privirea pe Micuțul.

[13] *(fr.)* Asta-i tot, domnule plutonier *(n. trad.)*

— Ce-ți place mai mult: să violezi babe sau să sugrumi oameni? se interesă Heide.

— Fiecare operație își are farmecul ei, chicoti Micuțul.

— Mă întreb cum de ai ajuns unde ai ajuns? făcu Bătrînul.

— Păi, nici eu nu știu prea bine. În troaca aia de orfelinat patronat de iezuiți, ni s-a tot spus că regulatul e un mare păcat. Dacă nu insistau atîta, pesemne că nici n-am fi căutat s-o facem. Dar după ce-ai încercat de două, trei ori, pe șest, devine un obicei. La regiment, s-au căznit să mă învețe cum să ucid, cît mai bine. Iar cînd am plecat la război, am constatat cît de ușoară-i treaba asta. Și-n plus, te mai și recompensează pentru toți ăi de-i trimiți pe lumea ailaltă. Uitați-vă la pieptul meu. E vreunul care să aibă mai multe tinichele de-astea?

Evidența se impunea. Dintre noi toți, el era cel mai decorat.

— Ș-atunci, fiecare născocește metoda lui proprie de făcut îngerași. Unii, cum e Mergi-ori-Crapă, țin la cuțit. Alții, ca Porta, la pușca cu lunetă. Julius, de pildă, e cu aruncătorul de flăcări. Sven se descurcă cel mai bine cu grenadele, iar tu, Bătrînule, ești un expert al pistolului-mitralieră. Am cunoscut un SS-ist care adora să scoată ochii oamenilor. Eu unul prefer lațul, și băgați de seamă, metoda o am de la un sergent englez pe care l-am cunoscut în Belgia. El m-a învățat figura. Vă amintiți că asta l-a costat viață pe *Feldwebelul* Aue. Ar trebui să încercați și voi o dată. Sînt așa de caraghioși cînd își schimbă culoarea. Ș-apoi ochii...

— Ce război murdar, oftă Stege.

Bătrînul dădu din cap cu resemnare.

Pătrunserăm din nou în casă. Civilii se certau în jurul mesei. Nici chiar intrarea noastră nu-i făcu să se oprească.

— Putoare, ticăloaso! urla un moșneag acuzator, scuipînd în obrazul fetei.

— Tribunalul particular de urgență, murmură Barcelona. Ce bine le mai cunosc!

Sugarul plîngea.

Fata se repezi spre Bătrînul.

— *Pan Feldwebel*, el—și-l arătă pe moșneag—denunțat NKVD soldat *ghermanski*. El denunțat *Hiwis*[14].

[14] *(germ.)* HIWIS—*Hilfswillige*: trupe de voluntari ruși formate din trădători de patrie, foști chiaburi, dezertori, condamnați de drept comun,

— Tîrfo! urlă moșneagul. Îl omor pe bastardul tău!

Copilul începu să plîngă și mai tare, ca și cum ar fi priceput despre ce-i vorba. Era culcat pe un scaun și toată lumea se trăsese de o parte de parcă ar fi avut lepră.

— Logodnic de la mine, *Scharführer* SS vine-napoi. El promis la mine, plîngea isteric fata.

— O să vină NKVD-ul, țipă furios moșneagul, și-ai să-ți capeți ștreangul. Cu turnătoriile tale l-ai asasinat pe locotenentul Vlego. Și tot din vina ta a murit și căpitanul Beshov.

— Cine ești dumneata? întrebă Bătrînul.

— Tacă-ți fleanca, neamț împuțit, urlă bătrînul rus.

— Țicneală naționalistă, diagnostică Barcelona. Cunosc asta. Cuvinte imprudente. Dacă în locul nostru ar fi venit tipii cu cap de mort la petlițe, l-ar fi costat pur și simplu capul.

— Îl gîtui? propuse Micuțul, plesnind din laț.

— Potolește-te, replică Bătrînul.

— Hai să terminăm cu toată gașca și-apoi să plecăm, opină Heide.

— După părerea mea ar trebui să-i curățăm pe gagii și să luăm cu noi damele, zise Micuțul.

— Aici eu comand, tună Bătrînul.

— Ei toți partizani! țipă fata. Lichidați la ei, *pan Feldwebel*. Ei omorît căpitan *ghermanski*. Eu arăt la tine unde îngropat.

O liniște sinistră se lăsă în odaie.

Heide ridică o sprînceană și zîmbi înveselit.

— Un cuib de ucigași deci. Bătrîne, n-ai de ales. Hai să-l dezgropăm pe amic, iar tu, Micuțule, pregătește-ți lațul.

— *Unteroffizier* Heide, răcni Bătrînul cu fulgere-n ochi, ordinele le dau eu!

Apropiindu-se de Heide, împunse cu degetul *Crucea de Război* clasa I, din argint strălucitor.

— Se pare că ai memoria scurtă. Îți mai aduci aminte cum ai căpătat tinicheaua asta? Cu un denunț, *Herr Unteroffizier*; cinci suflete pentru o bucată de tablă ștanțată. Noi nu l-am uitat pe colhoznicul rus.[15]

---

puse sub comanda generalului Vlasov și folosite de germani mai ales ca unități de poliție și represalii împotriva partizanilor *(n. trad.)*

[15] Vezi ***Blindatele morții*** *(n. trad.)*

— Nu-i frumos din partea ta, mormăi Heide. În definitiv, fă ce vrei cu indivizii ăștia. Eu unul mă spăl pe mîini.

Legionarul rîse încetișor.

— *Quel bruit pour une ommelette*![16] Lasă-l pe Micuțul cinci minute singur, dă-i ordin să facă o curățenie generală și problema-i rezolvată.

— Luați pe mine cu voi, imploră fata. Ei omoară pe mine și pe copil.

Obosit, Bătrînu dădu din umeri.

— Nu te putem lua. Dar strînge-ți catrafusele și dispari cît mai sîntem aici.

— Tu împuști la ei, *pan Feldwebel*. Logodnicu' meu spus ordin de la *Führer*. Tu nu lichidezi, eu spun la logodnic. SD vine, tu spînzurat. Eu dau ordin, eu femeie SS—și trase de sub fustă un *Ausweis*[17] roz pe care-l vîrî sub nasul Bătrînului.

Știam cu toții ce-i cu această mică legitimație pătată.

— Tu imediat împuști la ei, *pan Feldwebel*, sau tu spînzurat, amenință ea.

— Are stofă nu glumă, gagica, ricană Porta. Ce părere ai, Micuțule? Îți place genul ăsta?

Micuțul plesni din laț.

— Da, cu drăcia asta bine strînsă pe după gît.

— Ai chef s-o sugrumi? întrebă Legionarul făcînd cîteva gesturi semnificative.

— Și ce chef! oftă Micuțul.

Rușii se înviorară. Pricepuseră, fără îndoială, despre ce-i vorba.

Una din babe, care tușise întruna, scărpinîndu-și totodată burta cu ajutorul unei perii cu coadă lungă, se întrerupse, scuipă pe jos și făcu un pas către Bătrînul.

— *Tovarișci* comandant, tîrfa asta e o turnătoare. Înaintea venirii voastre și-a denunțat propria mamă. Mama a fost deportată. Pe urmă a fost iubita unui SS. În același timp se ținea și cu vlasoviștii—și scuipă din nou pe jos. Îi știi, *tovarișci*, pe polițiștii de la SD. Ticăloasa asta a denunțat pe toată lumea tipilor ălora. Are un pistol ascuns în

[16] *(fr.)* Mult zgomot pentru nimic *(n. trad.)*

[17] *(germ.)* AUSWEIS: Permis de liberă trecere *(n. trad.)*

bucătărie, după o grindă. Ia-i-l ca să putem dormi în pace. Dumnezeu o să te răsplătească și tot satul o să dea pentru tine un acatist. Ia-i și plodul și dăruiește-l lui Himmler.

— Unde ți-e pistolul? o întrebă Bătrînul pe fată.

— Am dreptul la el! țipă fata, scoasă din minți. Eu sub protecția SS.

Înainte de a putea spune însă „uf!", Micuțul îi aruncă lațul după gît. Fața îi deveni stacojie.

— Bravo, soldatule, strigară rușii în cor, sugrum-o!

Sugarul începu să plîngă în disperare, de parcă ar fi înțeles primejdia care o pîndea pe maică-sa.

Bătrînul se năpusti asupra lui Micuțul și-l pocni furios peste mîini cu țeava pistolului-mitralieră.

— Lasă fata sau te curăț!

Micuțul slăbi lațul și se întoarse înspre Bătrînul cu aerul cuiva care nu mai pricepe nimic.

— Păi e o turnătoare. De ce n-am voie s-o gîtui? Dacă n-o fac eu, o vor face alții. Așa am și eu o plăcere.

— Înapoi, urlă Bătrînul, despiedicînd arma.

În jurul lui Micuțul se căscă un gol; și noi și rușii eram convinși că Bătrînul va trage.

Micuțul vîrî lațul în buzunar și-i dădu un brînci fetei.

— Cînd o să se termine războiul ăsta, o să mă strădui să devin membru al unei societăți parlamentare unde oamenii vor avea dreptul să discute pașnic. Zău dacă nu ți se face scîrbă de năravul ăsta, pentru un da sau un nu, să ți se proptească mereu în burtă o țeavă de pistol-mitralieră.

— Unde-i ascuns revolverul? o întrebă Bătrînul pe fată.

— Aici, răspunse din bucătărie Porta, agitînd un PPD-38[18]. N-a fost greu să-l găsesc, dar socot că-i o jucărie cam grea pentru o vrăbiuță ca tine. Ne arătă și două încărcătoare suplimentare, dintr-acelea tip roată de cașcaval, de cîte 71 de cartușe.

— Gloanțe „dum-dum"? întrebă, incredul, Bătrînul.

[18] PPD-38: pistol-mitralieră de fabricație sovietică, diferind de tipul obișnuit prin aceea că, în locul patului de lemn, avea un mîner de revolver și o tijă metalică rabatabilă pentru fixare în umăr *(n. trad.)*

— Întocmai, rînji Porta și scoțînd cu îndemînare un glonte din încărcător, îl azvîrli pe perete.

Cartușul explodă cu un plesnet sec.

— Exploziv, constată Barcelona. Iată o tînără doamnă care nu umblă cu fleacuri. Respectele mele.

Bătrînul se încruntă.

— Luați pistolul-mitralieră. Plecăm. Dacă ții să-ți salvezi pielea, fata mea, dispari și mai ales repede. Și să nu ne mai ieși în cale, că las mînă liberă lui Micuțul.

— N-aveți dreptul să luați arma la mine. Eu plînge la SS, țipă ea.

— În regulă, răspunse Bătrînul, după care se răsuci pe călcîie și ieși.

Micuțul își frecă mărul lui Adam și-i aruncă fetii o privire hămesită.

— Poate că la următoarea întîlnire, păsărico...

— Nu puteți lăsa la mine aici! urlă ea isterică.

Noi însă dispăruserăm deja în beznă.

— O să-i facă rapid de petrecanie.

— Scutește-mă de amănunte! i-o tăie scurt Bătrînul.

— Totuși tu ai fost cel care a condamnat-o, replică Barcelona.

— Ea singură s-a condamnat, răspunse sec Bătrînul.

— Ai dreptate. Nimeni nu are voie să trăiască în afara obștii.

Pagină intenționat goală

Companie cu misiune specială

Alungați de pe cadavre, corbii protestară indignați. Porta trase în ei cîteva focuri. Se așezară prin copaci și de acolo se apucară să ne înjure pe limba lor. Unul dintre ei se încurcase în niște mațe. Haide îl curăță cu arma cu lunetă.

Adunaserăm toate leșurile cu gîndul să facem în mijlocul cabanei o grămadă mare.

Cînd văzu treaba asta, locotenentul Ohlsen se puse pe blestemat și ne ceru să le rînduim frumos, unul lîngă altul.

— Sînt unele persoane deosebit de sensibile, îi zise Heide lui Barcelona.

Îi aranjarăm așadar unul lîngă altul; doar pe ofițerii care atîrnau de prin paturile lor, în pijama și cu beregățile tăiate, îi lăsarăm acolo unde se aflau. Pe podea sîngele se adunase în mari pete brune. Muștele bîzîiau.

Rușii picaseră aidoma trăsnetului din cer senin.

— Lucrătură de-naltă precizie, admiră Micuțul.

O voce blîndă răzbătea din difuzorul radioului: Liebling, sollen wir traurig oder glücklich sein?[1]

Stropirăm totul cu benzină. Ofițerii uciși avură dreptul la porție dublă.

După ce isprăvirăm, Barcelona și cu mine lansarăm înăuntru cîteva grenade.

Ca în cuptoarele crematoriilor, unele cadavre se răsuciră de parcă ar fi vrut să se scoale.

De partea cealaltă opozițiilor, rușii cîntau, beți criță:

Iesli zavtra voina,
Iesli zavtra v pohod,
Iesli vrajia sila nagreanet,
Kak odin celovec ves' Sovetskii Soiuz...[2]

---

[1] *(germ.)* Iubitule, să fim triști sau veseli? *(n. trad.)*

[2] *(rus.)* Dacă mîine-i război/Dacă mîine pornim/Dacă dușmanii ne-or năpădi/Ca un singur om, întreaga Uniune Sovietică... *(n. trad.)*

Bătrînul privi în direcția lor. Se aflau dincolo de pădurice, în spatele mamelonului.

— Iată și războiul pe care-l tot cîntă.

Am prins din urmă compania într-o pădure de brazi. Locotenentul Ohlsen era furios din pricina îndelungatei noastre absențe.

În zilele următoare am avut cîteva încleștări disperate cu unități sovietice răzlețe. Treaba asta ne-a costat vreo zece oameni. Devenirăm însă experți în acest gen de război: gherila.

Pe măsură ce timpul trecea, locotenentul devenea tot mai nervos. N-aveam nici cea mai mică idee pe unde s-ar fi putut afla regimentul. Ar fi trebuit ca de mult să facem joncțiunea.

Împreună cu noi erau și șase prizonieri: un locotenent și cinci ostași infanteriști. Locotenentul vorbea curent germana. Mergea în capul coloanei, alături de Ohlsen. Amîndoi uitaseră că sînt vrăjmași.

Doi din prizonieri cărau marmita cu basamac.

Se crăpa de ziuă și coboram de pe un platou. Soarele ne bătea drept în ochi și din pricina asta observarăm cabana abia cînd ajunseserăm drept în fața ei. Era o cabană de munte, cu cerdac. În fața intrării, o pereche de pifani făceau de gardă.

Doi ofițeri ieșiră afară. Primul, un locotenent-colonel, purta un monoclu care împroșca reflexe. Îl salută, condescendent, pe locotenentul Ohlsen.

— Compania dumitale pare nițeluș scărmănată, bombăni el. Ce adunătură de eunuci! Sper că pot avea încredere în dumneata, locotenente. Altminteri, îți atrag de pe acum atenția că sîntem specialiști ai Curții Marțiale. Mă recomand: locotenent-colonel von Vergil, comandantul unității. Ocupă, împreună cu compania, poziție la liziera pădurii, către cota 738, unde se află flancul stîng al batalionului meu și ai grijă, domnul meu, să păstrezi bine legătura.

Locotenentul Ohlsen salută ducînd două degete la viziera chipiului.

— Ce te-a apucat? strigă comandantul, indignat din cale-afară. Nu știi să saluți în mod regulamentar?

Locotenentul Ohlsen luă poziția de drepți.

— Și acum un salut și un „pe loc repaus”, conform HDV-ului! pretinse, arogant, comandantul.

Locotenentul Ohlsen pocni din călcîie și-și duse scurt mîna la vizieră.

Comandantul dădu, mulțumit, din cap.

— Bun! Iată, deci, că știi cum se face, locotenente. În unitatea mea nu vreau să văd nici saluturi fanteziste, nici vreo altă manifestare a lipsei de disciplină. Ați fost încredințați unui batalion de infanterie prusacă. Bagă-ți asta bine în cap, locotenente!

Vizibil încîntat de sine însuși, locotenent-colonelul bîțîi din genunchi.

— Cine mai sînt și arătările alea, pe care le văd în frontul companiei?

— Permiteți să raportez: compania a 5-a din regimentul 27 Tancuri a făcut prizonier un locotenent inamic și cinci soldați din Regimentul 43 de Vînători de Munte sovietic.

— Spînzurați-i, hotărî comandantul. Păduchii trebuie striviți.

— Să-i spînzurăm? bîlbîi, nevenindu-i să-și creadă urechilor, locotenentul Ohlsen.

— Ești cumva greu de cap? întrebă colonelul. Apoi se răsuci pe călcîie și dispăru în interiorul cabanei.

Locotenentul îl urmări cu privirea, dînd din cap. Cunoștea genul ăsta. Obsedați ai *Crucii de Fier*. Eroi de garnizoană care ar călca pe cadavre numai să capete o tinichea de agățat pe piept.

Locotenentul rus protestă:

— Doar n-o să ne spînzurați, domnule locotenent?

— Pentru nimic în lume. Dacă e să spînzur pe careva, îl spînzur pe măscăriciul ăla.

O fereastră de la primul cat se deschise brusc. În ea apăru comandantul:

— Îmi fac datoria atrăgîndu-ți atenția că nu tolerez nici o neglijență pe poziție. Îmi permit să repet, spre știința dumitale, că sîntem specialiști în materie de Curte Marțială.

Rîse răutăcios și închise fereastra cu o mișcare scurtă.

— Ce bîlci, spuse, cu glas scăzut, Porta. Ajută-ne, Sfinte Părinte, că tare avem nevoie.

— Gura, Porta, porunci locotenentul Ohlsen. Nu-i momentul să faci bancuri.

Un tînăr locotenent, adjutantul comandantului, apăru în deschizătura ușii.

— Domnule locotenent, comandantul a ordonat ca deplasarea spre poziție să se facă în formație regulamentară.

— Bine, zîmbi locotenentul Ohlsen. Sîntem gata să mărșăluim în formație pînă și-n iad.

Celălalt dădu din umeri și răspunse indiferent.

— Dacă doriți...

Adăposturile ni le săparăm mai încolo, pe deal. Solul era compact, dar nu foarte dur. Nu ne trebui multă vreme ca să ne facem gropile noastre de trăgători.

Micuțul și Porta cîntau în timp ce lucrau. Din ce în ce mai tare.

— Să știți că trag pe ascuns din trăscău, zise Heide.

Locotenenții Ohlsen și Spät ședeau într-unul din adăposturi și discutau pe șoptite cu ofițerul rus. În fața lor era o hartă pe care o consultau mereu.

Barcelona chicoti:

— Îi dau mersul trenurilor lui Ivan.

— Și ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Stege. Locotenentul nostru e un om cumsecade și n-are chef să spînzure pe nimeni, ori de unde ar fi venit ordinul.

— Credeți că-i va lăsa pe amici să plece? întrebă, neîncrezător, Heide.

— Ce altceva ar putea face? spuse Barcelona. Dacă tipii mai sînt aici cînd vine comandantul, o să-i pună pe oamenii lui să-i spînzure, iar locotenentul Ohlsen va compare în fața unui tribunal excepțional. Refuz în executarea ordinului. Douăsprezece puști. Pac-pac!

— Am impresia că o să fac eu un pic de curățenie, gîndi Heide, cu glas tare. Nu sînt de acord ca șmecherii ăștia să fie lăsați să plece. În genere, n-am priceput niciodată pentru ce e nevoie de prizonieri. Un glonte-n ceafă și ești liniștit. Cu morții n-ai probleme. De altfel, puteți observa și voi, eu, personal, n-am făcut niciodată prizonieri.

— Da' ce-ai spune dacă într-o bună zi ai cădea tu prizonier la ruși și unul dintre ei ar sta cu Naganul gata pregătit?

Furios, Heide împlîntă cazmaua în pămînt și zvîrlî cît colo bulgărele scos.

— În primul rînd, cu mine n-o să se întîmple așa ceva; dar dacă totuși s-ar întîmpla, aș aștepta glontele în ceafă. Și dacă dobitocii n-ar face-o, i-aș disprețui. Crezi că mi-e frică? Am fost cel mai bun subofițer din toată garnizoana. Sînt nouă ani de cînd sînt ostaș. N-am fost niciodată capturat și nu voi fi vreodată.

Ridică un picior.

— Vedeți ce perfect e dată cu cremă talpa?

Se răsuci.

— Dunga pantalonilor este sau nu corectă? Dacă aveți un centimetru, veniți să verificați dacă petlițele sînt reglementar cusute.

Își smulse casca.

— Cărarea e dreaptă? Cartușiera este sau nu la optsprezece centimetri de paftaua centironului? Dar cutele mantalei, pe șolduri, au exact trei centimetri? La mine totul e cum scrie la carte. Și este așa din ziua cînd am hotărît ca armata să fie pentru mine și tată și mamă. Mă doare-n cot pentru ce anume se bate o armată. O ucid și pe bunica dacă mi se dă ordin. Sînt soldat pentru că iubesc să fiu soldat.

Trebuia să-i dăm dreptate; Heide era întotdeauna perfect reglementar. Chiar și după cele mai fioroase încăierări corp-la-corp, el părea gătit ca de paradă.

— Da' ce legătură au toate astea cu împușcatul prizonierilor? întrebă Stege.

— Mă, da' căpățînos mai ești, își bătu joc de el Heide. Și mai zici că ai făcut studii! Fugi d-aici! Eu unul n-am decît școala primară, da' cunosc viața mai bine ca tine și ca toți ceilalți nerozi. Cum să te folosești de baionetă ai învățat, nu? Fandează, împunge, răsucește! Crezi că figura asta era ca să iei prizonieri? Sau să tragi, pe jumătate ori complet adăpostit, să-ți ajustezi perfect linia de ochire cu cătarea prinsă exact în crestătura înălțătorului? Toate astea, Hugo, le-ai învățat. Ești de patru ani membru al „societății", dar de priceput n-ai priceput nimic. Uită-te la tine: după patru ani, abia *Gefreiter*. Mie mi-au trebuit doar șase săptămîni. La capătul a cinci luni eram subofițer și de îndată ce

se va termina războiul voi deveni ofițer într-un timp record. Secretul e să pricepi ce e de priceput. Colecție de cadavre. Distracție plăcută și vînătoare spornică!

— Ai, fără îndoială, dreptate, capitulă Stege.

— Sigur că am dreptate și-o să-i lichidez pe cei șase gagii cînd o fi s-o roiască.

— O să te raportez locotenentului Ohlsen, îl amenință Stege.

— Așa, așa, rîse Heide. Și el ce-o să facă? Crezi c-o s-o pătesc?

Apoi se propti în cazma și-l auzirăm bombănind din fundul gropii.

— Mai pupă-mă-n... student nepricopsit!

Terminasem de săpat adăposturile. Șuierînd, căzu un obuz. Unul din recruți scoase un țipăt ascuțit și sări afară din groapă.

— Ajutor! Sînt rănit!

Doi dintre camarazii săi se repeziră să-l sprijine. Tustrei o luaseră la goană înspre interior, cît mai departe de poziții. Barcelona se schimonosi.

— O, camarade, dragul nostru camarad, ești rănit și noi te vom transporta departe, departe, pînă la cea mai îndepărtată infirmerie.

— Așa baftă zic și eu! rîse batjocoritor Heide! Exact înainte de începerea adevăratului circ. Eroii ăștia de un ban duzina habar n-au să lupte, da' șmecheriile cu chiulul le prind în doi timpi și trei mișcări.

Marmita noastră fusese pusă pe fundul unui amplu lăcaș de tragere, bine acoperită, să nu care cumva să i se întîmple ceva cu licoarea.

Luna dispăru în dosul unei perdele de nori. Noaptea era aidoma unei cortine de catifea.

— Ce liniște, șopti Bătrînul. Ai zice că poți călca pe ea.

— E idiot, remarcă Stege. E atîta tăcere că ți se face frică.

În depărtare auzirăm lătratul unui cîine.

— Unde-or fi sovieticii? întrebă Barcelona.

Bătrînul îi arătă brazii, drepți ca niște santinele.

— Acolo, în găurile lor, înfricoșați, la fel ca și noi, de tăcere.

— Măcar de-ar trage careva, mîrîi Heide. Calmul ăsta te face diliu.

Un hohot sardonic de rîs despică, aidoma unui cuțit, tăcerea nopții. L-ai fi putut auzi și la cîțiva kilometri distanță. Era Porta. Juca

cărți cu Micuțul și acesta își exprima cu glas tare anumite îndoieli în legătură cu onestitatea adversarului său.

De dincolo, clănțăni o mitralieră. Una de-a noastră îi răspunse prin două rafale melancolice. În depărtare se auzeau șuierături și tunete. Un ocean de flăcări tălăzuia cu detunături formidabile. Părea că înșiși munții tremură de groază.

— Baterii de rachete, constată Bătrînul. Noroc că nu plouă cu ele peste noi.

Ca niște dulăi de pază, două mitraliere lătrară în noapte. Cîteva trasoare brăzdară tăcut cerul, traiectoriile lor pierzîndu-se departe, înspre nord.

Un agent de legătură sosi în goană răcnind ca un apucat:

— Raport pentru comandantul companiei a 5-a! Raport pentru comandantul companiei a 5-a!

— Gura! strigă la el locotenentul Ohlsen. Ești nebun de legat! O să pui în mișcare tot frontul dacă zbieri așa!

— Dom' locotenent, strigă ștafeta, trebuie să vă prezentați imediat la dom' comandant ca să primiți ordine importante.

— Șterge-o d-aici! mîrîi, furios, locotenentul Ohlsen.

— La urma urmei, de unde mai veniți și voi, soldații ăștia de mucava? se interesă Porta, fixîndu-l pe curățelul și spilcuitul agent.

— Dom' *Obergefreiter*, venim din Breslau, Regimentul 49 Infanterie, compania de comandă[3].

— Eram sigur! rîse batjocoritor Porta. Ești liber, eroule. Du-te și caută-ți *Crucea de Fier*. O găsești în bălegarul ăla de colo.

Ștafeta se răsuci brusc și dispăru.

Din nou munții se cutremurară străfulgerați parcă de durere. O văpaie roșu-sinilie brăzdă cerul. Un ocean de foc scălda terenul. În fața iadului acesta clocotitor, strîngeam pleoapele și ne făceam mici în gropile noastre, sugrumați de spaimă. Eram la limita a ceea ce poate suporta un om.

[3] Companiile de comandă erau formate din agenți de legătură, plantoane, furieri, ordonanțe, telefoniști, într-un cuvînt din personalul de deservire a Statului Major al regimentului, personal în genere nu foarte animat de ardoare războinică. *(n. trad.)*

Salva se abătu asupra poziției rusești, împroșcînd în văzduh pămînt, pietre și trupuri sfîrtecate.

— Dumnezeule, gemu Heide, bateriile astea de DO[4] ar putea băga-n răcori o lume-ntreagă!

— Atenție! ne sfătui Steiner. În adăposturi! Ghemuiți-vă. Acuș' încep Katiușele!

— Mereu ne ard cu blestematele lor de rachete! înjură Heide.

Nu apucă bine să-și termine fraza și dincolo pămîntul se zgîlțîi ca de cutremur.

Așișderi unor cotarle înspăimîntate, ne repezirăm în gropile noastre, ascunzîndu-ne capul în mîini.

Întocmai unui uragan, rachetele sovietice brăzdară cerul și înălțară un zid de flăcări exact în spatele nostru.

Apoi se lăsă liniștea.

Unii dintre „boboci" se sculară. Nu cunoșteau năravul inamicului. Locotenentul Spät răcni, prevenindu-i:

— În adăposturi, bandă de cretini!

Și imediat, detunături. De data asta rachetele explodară în fața poziției.

— Seria următoare o încasăm direct peste bot, ne prezise Barcelona.

— Scîrbele lor de observatori sînt pe undeva prin brazi, spuse Steiner. Porta, strigă el, scoțîndu-și capul din groapă, arde-i pe gagiu ca să avem și noi liniște!

Porta rînji.

— Cu plăcere. Totul e să-l văd.

Stătea culcat pe burtă lîngă adăpost și scotocea coroanele brazilor prin ochelarii săi cu lentile infraroșii. O invenție diabolică ce transforma noaptea în zi.

— Aș putea să mă strecor pîn-acolo, se oferi Micuțul, plesnind din laț. O să-și umple nădragii de frică dacă l-oi gîdila oleacă după ceafă.

— Rămîi pe loc, ordonă locotenentul Spät.

---

[4] *(germ.)* DONAR ORCHESTER: nou tip de aruncătoare de mine, calibrul 120 mm, posedînd șase țevi, care, de regulă, se încărcau cu proiectile diferite: incendiare, brizante, percutante, fiind precursoarele rachetelor sol-sol. *(n. trad.)*

Următoarea salvă căzu printre adăposturi. Auzirăm țipete îngrozitoare.

— Acum o să avem liniște un moment, zise Barcelona.

— Da, pînă-n clipa cînd cretinii ăia de la DO-uri or să reînceapă! replică Bătrînul.

— Cască ochii, Porta, șopti Legionarul, uite-l că se dă jos.

Porta duse la ochi pușca cu lunetă, căutînd disperat ținta indicată.

— Unde-i, fir-ar să fie!

Micuțul i-l arătă.

— Trei degete la stînga copacului răsucit. Văzut?

— Da.

— Grăbește-te, e aproape jos. Mototol mai ești! Ceva mai în spate.

— Sfinte Sisoe, uite-l! exclamă Porta. Un ștab! Are decorație, poartă barbă, e de soi! Am să-i fac cea mai mare surpriză din viața lui. Cea mai mare și ultima!

— Atinge-l chiar în clipa în care o să dispară și-o să zică c-a scăpat.

— S-a marcat, răspunse Porta și trase în același moment.

Arma detună cu o plesnitură seacă și rea.

Porta rînji.

— Ce mai tumbă! O jumătate de țeastă i-a sărit cît colo. Pesemne că nici nu valora prea mult.

— Bun, băiatule, spuse Legionarul. Dă-mi carnețelul să ți-l trec la răboj.

Porta îi întinse carnețelul galben pe care-l aveau toți trăgătorii de elită.

— Ai, nu glumă! exclamă Legionarul, răsfoind paginile.

— Am și eu tot atîția, interveni Micuțul. Da' cu lațu'. Și-i mai curajos așa. Cu pușca cu lunetă rămîi la distanță. Cu lațul însă e nevoie să ajungi să-i sufli-n gură tipului. Apropo, n-ai văzut dacă avea ceva aur înăuntru?

Porta dădu din cap.

— Ticălosul, o dată n-a zîmbit, se jelui el. Hai însă să dăm o raită pe-acolo și facem juma-juma. Era ștab mare, s-ar putea să aibă niscaiva dinți îmbrăcați.

— Spät, îți predau compania! strigă locotenentul Ohlsen. Merg la comandantul grupului de asalt.

Salută, țîșni afară din groapă și fugi să se pună la adăpost după cele cîteva case așezate pe coasta dealului.

O mitralieră porni să-l împroaște cu gloanțe trasoare. Cel care o mînuia era însă un ageamiu. Seriile erau prea lungi, iar tirul prea scurt.

Îl știam pe locotenentul Ohlsen și ni-era lesne să ghicim cam ce-și spunea el în sinea lui despre mitralior.

Ajunse cu sufletul la gură la cabană; acolo însă comandantul îi primi raportul cu indiferență. Cei șapte ofițeri prezenți se găseau instalați la o masă somptuoasă.

Locotenentului Ohlsen nu-i venea să-și creadă ochilor. Față de masă imaculată. Flori în vaze de cristal. Sfeșnice cu șapte brațe, veselă de porțelan albastru. Carafe cu vin și ordonanțe slujind îmbrăcați în veste albe, cu insigna regimentului la petliță.

— Ori am înnebunit, își spuse el, ori visez.

Comandantul își ajustă monoclul și-l fixă pe locotenentul din linia-întîi proptit în fața lui. Cizmele pline de noroi. Uniforma neagră era ruptă și devenise cenușie de atîta jeg, adunat lună de lună. Jumătate din împletitura de argint a epoleților lipsea. Capul de mort al unităților disciplinare de blindate rînjea, murdar și tern. De mult nu mai fusese el frecat cu sidol așa cum cerea regulamentul. Obrazul brăzdat și supt al locotenentului era vîrstat de murdărie. Panglica roșie a *Crucii de Fier* se scămoșase. În locul medaliei se căsca o gaură. Medalia se topise odată, cînd tancul locotenentului luase foc. Mîneca stîngă a mantalei nu se mai ținea decît într-o ață. Mîna dreaptă era neagră de sînge închegat. Clapa coburului se căsca liberă. Un centiron soldățesc înlocuia centura de ofițer.

Comandantul avu o strîmbătură de dezgust. Ceea ce vedea nu făcea decît să-i confirme părerile. În realitate, avusese intenția să-i ofere acestui ofițer de tranșee un pahar cu vin. Un vin senzațional, adus din pivnițele bogate ale Breslaului. Regimentul 49 Infanterie era un regiment avut. Pînă de curînd două din batalioanele sale staționaseră în Franța, iar unul în Danemarca. Pe rînd, făcuseră cu toții turul acelor locuri în care curgea laptele și mierea. Fusese o viață de huzur pentru Regimentul 49. Nimeni din unitate nu mirosise frontul, exceptînd

perioada ocupării Danemarcei și a două zile făcute în Franța, chiar înaintea armistițiului.

Apoi sosi ziua cea fatală pentru regiment. Un cretin de la biroul personalului armatei de pe Bendlerstrasse dădu peste numele colonelului von der Graz, comandantul regimentului. Colonelul fu avansat general de brigadă și numit comandant al unei divizii de infanterie dislocată în Balcani. Cu toții speraseră că succesorul său în fruntea regimentului va fi unul din comandanții de batalion. Existau chiar doi locotenenți-colonei care urmau să fie înaintați colonei. Cel mai vechi dintre ei, unul ai cărui strămoși slujiseră în primul regiment al regelui Prusiei, se și apucase să trîmbițeze schimbările pe care avea să le facă în momentul în care va prelua comanda Regimentului 49 Infanterie. Timp de două luni îndeplini chiar funcția de locțiitor al comandantului și aceste două luni fură dintre cele mai fericite pentru corpul de ofițeri.

Într-o vineri, la orele zece fără douăzeci, în vreme ce nori vineții se îngrămădeau deasupra clădirilor cenușii ale cazărmii, un colonel necunoscut se prezentă pentru a prelua comanda regimentului. Un colonel de care nu știa nimeni. Venea direct de la Demiansk, unde comandase o grupare de șoc. Era un ofițer înalt, osos, morocănos, cu un ochi ascuns sub un plasture negru. Toată ziua aceea de vineri umblase prin cazarmă, fără să scoată o vorbă, adulmecînd ca un cîine de vînătoare. Cu toții se simțeau îngrozitor de stînjeniți. Un ghinionist de intendent de la Statul Major avu strălucita idee să-i arate acestui spectru pivnița de vinuri. Spectrul tuși de cîteva ori, luă în mînă două-trei sticle bine prăfuite, îl măsură pe intendent de sus în jos și plecă fără să zică ceva. Unicul său ochi lucea sinistru. Un ceas mai tîrziu intendentul își făcea bagajele. Instinctul îi spunea că în curînd avea să părăsească Regimentul 49. Ce mai cioclu și colonelul ăsta!

Se făcuse tîrziu de tot cînd în sfîrșit noul comandant se instală în fotoliul predecesorului său, la marele birou din lemn de mahon. Ofițerii se aflau de mult la Cazinou, dar, pentru prima dată de ani și ani de zile, antrenul lipsea. Pînă și șampania părea coclită.

Apoi urmă catastrofa. Spectrul îi convocă pe ofițeri. Se strîmbă ușor, constatînd că jumătate din acești domni plecaseră încă de joi în permisie pentru week-end. Se știa că așa ceva e ilegal, dar devenise de

multă vreme o obișnuință, și apoi, oricum, nimeni nu venea la cazarmă înainte de luni.

Spectrul ceru lista efectivelor. Conform regulamentului, această listă trebuia ținută la zi de comandanții de companie. De mult însă nimeni dintre ei nu-și mai bătea capul cu așa ceva, convinși că de asta se ocupă majurii.

Adjutantul se apucă să telefoneze pe la companii. Rezultatul îl știa el dinainte, dar era curios să vadă ce-o să urmeze. Lui personal puțin îi păsa. De descurcat se va descurca oricînd. Unchiul său era locțiitorul șefului de Stat Major al părții sedentare a armatei, aflat pe teritoriul național. Ca atare, oriunde ar fi mutat, se va afla tot în siguranță. Mai ales că începuse să se cam plictisească la Breslau.

Lăsă deci receptorul în furcă și raportă spectrului, cu un mic zîmbet malițios, rezultatul diverselor sale investigații telefonice:

— Domnule comandant, efectivele nu se cunosc. *Hauptfeldwebelii* au plecat în permisie de sfîrșit de săptămînă. Cel mai mare în grad e subofițerul de serviciu. Cancelariile sînt închise cu cheia!

Spectrul își freca gînditor plasturele cel negru.

— Ofițerul-aghiotant! răcni el.

Cel mai tînăr locotenent se prezentă în goană și strigă cu o voce nu tocmai sigură:

— Domnule comandant, locotenentul Hans, baron von Krupp, s-a prezentat la ordinele dumneavoastră.

Spectrul mormăi:

— Aha. Și aici există așa ceva. Locotenente, urmă el cu glas scrîșnit—simțeau cu toții că vine furtuna—du-te și vezi dacă măcar porțile sînt păzite. Presupun că și santinelele au plecat în weekend.

Dar n-apucă locotenentul să iasă din cameră, că fu rechemat:

— Într-un sfert de oră să te prezinți cu cifra exactă a efectivelor aflate în cazarmă.

Baronul von Krupp, poreclit spiritual Baby-Tun, ieși.

Adjutantul era gata să parieze că efectivele vor fi cam treizeci la sută din ceea ce ar trebui să fie. Pînă atunci, nimeni nu se interesase de astfel de chițibușuri. Breslau era departe de Berlin și ștăbimea nu prea picase pe-aici.

Spectrul își exprimă apoi mirarea că nici unul din ofițerii prezenți nu aveau o decorație căpătată pe cîmpul de luptă.

— N-am fost niciodată pe front, îi destăinui căpitanul Dose, cel mai tîmpit din tot regimentul.

Pentru întîia oară spectrul zîmbi, dar zîmbetul n-avea nimic amabil, cum n-avea nici aerul pe care-l luă cînd spuse:

— Veți merge. Războiul nu-i încă terminat. Abia a început. În zilele ce vor urma veți avea nevoie de întreaga dumneavoastră știință militară. Nu mă îndoiesc că în cursul acestei seri voi primi de la fiecare din dumneavoastră o cerere de repartizare la o unitate combatantă. Apoi, adresîndu-se adjutantului: Veți expedia în cele patru puncte cardinale telegrame astfel redactate: „Permisia anulată. A se prezenta imediat la regiment. Alarmă gradul 3. Semnat: colonel Bahnwitz, comandantul regimentului.” Presupun că știți unde se află toți acești domni.

Adjutantul dădu imperceptibil din umeri, fără să răspundă. Adevărul e că habar n-avea. Hotărî să trimită ștafete pe la toate barurile și bordelurile din regiune cu misiunea de a aduna cît mai mulți posibil, după care se va considera ca debarasat de toată afacerea asta. Îl privi pe căpitanul Dose și decise să-i paseze lui corvoada. Drept care îl atinse pe umăr:

— Dose, tu ești ofițerul de serviciu.

Dose fu într-atît de surprins, încît uită să mai protesteze.

— Deci, urmă el, e sarcina ta în caz de alarmă să aduni regimentul cu efectivul complet.

Și îi întinse căpitanului, incapabil să scoată o vorbuliță, telegramele.

— Trimite telegrame tuturor celor plecați în permisie. Ca ofițer de serviciu trebuie să cunoști toate adresele.

Căpitanul Dose ieși clătinîndu-se.

Spectrul își cîntări cu o privire impenetrabilă adjutantul și hotărî să-l păstreze. Un asfel de om putea fi oricînd de folos. La nevoie ar ști să se debaraseze de o haită întreagă de gestapoviști.

Cu moartea-n suflet, căpitanul Dose scotocea prin fișierul de adrese, ținut ca vai de lume, dorind din tot sufletul ca un atac aerian să survină pe loc și să facă zob blestematul ăsta de fișier.

Cu toate strădaniile sale, reuși să pună mîna doar pe nouă din cei o mie opt sute de oameni plecați în permisie.

Luni, cînd toți aceștia revenira, bucuroși să povestească micile lor aventuri, mai mult sau mai puțin picante, găsiră cazarma în plină fierbere. Pe biroul fiecărui ofițer era o bucățică de hîrtie purtînd trei cuvinte sinistre: „Direct la comandant".

Cei mai puțini experimentați se repeziră de îndată. Alții dădură mai întîi cîteva telefoane ca să se informeze. Iar cei mai șmecheri căzură brusc la pat și chemară medicul regimentului. Un ceas mai tîrziu, părăseau cazarma în ambulanță.

Printre primii figura și baronul von Vergil, căpitan, comandantul companiei de comandă. După trei ore făcea parte dintr-un batalion de marș. E drept, fusese avansat maior, dar asta nu-l fericea din cale-afară, fiindcă în același timp îi parvenise ordinul de a pleca pe frontul de Răsărit. Și chiar dacă imaginația sa era dintre cele mai vii, totuși își cam închipuia el ce-i rezervă viitorul.

Păduchi, se gîndea el, cutremurîndu-se. Soldățoi jegoși, tipi care put. Îl podideau lacrimile, dar se stăpînca. Un comandant care plînge în clipa în care trebuie să plece pe frontul rusesc ce impresie proastă ar face!

La capătul a opt zile, Regimentul 49 Infanterie nu mai exista. Nici pivnița cu vinuri. Fiecare ofițer își luase stocul. Nimeni n-avea mai puțin de două camioane pline. Baronul încărcase trei.

În prezent se găsea în mijlocul munților, comandînd o grupare de șoc. Reușise, într-un timp record, să se lase încercuit de ruși. Lansase SOS-uri în toate direcțiile și, în sfîrșit, fu liniștit, promițîndu-i-se ajutor. Dar, Dumnezeule, ce ajutor! Cînd îi văzu, baronul simți că-l lovește damblaua. O companie de tanchiști fără un tanc, o bandă de vagabonzi zdrențăroși. Baronul spumega de furie și era hotărît să fie dur, dur precum oțelurile Krupp. Nu pricepuse defel că ajutorul trimis îl constituia o companie de combatanți foarte experimentați, condusă de doi excelenți ofițeri de linia-ntîi. Compania aceasta valora cît un întreg regiment de garnizoană. Ea ar fi încîntat pe oricare comandant de unitate combatantă, dar îi dădea fiori unui ofițer de parte sedentară. În ochii lui ea apărea precum un elefant într-un magazin de porțelanuri.

Baronul von Vergil fixă brasarda albă de pe mîneca stîngă a locotenentului Ohlsen, pe care cuvintele „Regiment disciplinar" erau flancate de două capete de mort mutilate.

— Locotenente, la poziția reglementară de „drepți", vîrfurile picioarelor se găsesc deschise la 45 de grade. Ale dumitale nu sînt.

Locotenentul Ohlsen corectă poziția picioarelor.

Comandantul se legăna pe vîrfuri.

— Sînt dezolat, locotenente, dar trebuie să-ți atrag atenția că la poziția de „drepți" mîna se află pe vipușca pantalonului, iar coatele formează un unghi drept cu paftaua centiromului. Ale dumitate nu sînt.

Locotenetul Ohlsen potrivi mîinile și coatele.

Cei șapte ofițeri prezenți se opriră din mîncat și priviră, ușor stînjeniți, pe fereastră. Comandantul lovi cu cravașa carîmbii strălucitori ai cizmelor sale.

— Locotenente, nasul dumitale nu se află pe aceeași linie cu nasturele de la gît. Ai capul întors. Bănuiesc că un ofițer ca dumneata este la curent cu îndatorirea ostașului de a ține capul drept cînd e în poziție de „drepți".

Locotenetul Ohlsen corectă poziția capului.

Comandantul scoase o brichetă de aur și-și aprinse tacticos o țigară pe care, în prealabil, o băgase într-un țigaret de argint. La deget îi strălucea un inel cu blazonul strămoșilor. Reluă, cu un zîmbet condescendent pe buze:

— Conform regulamentului, oricare ostaș—comandantul accentuă cuvîntul „ostaș"—e dator ca îndată după luptă să-și curețe echipamentul și hainele. Totul trebuie să se afle exact în starea în care a fost cînd a ieșit din magazie. Îmi este de ajuns o singură aruncătură de ochi asupra dumitale, locotenente, ca să mă conving cît ești de neglijent. Ținuta dumitale murdară seamănă a sabotaj. Potrivit literei instrucțiunilor destinate trupelor combatante, cel care se dedă la acte de sabotaj, sau e doar bănuit de așa ceva, va compare în fața unei Curți Marțiale care, în caz de necesitate, poate fi compusă chiar și numai din doi ofițeri. Am aici șapte și aș putea institui rapid un asemenea tribunal, dar îmi închipui că un amestec de lașitate și frică ți-a zdruncinat nervii și că așa se explică lipsa dumitale de ținută.

Locotenentul roși pînă-n vîrful urechilor. Trebuia să strîngă din dinți ca să se stăpînească. Știa însă din experiență că i-ar fi fost fatal să se lase dus de mînie. Un singur cuvînt al acestui maimuțoi ar fi fost de ajuns să facă din el un om mort.

— Am onoarea să mă prezint: locotenentul Ohlsen, din Regimentul 27, compania a 5-a. Îmi permit să vă raportez că nu am avut încă prilejul să curățăm echipamentul și hainele. Compania a 5-a a fost în misiune specială și a dus fără întrerupere lupte timp de trei luni și jumătate. Compania a revenit acum șapte zile numărînd doisprezece supraviețuitori.

Comandantul azvîrli cît colo șervetul său alb.

— Toate astea nu mă interesează și țin să-ți atrag atenția că trebuie să taci pînă în momentul în care ești întrebat sau, conform regulamentului, să ceri permisiunea de a vorbi.

— Locotenentul Ohlsen, comandantul companiei a 5-a din Regimentul 27 Tancuri cere domnului comandant permisiunea de a vorbi.

— Nu! i-o tăie comandantul. Nu ne interesează ce ai putea spune. Te poți reîntoarce la trupa dumitale și să pui acolo totul în ordine, conform regulamentului.

Făcu o scurtă pauză, apoi lansă ceea ce socotea el a fi marele său „piron”.

— Mîine la ora 10 trec subunitatea în revistă și stăm noi de vorbă, locotenente, dacă trupa nu se prezintă cum trebuie. Apropo, i-ați lichidat pe rușii aceia pe care i-ați adus?

Locotenentul înghiți în sec. Îl privi pe comandant drept în ochi. Atențiune, își spuse el, e primejdios.

— Lichidarea n-a fost executată, domnule comandant.

Comandantul înălță din sprîncene, scutură cu unghia degetului mic scrumul țigării, cercetă minuțios bobul de jăratic și constată cu glas scăzut:

— Sabotaj și nesubordonare.

Mută privirea la locotenent și urmă sec:

— Sîntem însă umani, locotenente. Vom presupune deci că nu am exprimat suficient de clar ordinul de lichidare, ceea ce o facem acum la modul cel mai categoric. Locotenente, îți ordon să-i spînzuri

pe prizonieri. Contăm să primim raport de executare mîine la ora 10, cu prilejul trecerii în revistă.

— Dar domnule comandant, prizonierii nu pot fi executați așa, nitam-nisam.

— Zău? făcu zîmbitor, comandantul. Ai să vezi dumneata. Îți atrag însă atenția că dacă nu-mi execuți ordinul vom fi nevoiți să recurgem la măsuri excepționale.

Scutură șervetul dînd a înțelege că discuția luase sfîrșit, își reluă locul de la masă și zîmbi ofițerilor ferchezuiți care-l înconjurau.

— În sănătatea dumneavoastră, domnilor.

Vinul fu găsit pe plac. Era catifelat și avea buchet.

Locotenentul bîjbîi prin întuneric căutînd poziția companiei.

— Dragă Ivane, se rugă el, trimite peste grămada asta de imbecili cîteva rachetele. Doar trei sau patru și dintr-alea micuțe.

Nimic nu clinti însă. Ivan păstra tăcere. Pioasa rugăciune a locotenentului Ohlsen nu fu auzită.

Ajuns, sări în adăpostul punctului de comandă.

— Cum a mers? întrebă Bătrînul îndesînd cu grijă tutunul în pipă.

— Comandantul ăsta e o canalie, răspunse printre dinți locotenentul Ohlsen. E nebun de legat. A ordonat ca mîine, la zece, lumea să fie adunată pentru trecere ta revistă.

— Ce-e? strigă Porta, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ești surd, Porta? Trecere în revistă. Ca la regulament.

Porta izbucni în rîs.

— De mult n-am mai auzit una atît de bună. Ne trebuie pe puțin un an ca să ne curățăm.

Și ieșind din gaura săpată în pămînt, se apucă să fredoneze.

— Micuțule, ai să-ți mături gaura. Mergem la revistă.

— Care gaură? întrebă din întuneric Micuțul. Aceea a...

Probabil hohotul de rîs fu auzit la cîțiva kilometri.

— Gura! răcni locotenentul Ohlsen. Inamicu-i în față.

— Maică, măiculiță, șușoti Porta, prefăcîndu-se înspăimîntat. Păi așa ceva e, desigur, primejdios.

Bezna învălui și mai strîns munții. Luna dispăru. Nici un zgomot. Totul părea pașnic.

Locotenentul Ohlsen se instală între locotenentul Spät și Bătrînul.

— Trebuie să mă ajuți, zise el. Comandantul vrea ca prizonierii să fie executați mîine dimineață, înainte de zece. Cum să-i facem scăpați și cum să rămînem nedescoperiți?

Bătrînul pufni din pipă.

— Nu-i lucru ușor. E nevoie să-i ascundem pe ăștia și e nevoie să ne procurăm șase cadavre fără a fi obligați să spînzurăm pe careva.

— Dar dacă-i lăsăm pur și simplu să evadeze? propuse locotenentul Spät. Cred că Boris exagerează spunînd că ar fi executați după ce s-ar afla că au fost prizonieri.

— Adă-l încoace, Spät, spuse locotenentul Ohlsen. Trebuie să ne dea o mînă de ajutor; la urma urmei, e capul lui în joc.

Cîteva clipe mai tîrziu, tînărul locotenent rus sărea în adăpost.

— Comandantul nostru, începu locotenentul Ohlsen, ne cere să vă spînzurăm, pe dumneata și pe oamenii dumitale, mîine înainte de ora zece. De nu, voi fi eu cel spînzurat. Dacă ai vrei idee, spune-ne-o, e urgent.

Rusul își dezveli într-un zîmbet dinții albi.

— Am mai multe, dar nici una nu face două parale. Dacă evadăm, așa cum ne-am înțeles, tot nu scăpăm cu viață. Există la noi, în armată, un ordin dement care interzice să cazi prizonier. Un ostaș trebuie să lupte pînă la ultimul glonț și ultima suflare. Dacă apărem așa, teferi și sănătoși, înseamnă neexecutare de ordin și lichidare imediată. Iar ordinul l-a dat chiar tătuca Stalin în persoană.

— Dar partizanii din împrejurimi? propuse Bătrînul.

— Ar fi o soluție, dar nici ea nu e bună, răspunse rusul. Toate detașamentele de partizani sînt în legătură cu cîte o mare unitate avînd un Stat Major. Cei de acolo vor afla rapid că locul nostru n-are cum să fie în partea asta a frontului. Detașamentul nostru se află la sute de kilometri de aici. Singura noastră șansă ar fi să susținem că am fost izolați în timpul unui atac și am rămas pitiți în spatele frontului inamic. Dar treaba asta n-o poți face prea multă vreme nici la voi, nici la noi. Ș-apoi partizanii au nervii-n pioneze. Întîi trag și pe urmă se informează. Dacă explicațiile noastre prezintă o fisură cît de mică, vom fi

executați de teama ca nu cumva să fim spioni. N-ar fi prima oară cînd se întîmplă și nici prima ticăloșie din războiul ăsta.

Locotenentul Spät își aprinse o țigară, făcîndu-și palma căuș ca să mascheze focul.

— S-ar putea să fiți nevoiți să vă jucați de-a v-ați ascunselea o veșnicie, dar e vorba de viața voastră și nu putem ține seama decît de momentul prezent. Va trebui să îmbrăcați uniforme germane, să vă amestecați printre soldați și să nădăjduiți că va veni o zi cînd veți putea pleca.

— Ca să fim prinși în uniforme germane? răspunse, sarcastic, rusul. Nimeni n-o să ne creadă. Vom fi spînzurați ca *Hiwis*. Chiar și cei mai buni prieteni ar face-o fără ezitare.

— Și ce propui în loc? făcu, pierzîndu-și răbdarea, locotenentul Ohlsen.

— N-am nici o idee, murmură rusul. Nu rămîne decît să ne lăsăm spînzurați.

— Să-l întrebăm pe Porta, propuse Bătrînul.

— Asta-i mai tare ca toate! exclamă locotenentul Ohlsen. Sîntem aici trei ofițeri și un *Feldwebel* și-i cerem sfatul unui caporal asocial. Bun. Cheamă-l. M-ar mira să nu aibă o idee.

Porta se furișă pe brînci în adăpost.

— Are careva vreun cui de coșciug? întrebă el obraznic.

Locotenentul Spät îi oferi o țigară.

— Valabil! În felul ăsta fac economie pe ale mele.

— Porta, începu locotenentul Ohlsen, sîntem în încurcătură. Trebuie să ne luăm rămas bun de la cei șase băieți.

— Toată compania e la curent. Ceva mai devreme, cînd v-ați dus în vizită la comandant, el v-a șoptit: ori se bălăbăne rusnacii, ori te bălăbăni mătăluță. Și asta nu prea vă ispitește, nu-i așa? Heide nu vrea să audă de nimic. E hotărît să-i curețe pe prizonieri cînd o fi să treacă linia frontului. Și n-aveți ce-i face, dom' locotenent. Ba dimpotrivă, va trebui chiar să-i mulțumiți dacă va spune că dumneavoastră i-ați dat ordin să tragă, fiindcă în felul acesta vă salvează capul.

— Mai tacă-ți gura, Porta, i-o tăie Bătrînul. Am apelat la tine ca să ne ajuți. Văd că ești la curent cu toate și de asemenea mai știi că nu pot trece dincolo fără s-o pățească.

— Îhî, tizul meu de la Moscova, cînd face ceva, face bine. Cu legea lui din ‘41 a stopat complet dezertările. Nici măcar eu n-aș fi născocit o chestie mai isteață. Îmi place. Îi umblă mintea!

— Păstrează-ți simpatiile! îl întrerupse locotenentul Ohlsen.

— Îl preferați, cumva, pe domnul șef al Partidului de la Berlin, dom' locotenent?

— Nu prefer pe nici unul.

— Așa ceva e cu neputință în zilele noastre. Ori ești pentru, ori ești contra, altminteri, la zid cu tine. Întrebarea-i, ce-i de ales: *Da zdravstvuiet Stalin* sau *Heil Hitler*?

— La noi, interveni locotenentul rus, unul ca ăsta ar fi fost lichidat de mult.

Porta îi aruncă o privire piezișă, dar amicală:

— Norocul dumitale, dragul meu ofițer *ruski*, e că te afli aici și nu dincolo, altminteri te trezeai mîine cu o zgardă de gît.

— Ideile, Porta, ideile! strigă, scos din sărite, locotenentul Ohlsen.

— Răbdare, dom' locotenent, răbdare, cum zicea și juna aia care încerca pentru a patra oară să-și facă o bucurie cu o banană prea coaptă.

— Cretin! mîrîi locotenentul Spät.

— Ah, vasăzică e pe d-astea, dom' locotenent? Bun, în cazul acesta mă voi retrage în gropița noastră personală, a mea și a lui Micuțul.

Era pe jumătate afară din lăcaș, cînd locotenentul Spät spuse împăciuitor:

— Ei hai, Porta, ce ți-a sărit așa muștarul. Am aruncat și eu o vorbă...

— De data asta șterg cu buretele, dom' locotenent, dar să nu se mai repete. La capitolul ăsta sînt oarecum sensibil. Cînd ai de-a face numai cu idioți, ții în mod special să nu fii confundat cu ei. Și rîse insolent. Cît privește salvarea celor șase, treaba nu-i atît de grea pe cît pare. E de-ajuns ca ei să aterizeze dincolo în chip de eroi.

— Explică-te, îl rugă locotenentul Ohlsen.

— Ne trebuie șase cadavre, dom' locotenent. Trei le și avem. Celelalte trei, ba încă și un supliment, le vom avea, nu-i problemă. Micuțul, Mergi-ori-Crapă și cu mine o să ne deplasăm nițel să vedem cum miros obielele lui Ivan și o să-i scărpinăm puțin de purici. Cîteva rafale de

mitralieră în lungul tranșeelor o să-i pună fără-ndoială în mișcare. În cinci minute trebuie să aibă impresia că-s asaltați de un batalion întreg, iar cînd vor da cu ochii de jobenul meu, se scapă pe ei! Apoi o roim și ne ascundem în tranșeele observatorilor.

Cu ajutorul baionetei, Porta schiță pe pămînt planul de acțiune; cei trei ofițeri și Bătrînul aprobară. Începu să-i prindă ideea.

— După aia, urmă el, începe adevăratul circ. Barcelona va fi gata cu aruncătorul de flăcări. Exact în secunda în care eu lansez o rachetă roșie, el pîrlește șoricul celor din avanposturi. După treizeci de secunde băgați în horă aruncătoarele cu tot ce pot ele da. Sînt sigur sută-n sută că acolo-n spate, băiețașii de la bateriile DO vor face-n pantaloni cînd vor auzi toată zarva asta și se vor apuca să tragă salvă după salvă. Sovieticii vor fi convinși că întreaga armată îi atacă. La rîndul lor vor suna și ei deșteptarea la batalionul de eroi ai comandamentului nostru de alături și nu mă înșel zicînd că aceștia își vor lua picioarele la spinare. Or, așa ceva e molipsitor. Vor sosi la cantonamentul comandantului și-a trupei sale de neisprăviți. Ăia o s-o ia și ei la goană fără să-și mai facă valizele. Cînd începe o asemenea halima, minutele contează, dom' locotenent, și situația evoluează mai iute decît ai putea gîndi. În momentul acela tot armamentul nostru automat intră în acțiune: SG-uri[5], mitraliere, toată zestrea.

— Pe dumneavoastră, dom' locotenent, urmă el, adresîndu-se ofițerului rus, va fi nevoie să vă aranjăm nițel, așa încît să aveți aerul cuiva care a fost torturat. Micuțul va face treaba asta cît ai clipi din ochi. Chipurile, ați scăpat din labele *Gefepo*-ului[6] în timp ce erați duși la execuție. Apoi veți declara că împreună cu cei cinci ostași ai dumneavoastră i-ați atacat pe jandarmi, asta întîmplîndu-se chiar în spatele acestui sector. Veți adăuga că ați fost arestați împreună cu cîțiva partizani pe care i-ați întîlnit pe propriul vostru sector și că partizanii v-au condus pînă la ferma în care am făcut razie. E drept că unul din ei a șters-o, dar nu cred că a izbutit să treacă liniile. Prea era bleg. Apoi veți

[5] *(germ.)* SG—*Sturmgewehr*: pușcă de asalt. SG-ul constituia o medie între pistolul-mitralieră, avînd aproximativ aceleași dimensiuni, și pușca-mitralieră a cărei muniție o folosea. *(n. trad.)*

[6] *(germ.)* GEFEPO—*Geheime Feld Polizei*: poliția secretă militară asimilată deseori și Jandarmeriei de campanie. *(n. trad.)*

povesti, drept încheiere, că după ce-ați scăpat de jandarmi ați ajuns în pozițiile noastre, că ați cucerit tranșeea în doi timpi și trei mișcări și că ați gonit un batalion întreg. Trebuie să vă mișcați însă rapid, dom' locotenent, fiindcă amicii din față vor vrea imediat să atace și vor ocupa pozițiile abandonate de eroii noștri de garnizoană.

— Dar dacă va fi atacată și compania voastră? se neliniști locotenentul rus.

Porta rînji.

— Nu-i nici un pericol.

— Ești țicnit de-a binelea, spuse rîzînd locotenentul Ohlsen. Și cînd ai de gînd să începi reprezentația?

— La 3 fix. Micuțul, Mergi-ori-Crapă și cu mine ne pornim, către ceasul două și jumătate. Dar acțiunea trebuie să înceapă fix la trei, fiindcă în momentul acela dăm drumul la pocnitori. Or nu cred că avem de-a face numai cu niște idioți.

Un zîmbet pe buzele locotenentului rus:

— Mulțumesc.

— De ce ora 3? întrebă locotenentul Spät.

— E ora cînd nimeni nu se așteaptă să fie atacat. Solul e prea umed. În munți e ceață și cea mai slabă adiere de vînt o poate risipi. După două ceasuri, ceața revine și se fixează: deci te poți ascunde în ea. Toată gașca din față trage la aghioase ca și eroii noștri de-alături. Cînd ne-or vedea, dă damblaua peste ei. Vă sfătuiesc însă, dom'le *ruski*, ca după ce vom lansa grenadele s-o întindeți de parcă v-ar fi apucat strechea și s-o apucați pe drumul pe care o să vi-l arăt. E mai sănătos să veniți cu mine ca să-l recunoașteți. Nu vă văd bine dacă vă rătăciți către lațul lui Micuțul. Zilele astea e pornit mereu pe sugrumat.

Rusul făcu „da" din cap.

— Julius Heide are o lunetă cu infraroșii și e un ucigaș. De Micuțul o să mă ocup eu, dar pentru Heide nu garantez. E un ticălos. Pe cei noi nu-i cunosc. Haideți, dom' locotenent, o să vă arăt drumul. Fiți cu băgare de seamă, frații dumneavoastră au împînzit tot terenul cu pîndari.

Tîrîș, traversară rețeaua de sîrmă ghimpată și atinseră „țara nimănui". Nici un zgomot. Întunericul îi înghiți. După un sfert de ceas erau înapoi.

— De acord? întrebă Porta.

Locotenentul Ohlsen făcu da din cap. Își controlară ceasurile: 22:05.

— Salut, zise Porta și dispăru în groapa lui, de unde fu auzit spunîndu-i Micuțului:

— Războiul ăsta e o treabă a dracului de periculoasă, Micuțule. Ar trebui să ne facem și noi testamentul ca barosanii.

Restul se cufundă într-un murmur neinteligibil.

Micuțul rîse nepăsător. Legionarul zbieră la el. Pe deasupra capetelor lor șuieră un glonte rătăcit. Apoi liniștea se lăsă peste întregul sector.

Puțin după miezul nopții cei doi ofițeri ieșiră să inspecteze pozițiile.

— E sinistră linișea asta, șopti locotenentul Spät și-și ridică privirea spre cerul pe care se rostogoleau nori grei.

Un zgomot îl opri. Nu era decît un foșnet ușor, un freamăt abia simțit al frunzișului, dar pentru cei doi ofițeri el se transformă instantaneu într-un vacarm îngrozitor, cu o țeastă de mort rînjind la ei. O clipă rămaseră încremeniți strîngînd în mîini pistoalele-mitralieră. Apoi locotenentul Ohlsen chicoti pe-nfundate.

— E un dihor plecat la vînătoare. Natura e și ea în război.

Continuară să urce dealul. Mergeau fără să facă vreun zgomot. Acolo unde era posibil, foloseau camuflajul copacilor și tufișurilor. Profitau de orice umbră.

Ceva mai încolo se opriră trăgînd cu urechea. Prinseră un sunet ciudat și greu de deslușit. Apoi simțiră cum li se urcă sîngele la cap: în fața lor careva sforăia și sforăia tare de tot.

— Asta-i bună! șopti locotenentul Spat.

Amîndoi porniră în direcția de unde venea insolitul sunet. Iarba fragedă era aidoma unui covor moale, absorbind orice zgomot.

Se opriră la marginea unui adăpost individual. Era un adăpost adînc și bine executat. Pe fundul lui, făcut colac, dormea un subofițer și sforăia să scoale morții din somn. Pistolul său mitralieră zăcea, uitat, alături.

Locotenentul Spät se aplecă ușurel și apucă arma. Propti țeava pe pieptul subofițerului greu de somn, apoi îl trezi, pocnindu-l peste

cap. Subofițerul sări în sus, dar se simți imediat îmbrîncit cu brutalitate. Bolborosi ceva nedeslușit, holbă ochii și întrebă năuc:

— Ce se-ntîmplă?

— Cretinule! scrîșni locotenentul Ohlsen. Ce s-ar fi petrecut dacă te scula Ivan? O mierleai, ce zici?

— Am repartizat schimburile de santinelă, îngăimă subofițerul încercînd să se scuze.

— Sigur că da, își bătu joc de el locotenentul Ohlsen. Iar santinelele tale trag la aghioase fiindcă știu că și șeful lor doarme. Dacă Ivan ar fi atacat, aveai beregata tăiată înainte de a deschide tu ochii. Ai merita, pentru neglijența ta, să te curăț pe loc.

Cei doi ofițeri își urmară drumul. Cîteva proiectile rătăcite șuierară amenințător. Un hohot de rîs răsună.

— Micuțul, constatară ei.

Apoi așteptară răspunsul lui Porta care, bineînțeles, nu întîrzie. Zăriră și jobenul galben înălțîndu-se din verdeața înconjurătoare aidoma unui horn plantat acolo de idiotul satului.

— Mama mia, șase-șase! îl auziră ei jubilînd.

— Mă întreb cum de pot vedea zarurile pe întuneric, se minună locotenentul Spät.

— Un chiștoc de țigară le ajunge, răspunse locotenentul Ohlsen.

Cei doi ofițeri se înapoiară la punctul lor de comandă. În același moment zbîrnîi telefonul de campanie.

— „Emil-27”, răspunde cu voce scăzută subofițerul Heide. Ascultă o clipă, apoi trecu receptorul locotenentului Ohlsen.

— E comandantul de batalion.

Locotenentul făcu o strîmbătură, după care se prezentă regulamentar.

— Aici „Emil-1”.

De patru ori la rînd răspunse sec: „Bine, domnule comandant”, apoi puse receptorul jos și se întoarse spre Bătrînul.

— Ordin comandanților de pluton: Compania se prezintă pentru inspecție de plutoane, în imediata apropiere a Statului Major. Plutonul 1 la orele zece, plutonul 2 la unsprezece și așa mai departe.

— Grozav mai e și comandantul ăsta, murmură locotenentul Spät.

— Și feroce pe deasupra, replică Ohlsen. Vrea ca mîine dimineață să-i vadă spînzurați pe cei șase.

Se înfășurară în pături cu gîndul să se odihnească puțin.

Sosi însă Porta.

— Am auzit cum că șeful cel mare a poruncit inspecția. Îmi permit să raportez că eu și Micuțul sîntem gata. Jobenul și picioarele sînt spălate, ba avem și panglicuțe roșii împletite într-un anume loc.

— Cară-te dracului! înjură locotenentul Ohlsen.

— Bine, dom' locotenent. Mă duc.

Și Porta își scoase jobenul galben, îl frecă energic de mînecă, suflă peste el și-l lustrui din nou.

— Doamne, ce pălărie superbă! Sînt sigur că domnu' comandant din Breslau va fi încîntat ca și de panglicuțele din curul lui Micuțul. Dacă cere explicații, o să-i spunem că asta-i ținuta de gală.

— Iar el, *mon camarade*, o să dea ordin ca întreaga companie să fie executată și cu asta basta, gîndi cu glas tare micul legionar.

— Porta, amenință locotenentul Ohlsen, îți spun pentru ultima oară: nu vreau să văd jobenul ăsta prin preajma Statului Major!

— Dar e o frumusețe, dom' locotenent, obiectă Porta, suflînd peste joben ca să înlăture un fir de praf imaginar. Știți, aș putea eventual îmbrăca și rochia pe care am cîștigat-o de la baronul român.

— Zău că l-ar lovi damblaua pe dobitocul ăla de comandant! zise Heide.

— Buun! Dar acum Josef Porta, *Obergefreiter* prin grația lui Dumnezeu, începe să cam fie nerăbdător. Vom merge să facem o vizită frățiorului nostru Ivan. Nu vă lăsați furați de somn, căci altminteri riscați să fiți pîrliți pe unde știu eu.

Nimeni n-avea însă chef să adoarmă. Vag îi zărirăm pe Porta, Micuțul și Legionarul cățărîndu-se afară din tranșee, strecurîndu-se prin primul baraj de sîrmă ghimpată și mistuindu-se în întuneric.

— Dă Doamne ca totul să meargă bine, își rosti cu glas tare gîndul locotenentul Spät.

Minutele treceau. Blom din Barcelona și Bătrînul își țineau de mult oamenii în alertă. Servanții celor trei grupe de aruncătoare stăteau gata, cu minele în mînă.

Barcelona ținea strîns lîngă el greul aruncător de flăcări. Pentru nu se știe a cîta oară îi verifică dispozitivul de funcționare.

— De-aș fi putut măcar să-i schimb valva, murmură el. Nu prea e sigură. A trebuit s-o cîrpesc cu o bucată de leucoplast...

— Nu mai e timp, răspunse locotenentul Ohlsen. Ne-au rămas doar patru minute.

Heide stătea culcat lîngă mitralieră. Se răsuci și fixă amenințător pe fiecare dintre noii veniți.

— Să se știe că ăla care nu se ține lipit de mine cînd îi dăm drumul, îl curăț cu mîna mea. *Poniemaeși*?

Un recrut de șaptesprezece ani se porni pe plîns.

Heide se rostogoli pînă la el și-l lovi sălbatic de trei-patru ori peste față.

— Termină cu smiorcăiala! Tot ce riști e să-ți zboare bila. Și nu-ți mai da tîrșa pe față, altminteri va fi primul și ultimul tău atac!

Recrutul începu să urle; Heide se năpusti asupra lui și-l pocni de cîteva ori cu dosul labei.

— Gura, jigodie, sau te omor!

Locotenentul Ohlsen și ofițerul rus contemplau în tăcere scena. Ceea ce făcea Heide era cinic și brutal, dar necesar. Frica tînărului recrut se putea întinde peste întreaga companie ca un foc de paie. Un detașament care o rupe la fugă cuprins de panică este o pradă din cele mai lesnicioase pentru inamic. Din clipa aceea, grupa de mitraliere avea să se teamă de Heide mai mult chiar decît de ruși.

— Bună treabă, sergent! remarcă ofițerul rus.

— Da, atîta timp însă cît ne aflăm în război, se grăbi să replice locotenentul Ohlsen.

N-apucă el bine să termine vorba și terenul din față păru că zboară în mii de țăndări. O explozie teribilă ne zgîlțîi poziția. Apoi răsună un urlet lung și infernal și trupul de uriaș al Micuțului țîșni înaintea noastră. Proțăpit lîngă tranșeea inamică, cu melonul pe cap și pușca-mitralieră lipită de șold, trăgea împroșcînd cu gloanțe trasoare...

Surpriza fusese totală.

— Barcelona! urlă locotenentul Ohlsen.

Barcelona se ridică și se năpusti înainte.

Aruncătorul de flăcări ilumină terenul. Siluete de oameni fugeau încolo și încoace transformate în torțe vii.

Brațul locotenentului Ohlsen se lăsă în jos. Armamentul nostru automat se porni să scuipe foc.

Heide, rîzînd ca un dement, slobozea rafală după rafală.

— Aruncătoare, foc! răcni locotenentul Spät.

Proiectilele descriseră pe cer traiectoria lor curbă și căzură în spatele tranșeelor inamice.

Frenezia luptei cuprinse pe toți oamenii companiei. Orice fel de teamă dispăruse.

Am strîns crăcăna puștii mele mitralieră, am făcut un salt și m-am instalat într-o pîlnie de obuz în plină „țară a nimănui". Un grup de soldați țîșni afară din tranșeea pe care o aveam în față... Am inspirat adînc și am fixat solid patul armei în scobitura umărului. Ca pe poligon. Cu ținta bine prinsă în cătare, goleam încărcător după încărcător, înlocuite imediat cu altele de către servantul meu, un om de acum în vîrstă. Armam și apăsam pe trăgaci.

Deasupra capetelor noastre tuna. Ua ocean orbitor de flăcări prefăcuse cerul într-un gigantic ecran, iluminînd terenul ca-n plină zi. Munții crăpau și se năruiau.

Porta avusese dreptate. Bateriile DO se deșteptaseră. Trăgeau aiurea, salvă după salvă. Fioroasele lor rachete explodau în spatele nostru.

Făcui un salt îndărăt și mă trîntii lîngă locotenentul Ohlsen. Rachetele astea îți băgau groaza-n oase.

Locotenentul rus o luă la goană urmat de oamenii săi.

— *Dosvidanie*! strigă el și dispăru.

Batalionul comandantului făcu exact ceea ce prezisese Porta. O luă la sănătoasa. Dar spre marea noastră surpriză, rușii nu atacară.

Abia după vreo șapte ore sectorul își regăsi calmul. Sovieticii țineau terenul nostru sub un foc dens de artilerie.

Într-un tîrziu, către sfîrșitul după-amiezii, legătura cu batalionul fu restabilită. Inspecția se anulă. Oamenii își reocupară pozițiile, firele telefonice fură întinse la loc. Nimeni nu știa prea bine ce se întîmplase.

Locotenentul Ohlsen raportă un atac prin surpindere al

infanteriei inamice. Un detașament încercase să ocupe tranșeele noastre. Compania vecină dădu aceeași explicație. Istoria fu considerată veridică.

Am adunat șase soldați ruși morți și i-am spînzurat de copaci. Locotenentul Ohlsen fabrică un raport scris în care spunea că lichidarea a avut loc.

A doua zi comandantul ni-l expedie pe adjunctul său pentru constatare. Adjunctul veni, dar nu ținu defel să vadă leșurile. Îi spuse lui Ohlsen:

— Sîntem de acord să declarăm că le-am văzut.

După plecarea adjunctului, locotenentul dădu din cap:

— Așadar, am fi putut renunța la toată punerea asta-n scenă ucigașă...

Seara următoare primirăm ordin să trimitem o patrulă în spatele liniilor rusești. Statul Major dorea să cunoască valoarea, în guri de foc, a artileriei inamice și dacă au sau nu tancuri.

Bineînțeles, măgăreața căzu pe grupa noastră. Ar fi fost, de altfel, o nebunie ca pentru o asemenea misiune să fie folosiți nou-veniții.

Unul după altul, părăsirăm tranșeele și ne îndreptarăm cu pași de lup spre pozițiile inamice.

Micuțul zorea, cu lațul în mînă.

— Împărțim aurul, îi spusese Porta o clipă înaintea plecării.

Știam prea bine despre ce aur e vorba. Nu treceau niciodată pe lîngă un cadavru fără să-l examineze și să-i smulgă, dacă avea, coroanele de aur.

— Într-o bună zi, le prezisese Bătrînul, mania asta de colecționari o să vă coste capul. Comiteți deodată două crime: în primul rînd jefuirea unui cadavru, delict recunoscut de toate țările. A doua, recunoscută doar de guvernul nostru, care precizează că toate coroanele de aur aparțin Statului și trebuiesc, ca atare, depuse la cel mai apropiat centru SS. Infracțiune pedepsită cu moartea.

— Pesimistule, rîse Porta.

— Eu unul nu depun nimic, conchise Micuțul. Cu biștarii pe care-i scot pe ele, am de gînd ca după război să-mi achiziționez o mezelărie și un bordel. În lagărele de concentrare, SS-iștii le smulg dinții de aur din gură încă de vii. Noi sîntem umani. Noi așteptăm să fie morți.

— Ce porcărie! înjură Stege.

— Ia nu te mai amesteca, intelectual căcăcios ce ești! Ocupă-te de terfeloagele tale, iar noi o să ne continuăm afacerile noastre. Și să vedem cine ajunge mai departe...

Ne înfundasem adînc în spatele liniilor rusești, cînd Bătrînul stopă brusc în fața unei văioage.

— E careva acolo, șopti el.

Micuțul și Legionarul se strecurară pe tăcute printre tufișuri, ca să vadă despre ce-i vorba.

— Veniți încoace, ne chemă Legionarul. Vechi cunoștințe.

Ne apropiarăm.

— Vechi cunoștințe? întrebă Bătrînul examinînd cele cinci cadavre.

— Executați, constată Porta. Cîte un glonț de Nagan în ceafă.

— Ce scrie pe peticele alea de hîrtie prinse de piept? se interesă Micuțul.

Porta desprinse una din foile agățate de pieptul morților și traduse.

— „Trădători ai poporului."

— Cîtă trudă de pomană, murmură Barcelona, împingînd cu cizma unul din leșuri.

Îi recunoscusem imediat pe ex-prizonierii noștri. Circul pe care îl organizasem cu atîta grijă se dovedise inutil.

— Mă întreb cum s-au petrecut lucrurile, făcu Bătrînul. Și unde a dispărut locotenentul?

— Doar n-o să vărsați acum lacrimi pentru niște jigodii, mîrîi Heide. Dac-aș fu știut c-o roiesc, îi curățam dinainte.

— Într-o bună zi, dragă Julius, o să te trezești cu o gaură în țeastă, îi proroci Barcelona. Tipi de-alde tine, am cunoscut în Spania. Acum sînt cu toții sub pămînt.

Heide rînji:

— Dintre noi doi, tu vei fi primul.

— Destul, ordonă Bătrînul. Dați-i drumul înainte. Și mucles! Altminteri riscăm complicații.

— Ce-s alea, complicații? Un fel de hemoroizi? se neliniști Micuțul.

— Idiotule! făcu Porta și aruncă peste umăr bilețelul care pieri în noapte, aidoma unei mici păsărici albe.

Cînd reveniram era aproape de ziuă. Ne petreceam timpul ameliorîndu-ne pozițiile. Comandantul sfîrșise prin a-și învinge frica și ordonase trecerea în revistă pentru a doua zi.

Ședeam, instalați confortabil, pe fundul tranșeei. Din cînd în cînd, o aruncătură de ochi spre cuibul de mitralieră. Îi cunoșteam bine pe ruși. Oricînd puteau să se strecoare și să ia prin surprindere toată tranșeea. Era întrucîtva specialitatea lor.

— Povestește-ne ceva, Porta, ceru locotenentul Ohlsen.

— Da, da, o istorie cu niscaiva întîmplări, propuse Julius Heide.

Porta scuipă cojile de semințe de floarea-soarelui pe care le ronțăise.

— De acord, dar ce fel de istorie. Doar nu te duci la cinema zicînd: „Arătați-mi un film." O aud de aici pe gagica de la casă zbierînd: „Spuneți, ce fel de film?" Eu unul am făcut de cîteva ori înconjurul lumii cu trupele lui Adolf.

— Una cu tîrfe, ceru Micuțul lingîndu-se pe buze.

— Numai la asta vă stă gîndul, făcu dezgustat Stege.

— Bagă-ți o grenadă în fund și saltă-i siguranța, urlă înfuriat Micuțul. Dacă societatea noastră nu-ți convine...

Apoi, întorcîndu-se spre Porta:

— O istorie cu dameze, Porta. Ador cînd mi se povestește de gagici care au mîncărimi, știi tu unde!?

— Ei da, asta-ți închipui tu, făcu Porta zîmbind larg. Povestioare deșucheate și porcoase. Nu, azi o să vă vorbesc pe teme morale. Ia să vedem...

Și Porta se prefăcu că reflectează.

— De pildă, aceea a proprietarului care l-a înșelat pe vidanjorul său. Nu, asta, oricum, n-o să vă spună nimic. Trebuie căutat altceva. Ceva potrivit unei zile ca aceea de mîine, cînd la apogeul acestui atît de primejdios război ni s-a fixat o trecere în revistă. Nobilul baron din Breslau, pe care o soartă haină l-a scos în calea noastră, pretinde ordine și disciplină. Și are perfectă dreptate. Fără ordine nu se poate participa la un asemenea război. Războiul trebuie luat în serios, ca tot ce e militar. Văzut-ați vreodată un ofițer hlizindu-se în timp ce-și

scoate sabia pentru luptă? Nu, domnilor, avem nevoie de seriozitate. Uită-te la tine Micuțule, jegos și puturos, fără cască în plin război. Unde ți-e masca de gaze? Habar n-ai, nu-i așa? Privește-ți un pic uniforma: parc-ai fi un popă bețiv căzut într-o hazna. Vascrisu' mă-sii, Micuțule, mai multă ținută! Dacă o ții tot așa, riscăm să cîștigăm războiul. Or, îți dai tu seama cîte belele ni s-ar trage din asta?

— Ba eu nu vreau să cîștig războiul, protestă Micuțul. Spune-mi unde să predau legitimația și v-am zis la toți pa și pusi.

— Te cred prea bine, replică Porta, dar uite c-aici te înșeli tu. Nu se părăsește așa, cu una cu două, frumoasa viață militară. Aici nu-i Armata Salvării. Dar o să vină și asta. Baftă avem; Isus, prea iubitul fiu al Mariei și-al lui Iosif din Nazaret, ne trimite un comandant, un nobil, un aghiasmă-n vine. El va face ce-i va stă-n puteri ca să pierdem războiul. Pînă una-alta, treaba asta n-o știe nici el. Vrea o trecere în revistă, o frumoasă și disciplinată trecere în revistă, ca pe vremurile bune ale slujbei în garnizoană, lunea de dimineață.

Și, vîrînd sub nasul Micuțului o grenadă:

— Știi ce-i drăcia asta?

— O grenadă de mînă, țipă Micuțul neîndrăznind să-și ia privirea de la primejdiosul proiectil.

— Bravo, băiețică. Exact. O grenadă de mînă. Model 1908, născută la maternitatea Bamberg, secția furnituri militare. Împachetată de gingașe mîini de putori și expediată nouă, eroilor. Știi tu la ce slujește?

Și Porta se apucă să învîrtă grenada pe deasupra capului; văzusem cu toții mișcîndu-se inelul cuiului de siguranță.

— Atenție! îl preveni Steiner. Poate exploda și să ne curețe pe toți.

— Păi asta-i și misiunea ei, lămuri Porta. E utilă foc. Poți omorî cu ea un Ivan sau lichida un adăpost. Te poți sluji de ea ca să deschizi o cramă, cum tot atît de bine poți expedia un comandant într-o altă lume.

— Se poate și pescui cu ea, se amestecă Micuțul.

— Bravo, făcu Porta. Nu ești chiar complet nerod. Comandantul din Breslau va fi fericit să constate ce-ai asimilat. Îmi închipui că va urla ceva în genul: „*Obergefreiter*! Vită încălțată! O să mă ocup de dumneata! Meriți pe deplin o moarte onorabilă, cu glonț și praf de pușcă. O să fie o cinste pentru plutonul de execuție!"

— De ce să fiu executat? se minună Micuțul.

— D-aia. Într-un război, mai trebuie din cînd în cînd și cîte-o execuție. E indispensabil dacă vrem ca oamenii să ia războiul în serios. Poporul trebuie să simtă și să înțeleagă că moartea amenință de pretutindeni. Ș-apoi, generalii și comandanții vor și ei să vadă cum cade ucis un om. E țelul carierei lor. Și întrucît pe front nu se pot duce fiindcă doctorii lor pretind că au ulcer la stomac, găsesc cîțiva pe care să-i execute, astfel că, odată terminat războiul, să poată vorbi și ei de morți. În cazul tău însă, Micuțule, execuția este exclusă. Ești un soldat prima! Și nici nu-i încă îndeajuns de cald pentru tine în iad. Toate daravelile astea cer timp.

Micuțul fu vizibil măgulit.

— Da, da, nu-i așa că-s formidabil?

Porta încuviință și urmă:

— Întocmai. Ai exact tot ceea ce apreciază militarii. Ești analfabet și dobitoc. Faci tot ce-ți ordonă, ca un tanc căruia îi merge motorul. Cu ostași ca tine, armatele germane vor supune o lume întreagă și vor izbuti chiar să ștampileze cu zvastica tîrtița tuturor.

— Porta, Porta, hohoti locotenentul Ohlsen, limba asta a ta o să te ducă într-o zi la ștreang.

— Italia o să ne atace pe la spate, începu Micuțul, schimbînd fără tranziție subiectul și abandonînd istoria lui Porta care, ca de obicei, nu era o istorie.

— Și de ce ne-ar sări ea, Italia, ție și mie în spinare? întrebă naiv Porta.

— Nu nouă personal, firește, ci nouă în general! mormăi Micuțul.

Bătrînul scoase pipa din gură și dădu din cap.

— E un pic de adevăr în ce spune el.

— Cel mai rău lucru care ni s-ar întîmpla, continuă Porta, ar fi să uităm pentru ce anume purtăm război.

Și zicînd astea, extrase din buzunar un fursec.

— Pe ăsta l-am primit acu' trei ani și jumătate, cînd am plecat din Viena. Mi l-a oferit o coardă nazistă, din cele mari. O prețioasă amintire. Cînd încep să uit pentru ce ne batem, iau și citesc inscripția de pe el.

Porta ridică fursecul scorojit astfel ca toată lumea să poată citi literele din zahăr roz „Victorie și răzbunare".

— Să nu le uitați niciodată, băieți. „Victorie și răzbunare”. Ah, lăsați-mă să pun eu laba pe SS Heinrich în clipa cînd amicii noștri vor cîștiga războiul.

Locotenentul Ohlsen dădu din cap și aruncă o privire în lungul tranșeei în care oamenii se căzneau să dea jos de pe echipamentul și uniformele lor noroiul adunat timp de cîteva săptămîni.

— Băga-l-aș de unde a ieșit pe comandantul ăsta! înjură el și imediat tăcu, năucit.

Pînă și Porta amuți. Locotenentul Ohlsen, care de obicei vorbea atît de corect, ne uluise.

Se scuză, întorcîndu-se către Spät și Bătrînul, care-și fumau pipa pe fundul tranșeei.

— Mi-am ieșit din sărite.

— Firesc, răspunse Spät. Sîntem niște robi, fac cu noi ce vor.

Cum era și de așteptat, inspecția avu într-adevăr loc. După ce timp de cîteva minute comandantul trecu în revistă detașamentul, îl apucară toți dracii.

Pentru un ofițer de front, oamenii erau curați. Surprinzător de curați. Nici urmă din vechiul jeg. Ne îmbăiaserăm în apa rece ca gheața a pîrîului. Eram uzi, dar proaspăt spălați. Evident însă, cum puteam mulțumi un veteran al tranșeelor cum era șeful nostru von Vergil? După el, eram împuțiți prin definiție.

Îl înfuriară centiroanele, cizmele și tot harnașamentul nostru nelustruit. De unde să luăm vax, asta nu-l interesa.

Cînd ne lăsă în pace, fiecare om din companie semăna cu un bulgăre de bălegar. O altă inspecție fu ordonată pentru dimineața următoare. Și asta, încă trei zile de-a rîndul. Pedepsele cu închisoarea fură distribuite cu lopata, urmînd să le executăm după ce vom fi schimbați de pe poziție. Un alt detașment fu condamnat să se tîrască pe burtă cinci kilometri, cu mască de gaze pe față și cu întregul echipament în cîrcă.

Distracția asta costă viața unui recrut. Hemoptizie.

Locotenentul Ohlsen încercă disperat să intre în contact cu regimentul nostru, dar peste tot domnea o confuzie generală.

În mod destul de ciudat, rușii ne lăsau în pace. Singura mărturie a prezenței lor era un foc de infanterie, dezlînat și acela. În schimb,

către nord se dădeau lupte grele. Tirul armelor de tot felul se auzea zi și noapte.

Comandantul se comporta ca un dement. Ai fi putut crede că vrea să ne extermine pe toți. Ne trimitea să executăm cele mai stupide misiuni. Într-o dimineață, de pildă, la crăpatul zorilor, ne expedie într-un cîmp de mine ca să le reperăm dispozitivul. Rezultatul: trei oameni mai puțini. Îl chema întruna pe locotenentul Ohlsen și acesta trebuia să parcurgă, cu riscul vieții, cei trei kilometri care ne despărțeau de Statul Major ca acolo să răspundă la tot soiul de întrebări năstrușnice.

— E mai rău ca maiorul Meier, înjură Porta. Un bob zăbavă, fraților. Cînd rușii or să atace, mă însărcinez eu să-i torn nițel plumb în țeastă.

Zilele treceau. Sectorul nostru rămînea calm. Dacă von Vergil ne-ar fi lăsat în pace, ne-am fi simțit cum nu se poate mai bine. Firește, și la cei din față, ca și la noi, erau cîțiva lunetiști, din care pricină imprudenții mai încasau din cînd în cînd cîte un glonț. Dar cu așa ceva ne obișnuiserăm și nu mai dădeam importanță faptului.

Micuțul era convins că războiul avea să se termine în curînd și că vom putea să ne întoarcem acasă.

— Șase luni nu mă dau jos de pe muieri! declară categoric Heide.

— Ba, martor mi-e Profetul, sîntem din păcate încă departe de sfîrșit, spuse micul legionar.

Chiar în momentul acela sosi în goană Barcelona.

— E groasă rău la Statul Major! gîfîi el. Pesemne că Ivan a dat peste cap tot flancul stîng.

Bătrînul se ridică fără grabă, băgă pipa în buzunar și-și armă pistolul-mitralieră.

— Mă așteptam. Prea era frumoasă liniștea asta ca să fie adevărată. Iată că încep necazurile. Ivan e în spatele nostru.

— Treziți-i pe toți! urlă locotenentul Ohlsen. Mai iute, mai iute! Sîntem grăbiți, domnilor!

În spatele nostru auzirăm rafale dezordonate, amestecate cu explozii de grenade și mine.

Încă buimaci de somn, oamenii începură să se adune în fața punctului de comandă.

— Locotenent Spät, rămîi aici cu primul detașament și asiguri siguranța șoselei, ordonă locotenentul Ohlsen. Instalează bine armamentul automat și acoperă-ne la întoarcere. Restul companiei, prin flanc cîte unul, după mine.

Micuțul își înfipse între buze un enorm trabuc. Făcea asta întotdeauna cînd urma să atacăm la baionetă. Cureaua pistolului-mitralieră o petrecu după umăr. O baionetă rusească, lungă, în trei muchii, strălucea sinistru în vîrful puștii sale. Își dădu melonul pe ceafă și grohăi încîntat.

— Haidem!

Urcarăm colina în pas alergător. Porta bombăni:

— Doamne, ce se mai aleargă în porcăria asta de război! Iar eu care nu suport așa ceva.

În dosul unor bolovani descoperirăm doi „boboci”, pe jumătate nebuni de frică.

— Ce se întîmplă aici? îi întrebă locotenentul Ohlsen înghiontindu-i ușurel cu țeava pistolului-mitralieră.

— S-a terminat cu noi, gîfîi unul din ei. Rușii au tăbărît așa, deodată, nu știm de unde.

— Rahat, făcu Legionarul observînd îngusta potecă ce ducea spre cabană.

— Nu pricep nimic. Eram numai noi doi de santinelă. Restul se culcaseră. Comandantul nu voia să-i creadă pe cei doi care mai fuseseră pe front cînd aceștia încercau să-l pună în gardă și-i făcea cu ou și cu oțet, spunînd că-s isterici. Zicea că rușii sînt cu toții niște lași și n-or să îndrăznească să atace. Ieri le-a spus celor de la Statul Major că-i mai periculos într-un oraș de garnizoană în timpul unui bombardament aerian decît aici, pe front.

— Iar după aia, hop și Ivan! rînji Barcelona.

Tînărul recrut făcu „da” din cap.

— Nu i-am auzit înainte să tabere pe noi. Totul s-a petrecut necrezut de iute. N-au tras nici un foc: doar cu pumnalul și cu patul armei. Singur locotenentul Kahl a reușit să arunce o grenadă. Noi am fugit și așa am scăpat cu viață.

— Dar comandantul? întrebă, neglijent, locotenentul Ohlsen.

— Nu știm. Eram afară cînd au venit.

— Nădăjduiesc din tot sufletul că i-au tăiat aia și i-au îndesat-o în gură, își exprimă Porta dorința, însoțind-o de-un rîs gros. Dacă au făcut-o, le voi trimite niște daruri frumoase de Crăciun.

— Fără doar și poate că au auzit și ei de ticălosul ăsta, mîrîi Micuțul. Să așteptăm aici, dom' locotenent, pînă-i căsăpesc pe toți. Va fi pe placul bunului Dumnezeu, iar noi vom ajunge drept în rai.

— După mine! ordonă sec locotenentul Ohlsen.

— Iar ne luăm picioarele la spinare, Porta, rînji Micuțul și-și mută trabucul cel gros dintr-un colț într-altul al gurii.

Cînd ajunserăm sus și ocolirăm creasta, dădurăm cu ochii de cabana comandantului. Inamicii mișunau, răcnind și cîntînd.

— Pun pariu c-au răzbit la trăscăul comandantului, rînji Barcelona.

— Hai peste ei pînă n-au băut totul, propuse, nervos, Micuțul.

Prin fereastra primului cat zburau în jos bucăți de uniformă, hîrtii, cutii de carton.

— Nu se plictisesc băieții, constată Porta. Vor avea o surpriză văzîndu-ne.

— Mai ales cînd vor constata că sîntem din alt aluat decît cei pe care tocmai i-au ciopîrțit, adăugă Heide mîngîind carabina.

Cîntecul cazacului care și-a găsit două fete răzbătea pînă la noi.

— Baionet' arm'! comandă glacial locotenentul Ohlsen. Direcția: cabana!

Micuțul scoase trabucul din gură și se întoarse către Porta.

— Iată-ne din nou alergînd.

— Mă... pe treaba asta, suflă Porta gîfîind. M-am săturat. Veșnic să galopezi!

Pe plutoane, desfășurați în trăgători, oamenii se aruncară la asaltul cabanei.

Bătrînul, Legionarul și cu mine alergam alături de comandantul Ohlsen.

Paralizați, rușii îi priveau pe cei care se năpusteau asupra lor urlînd ca niște sălbatici.

Armele noastre automate detunară secerînd inamicul încă nedezmeticit. Primii se prăbușiră. Un minut, altul și-apoi furăm peste ei.

Lupta se-ntinse crîncenă și sîngeroasă, fiecare bătîndu-se pentru propria-i viață. Baionetele pătrundeau în carne vie, străpungeau piepturi.

Drept în fața mea apăru un gigantic locotenent rus, învîrtind pistolul-mitralieră ca pe o ghioagă. Mă aruncai într-o parte ca să evit lovitura mortală și, reflex, izbii de jos în sus cu baioneta. Simții o scurtă rezistență, apoi lama își croi drum în pîntecele ofițerului care se prăvăli pe spate, scoțînd țipete îngrozitoare. În cădere pușca îmi fu literalmente smulsă din mîini. Atunci proptii un picior în pieptul omului și smucii de armă, care se frînse. Cu ciotul acela în mînă mă năpustii din nou înainte. Nu mai eram un om, ci o mașină de ucis. De frică. De nevoie.

Porta se afla alături. Învălmășeala era generală. Oamenii izbeau, se înjunghiau, urlau.

Micuțul era în mijlocul curții, cu trabucul cel mare în gură. Fumega ca un horn. Melonul îi tremura în vîrful țestei. Pistolul-mitralieră și-l pierduse.

Doi ruși se năpustiră asupra lui. Scosei un urlet de groază, dar mai iute ca fulgerul, Micuțul îi înhăță de gît și îi izbi de cîteva ori cap în cap. Cînd le dădu drumul, cei doi se prăvăliră, fără viață, la picioarele lui. Atunci se aplecă, ridică de jos un pistol-mitralieră și deschise, sălbatic, foc asupra unui grup inamic. Dacă se nimeriră să fie și cîțiva de-ai noștri pe acolo, ghinionul lor.

Cîți fură uciși? O sută? Zece? Douăzeci? Habar n-am. Un rus căzuse în spatele unei roabe. De la cîțiva pași, îi slobozii o rafală în cap. Țeasta-i plesni ca un ou dat de perete. Multă vreme aveam să păstrez în fața ochilor chipul acestui om.

Porta înfipse baioneta în spinarea unui flăcăiandru care se întorsese să fugă. Heide călcă bestial în picioare fața unui tînăr infanterist rus care, chiar mort, continua să strîngă la piept pistolul său mitralieră.

Cît timp trecuse? O zi? O oră? Cîteva secunde? Nimeni nu mai știa. Ne trezirăm în spatele cabanei și ne lăsarăm să cădem pe pămînt, gîfîind istoviți, stropiți de sînge, cu armele azvîrlite, neglijent, alături. Ne descheiarăm la haine, aruncînd cît colo căștile. Unii izbucniră în plîns. Ochii injectați de sînge căutau chipul camarazilor. Mai existau oare? Teama încerca inimile. Și cînd se regăseau, cădeau unul în brațele celuilalt, mulțumiți, ușurați.

Iată-l pe Barcelona, trîntit pe burtă, cu uniforma zdrențe. Mai încolo Bătrînul fumîndu-și pipa la rădăcina unui copac. Micuțul și Julius Heide odihnindu-se cu spinările rezemate de un perete. Micuțul avea un cap de parcă și l-ar fi muiat într-o baltă de sînge. Stege, culcat pe spate, privea norii. Paralizat parcă. Niciodată n-avea să fie un adevărat ostaș. Micul legionar ședea pe o treaptă a scării, cu veșnica sa țigară lipită de buză. Pe genunchi, pistolul-mitralieră gata să intre în acțiune. Îl freca grijuliu cu o cîrpă, obiceiul lui dintotdeauna. După cincisprezece ani de lupte și campanii știa că o armă se cere întreținută. Steiner se cocoțase pe zidul năruit al grajdului. Ținea în mînă o sticlă cu alcool pe jumătate goală și era beat turtă.

Da, erau cu toții. Cei din vechea gardă. Dar dintre noii veniți lipsea mai bine de o treime. Zăceau ici și colo, aidoma unor insulițe presărate pe o mare verde.

Careva propuse să-i îngropăm. De auzit, auzirăm cu toții, dar nici unul nu vru să răspundă. La ce bun? Eram sleiți de oboseală, iar ei—morți. Nu mai simțeam nimic. Ș-apoi ulii și corbii trebuie și ei să trăiască. Un atac ca acesta costă scump. Cei care tot pălăvrăgesc despre frumusețea luptei corp-la-corp ar trebui s-o încerce măcar o dată.

Locotenentul Ohlsen ieși din cabană. Își pierduse cascheta și o tăietură lungă îi brăzda obrazul.

— I-au lichidat pe toți, murmură el trîntindu-se pe pămînt.

Porta îi întinse o țigară.

— Și comandantul, dom' locotenent?

— Înjunghiat ca un porc.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne, psalmodie Porta, ești cu adevărat drept.

Locotenentul Ohlsen se întoarse spre Heide.

— Ia doi-trei oameni cu tine și strîngeți livretele militare ale tuturor morților.

— Și ale rușilor? întrebă Heide.

— Bineînțeles. Nu mai pune întrebări idioate.

Puțin mai tîrziu părăseam locul cu pricina, nu înainte de a fi aruncat în interiorul cabanei, care se aprinse imediat, cîteva sticle cu benzină și cîteva grenade.

Proiectile de aruncător prinseră să explodeze printre noi.

— Înainte, pas alergător! comandă locotenentul Ohlsen.

— Ivan vrea să se răzbune, zise Bătrînul.

În salturi, atinserăm drumul pe care ne aștepta locotenentul Spät și oamenii săi.

— Bătrîne, pune armamentul greu în bătaie! ordonă locotenentul Ohlsen. Ai să acoperi retragerea.

— Maică Precistă, se văicări Porta. Mereu pică pe noi măgăreața!

Micuțul și Legionarul se și instalaseră în spatele mitralierei care întîmpină cu tac-tac-ul ei inamicul apărut la liziera pădurii. Pe colina din spatele nostru, minele de aruncător explodau cu bufnituri surde.

— Pas alergător! strigă locotenentul Ohlsen. Mai repede! și îmbrînci furios cîțiva recruți care nu se mișcau destul de iute.

Unul dintre ei, care apucase să facă o bucată de drum, scoase brusc un urlet atroce și începu să alerge în cerc, ținîndu-și pîntecele cu mîinile.

Sanitätsgefreiterul Berg se repezi spre el, îl culcă și-i tăie uniforma. Băiețandrul de șaisprezece ani murise însă.

Berg își reluă cursa, agitînd trusa lui sanitară cu cruce roșie pe ea. În fugă își pierdu casca. Proiectilele cădeau chiar în spatele său, dar ca printr-o minune nu păți nimic. Ne părea bine, pentru că-l iubeam cu toții pe *Sanitätsgefreiterul* Berg. Își riscase de nenumărate ori viața ca s-o salveze pe-a altora. Pe cîți nu cărase el în cîrcă peste cîmpuri de mine și rețele de sîrmă ghimpată! Cînd ne băteam printre fortificațiile Sevastopolului l-am văzut cum se repede într-o tranșee ca să-l scoată de acolo pe locotenentul Hinka, grav rănit. Urmase apoi o cursă de trei kilometri, cu locotenentul rănit în spate, printr-o ploaie infernală de obuze.

Iar cînd locotenentul Barring îl întrebase dacă dorește *Crucea de Fier* drept răsplată, Berg răspunsese cu simplitate că nu face colecție de tinichele. Și astăzi, la doi ani de-atunci, Berg continua să nu aibă nici o decorație, în afara nobilei medalii de Cruce-Roșie.

Compania se adăposti pe după coline, acolo unde pădurea se despica aidoma unui fiord. Eram numai noi. Batalionul din Breslau dispăruse.

Instalați într-o tranșee, ne apucarăm, după obicei, să jucăm zaruri. Miza era ce mai rămăsese din vinul defunctului comandant.

Reacție în lanț

Trecuseră cîteva zile de cînd tot călătoream,oprindu-ne în numeroase gări. Ore întregi trenul nostru aștepta pe linii moarte, printre mărfare încărcate. Marfă eram și noi. Soldați în război. În scripte, trenul nostru figura ca „mărfarul nr. 49”.

Într-a șaisprezecea zi de la plecarea noastră de pe front, lungul convoi se opri, cu o smucitură violentă, porni din nou, apoi iarăși se opri. Scrîșniră roțile. Locomotiva șuieră și dispăru.

Porta se săltă de pe maldărul de paie din fundul vagonului de vite nr. 9, privi ușa glisantă și constată lapidar:

— Sîntem la Hamburg.

Micul legionar se întinse.

— Pe barba Profetului, diseară vom fi la Uraganul lui Tanti Dora.

— Azi sînt Rusaliile, spuse, aparent fără legătură, Bătrînul.

— Și de ce ne-o spui? întrebă Heide. Ce ne privește pe noi dacă sînt Rusaliile sau altceva?

— Da, știu, răspunse Bătrînul dînd din umeri.

— Anul trecut de Rusalii eram la Demiansk, spuse Porta.

— Iar cu un an înainte, la Brest-Litovsk, continuă Micuțul, amintindu-și de un temerar furt a patru camioane cu haleală aparținînd unei unități SS.

— Ia nu ne mai aduce aminte pe unde am umblat, se enervă Legionarul. E scîrbos. Trebuie privit numai viitorul.

— Diseară mă duc la bordel, hotărî Porta frecîndu-și mîinile.

— Bernard–Sugativă mă așteaptă la Trei Iepurași, spuse Heide. La Trei Iepurași sînt atîtea dame că nici într-o lună de zile treizeci de hăndrălăi nu le-ar putea veni de hac.

Cantina răsuna de voci sparte. Ciocnete de pahare. Chelnerițe oțărîndu-se. Duhoare de cîrnat prăjit și de bere. Totul într-un decor afumat de mahorcă.

Un *Feldwebel* pe jumătate beat fixă cu niște ochi urduroși pe un SS-ist olandez.

— Nu ești gigea, pretinse el. Ai urechi clăpăuge. Nu-mi placi.

Zbiera cît putea, folosind limbajul acela de copilaș la care recurg oamenii simpli cînd le vorbesc străinilor.

Chelnerițele aduseră halbele cu bere.

Porta se întinse peste masă spre un ostaș care purta pe gulerul negru al tunicii insigna argintie cu litere SD[1] și izbucni în rîs cu acea siguranță de sine a omului beat:

— Frățioare, ești un cur. Curul unui bărbat. Un avorton scîrbos. Și, mai ales, nu-ți imagina că i-ar fi cuiva frică de tine.

Își suflă nasul cu degetele și urmă:

— Am un cuțit. Avem cu toții așa ceva. Știi la ce slujește?

SD-istul îl privi pe Porta, nepricepînd nimic. Prudent, nu răspunse.

— Habar n-ai, mă avortonule! În acest ultim cuvînt Porta își puse tot disprețul. Slujește să le taie puța avortonilor. Și acum cară-te! Nu te vrem la masa noastră.

— Dar eram înaintea voastră! protestă SD-istul, scos din sărite.

— Știu, îi dădu Porta dreptate. Dar acum ajunge. Hai, plimbă ursul.

— Asta nu! Cine ești să-mi dai ordin?

Porta se ridică, luă de pe jos jobenul cel galben și și-l proțăpi pe țeastă. Apoi, cu aroganța unui ofițer:

— Ei bine, soldat SD! Ce-o fi în capul tău, lepădătură? Și să vorbești la persoana a doua plural cînd te adresezi unui *Obergefreiter*, lepădătură împuțită!

O clipă Porta cugetă asupra expresiei „lepădătură împuțită”, apoi socoti că ar fi bine să folosească termeni mai adecvați:

— Limbric nenorocit!

Și trăgînd o dușcă de bere, îl privi pe Micuțul.

[1] *(germ.)* SD—*Sicherheitsdienst*: serviciul de securitate. *(n. trad.)*

— O să pierdem războiul. Dovada? Priviți-i pe tipul ăsta. Nu mai există disciplină.

— Ba mie unuia mi-ar place, mărturisi Micuțul.

— Tu, frățioare, sfîrșești spînzurat, zise laconic Porta, după care se adresă SD-istului.

— Ai dopuri în urechi? Ți-am spus să te ridici cînd îți vorbesc.

Și vîrîndu-i sub ochi mîneca vestonului, continuă, amical:

— Oare nu cunoști însemnele unui *Obergefreiter* al marii noastre armate? Două galoane în V pe un triunghi de postav? Drepți, fir-ar să fie!

— Du-te dracului, urlă SD-istul, scos cu totul din minți și sărind în picioare se sprijini cu pumnii de masă fixîndu-l sălbatic pe Porta.

— Nesubordonare? Oho! constată Porta, uluit. Micuțule, fii bun și fă un raport.

— Știi foarte bine că habar n-am să scriu, protestă Micuțul. Dar mă pricep să mă folosesc de cei doi pumni.

— Acționează!

Micuțul își termină berea, scoase din buzunar un trabuc cît toate zilele și și-l duse la gură.

Barcelona îi oferi foc.

Apoi se ridică, uriaș, se scărpină pe piept, își săltă nădragii și-l arătă pe SD-istul cu trabucul.

— Vino, puișorule, să-ți tragă mandea o chelfăneală.

— Ce vreți de la mine? Nu v-am făcut nimic! urlă SD-istul, privindu-l isterizat pe Micuțul.

Acesta îl apucă însă de umăr și-l împinse, fără bruschețe, dar ferm către ușă.

După cîteva minute, Micuțul reveni singur. Înhăță paharul lui Heide și îl goli.

— L-am făcut KO din al doilea pumn. Îmi plac treburile astea. Ți-aduci aminte, Mergi-ori-Crapă, de prima noastră întîlnire?

— Atunci însă tu erai cel care o încasase, rîse Barcelona.

— Cum așa? protestă Micuțul. Ba el s-a lăsat fraierit de figura cu mîna întinsă.[2]

— Întocmai, *mon camarade*, confirmă Legionarul, dar n-o să se mai repete niciodată.

[2] Vezi ***Blindatele Morții*** *(n. trad.)*

— În ziua aia însă a fost, rîse, mîndru de sine, Micuțul.

— Așa-i.

Porta trînti cu zgomot pe masă cana sa de un litru și urlă cît putu pentru a se face auzit în hărmălaia infernală a cantinei:

— Băi tîrfelor, băi putorilor, cinci duble, juma' șliboviță, juma' bere și în galop, fir-ați să fiți!

„Die Grosse Helga" sosi în goană. Crăcănată pe picioare, cu pumnii în șoldurile sale uriașe, ea se propti în fața lui Porta ca un munte de carne, mai fioroasă ca cel mai fioros majur.

— Und-te crezi, mă? Să nu-mi faci fetele tîrfe, că te zvîrl afară! Sîntem ospătărițe cinstite și membre de partid. Bagă în cap. Prietenul Gertrudei e la SD. O să te ia el în fabrică de n-o să te mai recunoști.

Porta făcu un gest de indiferență.

— Ai svastică pînă și pe buci, iar fetia ți-ai pictat-o în roș-alb-negru[3].

— Fetia! urlă Micuțul, jucînd în jurul Helgăi. N-are așa ceva. E mai roasă decît asfaltul autostrăzilor lui Adolf.

„Die Grosse Helga" fu pe punctul de a începe să zbiere, dar Micuțul fi dădu un brînci care o expedie la capătul celălalt al încăperii.

— Lasă predica, băi țîrcovnic cu fustă al lui Adolf! Ți-am cerut bere, și nu borîtura asta!

— Micuțul s-a făcut cui, spuse Steiner.

Micuțul bătu din palme.

— Mai repede, mai repede, boarfelor, cît timp să mai așteptăm? E cafenea aici, da sau ba?

„Die Grosse Helga" sta gata să explodeze. Era într-o aprigă discuție cu Gerda, o fată lungă și slabă, poreclită Coadă-de-Mătură. Gerda făcea gesturi frenetice, fără să priceapă o iotă din torentul de cuvinte cu care o potopea Helga. Se scărpină pe coapsă, își șterse mîinile de șorț și amestecă șlibovița cu bere, umplînd cinci căni mari.

— Uite o fată deșteaptă, zise Porta cu un zîmbet larg cînd Coada-de-Mătură aduse berea.

— Dac-ai avea ceva șolduri, te-aș lua cu mine-n pat, se oferi galant Micuțul strecurîndu-i o mînă pe sub fuste. Dar așa îmi zdrelesc deștele de oasele tale.

[3] Culorile drapelului de stat german. *(n. trad.)*

Coada-de-Mătură drăcui și-l pocni peste cap cu platoul.

— Nu-ți lipsesc posibilitățile, continuă Micuțul, numa' că ești prea slabă. Ești mărturia vie a stării de război în cel de-al III-lea Reich. Dar fie! Dacă-mi aduci trei bucăți de slănină sînt gata să mă ocup diseară de tine în dosul gardului.

— Porcule! fu unicul comentariu al Cozii-de-Mătură.

Blom, care ne părăsise cîteva minute, reapăru, venind direct de la biroul Statului Major. Blom era scutit de serviciu în afară de birouri. Un pansament uriaș îi înfășura gîtul: fusese rănit de o schijă de grenadă pe cînd încerca să salveze marmita cu basamac. Se întîmplase în ultima zi a luptelor din munți. Pansamentul îl obliga să-și țină capul țeapăn. Ar fi putut rămîne la infirmerie; preferase însă s-o șteargă. Fusese chiar pe punctul să ajungă la Curtea Marțială, dar colonelul Hinka reușise să-l scape. În ziua aceea, tipii de la *Gestapo*, care credeau c-au și pus gheara pe el, fură grav decepționați trebuind să plece singuri.

Porta scuipase în direcția lor și scrîșnise printre dinți.

— O să-i gîtuim pe toți ticăloșii ăștia în ziua-n care amicii noștrii vor cîștiga războiul.

Jandarmii militari se opriră o clipă, nu fiindcă ar fi auzit ce spunea Porta, ci fiindcă scuipase.

— Ai scuipat, răcni *Feldwebelul* lor gata să se dea jos din mașină.

— Și ce? E interzis?

— Nu, dar depinde cum și pe ce scuipi.

— Regulamentul nu zice nimic de scuipat. Poți să scuipi unde vrei și eu unul scuip întotdeauna așa.

Și Porta scuipă exact lîngă picioarele *Feldwebelului*.

— Iar cînd îmi suflu nasul, fac așa...

Își suflă mucii drept pe cizmele celuilalt.

Feldwebelul se năpusti asupra lui cu bîta de cauciuc ridicată.

— Văd că vrei să ne faci o mică vizită, ai?

Porta dădu din umeri. Micuțul scoase pe jumătate afară din buzunar trabucul său cel gros.

Nu se știe ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi apărut locotenentul Ohlsen și adjutantul care, în doi timpi și trei mișcări, îi expediară pe jandarmi.

Barcelona fu dat la serviciul interior. Oficial figura ca planton la cancelarie, dar cel mai des putea fi văzut la cantină sau la armurărie. Era fericit să fie din nou la companie. La infirmerie nu te afli niciodată în siguranță. Șefii pot face cu tine ce vor și nu se știe niciodată unde vei fi trimis la ieșire. Cineva picat de nou-venit într-un grup unde nu cunoaște pe nimeni este practic un om mort. Lui i se repartizează întotdeauna corvezile cele mai periculoase: pusul minelor, legarea lor prin cabluri electrice. Pe cînd la companie ești între ai tăi. Te simți în siguranță.

— Diseară sîntem de gardă, anunță Barcelona. Inspecție la cazarmă la orele 19.

— Ce-o să păzim? întrebă Porta. Măcar de-ar fi un bordel.

— Pofta-n cui! rîse Barcelona. E în Piața Karl Muck.

— Ce porcărie, exclamă Steiner, o să păzim Gestapoul.

Barcelona aruncă Bătrînului ordinul, pe care acesta îl citi cu indiferență.

„Plutonul 2, compania a 5-a se va prezenta pentru gardă la SHA[4], Piața Karl Muck, Hamburg. Comandant de gardă: *Feldwebel* Wilie Beier; locțiitor: Feldewbel Peter Blom."

— Dacă durează tot așa, o să facă în curînd SS-iști din noi! strigă Heide.

— N-aș putea spune că e tocmai treaba după care mă omor, remarcă Stege. Ceva mai rău nici nu găseau să ne dea.

— Asta s-o crezi tu! zise Barcelona. Plutonul 4 stă și mai prost. Au fost numiți pluton de execuție la închisoarea Wehrmachtului de la Fuhlsbüttel.

— De-aici ar putea ieși niște lovele de buzunar, se lumină la chip Micuțul. Cînd careva urmează a fi liberat umblă mai lesne la pungă.

— Sper că n-ai accepta să fii plătit de niște oameni căzuți în nenorocire.

— De ce nu? De-abia în asemenea cazuri poți recunoaște serviciile unui bun camarad.

— Evident, făcu Porta convingător. Sînt și riscuri.

— S-a băut prea multă bere, constată Heide și numără cartoanele[5].

[4] *(germ.)* SHA—*Sicherheitshauptamt*: Comandamentul Securității. *(n. trad.)*

[5] În numeroase localuri europene, odată cu paharul cerut este adus și un

— Iar tu vei plăti totul, hotărî Micuțul pe un ton care nu suferea replică. Știu că ai bani în carîmbul cizmelor.

— De unde știi? mărturisi uluit Heide.

— Păi să-ți explic, Julius. Mai ieri, aveam nevoie de ceva parale. Tot căutînd, m-am uitat și prin boarfele tale. Dulapul tău se închide prost.

Heide își trase nervos cizma, scoase dintre căptușeală și față un teanc de bacnote și le numără.

— M-ai furat! Lipsesc o sută de mărci.

— Oh! Dar asta-i foarte urît!

— Le-ai furat! îl acuză Heide.

— Cine pretinde așa ceva?

— Nu poți nega! zbieră Heide scos din sărite.

— Și cine m-ar opri? Legea e clară: n-ajungi numai să crezi și să bănuiești, mai trebuie și dovezi.

— Am să te denunț! amenință Heide. Furt în dauna unui subofițer. Riști să te coste scump, Micuțule. Ai să ajungi direct la Torgau. Eu unul m-am săturat!

— N-ai să faci nimic din toate astea, spuse, categoric, Micuțul. Dacă mă dai pe mîna *Gefepo*-ului, s-ar putea să am excelenta idee de a colabora cu ei. Iar cînd aș termina de ciripit, cazul tău ar umple cîteva dosare.

— Turnătorule! exclamă, scîrbit, Heide.

— În cazul ăsta sîntem colegi, rîse Micuțul.

— Ce-ar fi să cumpărăm una sau două sticle de bere ca să le luăm cu noi? propuse Porta. Coadă-de-Mătură ne-ar face amestecul. Le-am putea dosi în adăpostul ăla antiaerian scos din uz. În ultimele două luni au făcut acolo de gardă cei de la vînători. Se pare că-i o ascunzătoare formidabilă. Nici unul din ștabi nu coboară în pivnița în care-i corpul de gardă.

— În pivniță? întrebă Steiner. Dar tot acolo sînt și celulele.

— Da, însă numai cele de tranzit, lămuri Porta. Toți prizonierii sînt mutați în a doua zi. Cei cu care *Stapo*[6] n-a terminat încă sînt instalați sus, la mansardă.

mic disc de carton, în chip de suport. La sfîrșitul consumației, chelnerul face socoteala cartoanelor și întocmește nota. *(n. trad.)*

[6] *(germ.)* STAPO—*Staatspolizei*: poliție. *(n. trad.)*

Heide, care renunțase la ideea recuperării celor o sută de mărci, se amestecă în discuție.

— Am putea ascunde sticlele în piciorul calului împăratului. E gol pe dinăuntru.

— Eu am fost cu ideea, triumfă Micuțul. N-am seamăn cînd e vorba să descopăr ascunzători imposibil de găsit.

— Am remarcat, spuse sarcastic Heide trecîndu-și mîna peste carîmbul cizmei.

— Hai să cumpărăm trei sticle, propuse Micuțul. Atît încape în piciorul calului.

Și urlă pentru urechile Cozii-de-Mătură:

— „Dortmunder" atîta, indică el cu degetul cantitatea de bere. Restul șliboviță. Înțeles, gagico?

— Potolește-te, potolește-te, bombăni Coada-de-Mătură.

— Fă ce ți se spune, o sfătui Porta. Și umplele-le bine, s-aude?

Apoi se întoarse spre micul legionar:

— Am zis bine, Mergi-ori-Crapă? Începem cu berea, apoi trecem la șliboviță.

— Perfect, *mon camarade*, făcu Legionarul.

— Nu le mai scutura, pațachino! urlă furios Micuțul smulgînd sticlele din mîinile Cozii-de-Mătură.

— Ușurel, îl povățui fata.

— Gura, garido, sau te trezești cu pumnul meu peste bot! Auzi, să scuture berea noastră!... O agiți ușurel, ușurel, uite așa.

— De ce? întrebă, prostește, Coada-de-Mătură.

— Nu știu, răspunse Micuțul, dar așa se face.

Coada-de-Mătură mai aduse două sticle, luă în tăcere banii, verifică atent fiecare bilet ca să se asigure că nu e fals, după care îi făcu să dispară în geanta purtată sub șorț. Fără o vorbă, se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre bar. La jumătatea drumului fu însă oprită de urletul lung scos de Porta.

— Isuse Mîntuitorule, ardă-te focul iadului să te arză de putoare! Ce-ai făcut cu ienupărul?

Și ridică sticlele-n sus.

— L-am uitat, murmură Coada-de-Mătură.

— L-ai uitat? și mai îndrăznești să mărturisești? Da' poți să uiți tot ce vrei, pînă și tampoanele, dacă-ți mai vine, dar ienupărul...

— Hai, hai! bombăni Coadă-de-Mătură aruncînd pe masă un săculeț de boabe.

— Ce crezi, fă, că sîntem autoservire? o întrebă Porta azvîrlindu-i îndărăt săculețul.

— Ah, fir-ar să fie! țipă ea, dar se apucă totuși să toarne boabele în sticle. Aș vrea să fie arsenic, nu ienupăr! mai adăugă ea înainte să plece.

Steiner ieși din toaletă, se crăcănă și, fără să-i pese de ospătăriță, se apucă pe-ndelete să se încheie la prohab.

— Doamne, tare-i bine cînd te taie. Credeam că-s în luna noua și-o să făt ditamai butoiul de bere.

Înhăță cana sa pe jumătate plină și o goli cu lungi înghițituri. Mărul lui Adam îi juca precum un ou cînd clocotește apa. Rîgîi viguros și, punînd cu zgomot cana pe masă, se șterse mitocănește pe buze cu mîneca. Apoi linse picăturile rămase.

— Tare-i bine, zise el.

— Ce-i așa de bine? întrebă Porta devenind brusc arțăgos.

Provocator, el se lăbărță pe toată banca, ocupînd-o în întregime.

— Să te ușurezi.

— Și de ce-i așa de bine?

Steiner rămase cu gura căscată. Își căuta cuvintele. Se scărpină în vîrful nasului.

— Păi, se-nțelege de la sine. E bine, fiindcă-ți vine. Se lumină la față, încîntat la culme: Asta-i, e clar.

— Ești diliu la bilă, sau ce? întrebă Porta. Păi dacă nu-ți vine, n-o faci. Sau la tine-i altfel?

Heide se aplecă peste masă, rînjindu-și dinții:

— Ia spune-ne, cum faci cînd n-ai chef?

Cu toții izbucnirăm într-un rîs gros și tîmp.

— Uitați-vă la dobitocul ăsta! mugi Porta arătîndu-l pe Steiner: Adicătelea, el se duce la umblătoare și cînd n-are chef!

Steiner se înfurie și-i arătă lui Porta pumnul.

— Roșcovan afurisit, îl vrei peste bot?

— Oh, da' te rog, chicoti Porta.

Furios, Steiner izbi. Porta fentă la iuțeală.

— Dumnezeule, ai fi putut să mă atingi! Violența e un lucru tare grav!

Steiner își ieșise complet din sărite. Brațele lui acționau ca niște biele, dar Porta știu să evite teribilele lovituri. Atunci, furios la culme, Steiner înhăță o halbă și o aruncă în Porta. Halba se sparse de perete.

Coada-de-Mătură se năpusti cu o ditamai măciucă în mînă.

— Cine a aruncat halba? urlă ea isteric.

Zece oameni îl desemnară, entuziaști, pe Steiner.

„Coada-de-Mătură îl pocni zdravăn în umăr. Steiner scoase un răcnet sălbatic, dar înainte de a se dumiri bine mai căpătă una peste mutră.

Porta fu uitat. Steiner se năpusti asupra Cozii-de-Mătură, care o luă la goană urlînd. O prinse chiar lîngă ușă, o blocă și începu să-i izbească țeasta de ușcior. Ea se porni să zbiere ca în ceasul morții și se apară ca o leoaică.

„Die Grosse Helga" țîșni ca un tanc, cu o sticlă de șampanie în fiecare mînă.

Steiner nu observă acest atac din flanc, extrem de periculos. Helga ochi atent și o secundă mai tîrziu prima sticlă se sfărîmă de ceafa lui Steiner. Sîngele și șampania porniră gîrlă laolaltă.

— Asasinule! urlă Helga pocnindu-l cu piciorul în burtă. Simultan, cea de a doua sticlă de șampanie ateriză pe scăfîrlia lui Steiner.

Acesta se prăbuși.

Coada-de-Mătură se dezlănțui. Înhăță ce mai rămăsese din sticla spartă și tocmai se pregătea s-o expedieze în mutra adormitului Steiner, cînd „die Grosse Helga" interveni, dezarmînd-o cu o rapiditate surprinzătoare la o femeie atît de grasă.

— Am să-l omor pe ticălosul ăsta! răcnea Coada-de-mătură. Gertrude o să-l reclame iubitului ei din SD. Vreau să-l văd spînzurat!

Gertrude tocmai sosea, cărînd o ladă cu sticle de bere. Gertrude mirosea întotdeauna a bere. Avea părul spălăcit și un veșnic coș pe vîrful nasului.

— Gertrude, strigă Coada-de-Mătură, găsește ceva să-i ciripești gagiului tău din SD. Niscaiva chestii împuțite despre dobitocul ăsta. Și se apucă să-l izbească, furioasă, cu piciorul pe Steiner, care zăcea inconștient și plin de sînge.

— *A la bonne heure*[7], răspunse pe franțuzește Gertrude.

Habar n-avea ce vor să zică vorbele astea, dar socotea că face frumos. Expresia o știa de la un marinar francez cu care fusese logodită în cele opt zile cît vaporul acestuia rămăsese la Hamburg. Dacă cineva voia să obțină ceva de la Gertrude, era de ajuns s-o întrebe admirativ: „Cum, tu vorbești franțuzește?" Atunci Gertrude se pierdea toată și se lansa într-o interminabilă istorisire în care era vorba de o familie bogată care dăduse faliment și o lungă ședere într-un pension francez. Poziția geografică a sus-numitului pension nu prea era clară, dar ajungea s-o asculți cu interes și admirație ca apoi să obții totul de la ea.

Porta și Micuțul făcuseră experiența, mîncînd și bînd o seară întreagă pe cheltuiala ei. E drept că treaba asta îl costase pe Micuțul o gaură-n cap. Întorcîndu-se la cazarmă, ținuse să-i arate lui Porta cum se execută în mod reglementar comanda „culcat" în arma infanteriei și, în special, la Regimentul 14 Infanterie în rîndurile căruia Micuțul își începuse pe vremuri cariera sa militară. Se trîntise deci cu frenezie pocnindu-se cu țeasta de un pietroi. Sîngele porni să curgă dintr-o rană drept în mijlocul frunții.

Atunci, braț la braț, cîntînd cît îi ținea gura: *Soldaten sind keine Akrobaten*[8], o porniră spre infirmerie, unde Micuțul fu internat.

Micuțul se ridică și-i strigă Cozii-de-Mătură:

— Dacă-mi plătești două-trei beri îl tăbăcesc pe Steiner cu șuturi în fund, după care-i stîlcesc mutra cu picioarele.

Micul legionar se interpuse fulgerător:

— *Non, non, mon ami*. Ajunge. Doar n-o să-l omorîm?

— Eu unul n-aș avea nimic împotrivă, zise Micuțul. Păcat numai că-i așa de greu să scapi de un cadavru. Aici, la Hamburg, singura soluție e hîrdăul cel mare.

— Înainte de a ajunge tu în port în cîrcă cu un cadavru, *Kripo* te-a înhățat demult, observă Blom.

— E prost că sîntem de gardă în seara asta. Aș avea mai degrabă chef să dau o raită pe la *Motan* ca s-o văd pe dama cu rochia verde,

[7] *(fr.)* Să-ți fie de bine *(n. trad.)*

[8] *Soldații nu sînt acrobați*, parodie a unui cîntec ostășesc în care există cupletul: *Soldat sind Soldaten/Und keine Herzpiraten* (Soldații sînt soldați/Și nu ai inimilor pirați). *(n. trad.)*

mărturisi, din senin, Heide. Sîmbăta trecută i-am propus cinci bumăști pentru o ședință, dar n-a vrut.

— E chiar atît de scumpă, exclamă Barcelona. Cît ia?

— Dublu și numai pentru un singur număr.

— Bernard–Sugativă pretinde c-a stat cu Verzitura o noapte și o bună parte din a doua zi pentru cinci mii de mărci, spuse Porta.

— Și eu am auzit la fel, strigă Steiner ridicîndu-se, plin de sînge, de pe podea. Au făcut-o de 67 de ori. Bernard–Sugativă de-abia se mai ținea pe picioare.

— L-am văzut cînd s-a întors, clătinîndu-se, la *Trei Iepuri*, confirmă Barcelona. A băut patru rachiuri de ienupăr pe loc, după care le-a dat afară pe cele două coarde care rezemau barul. Cînd unul dintre consumatori s-a trezit să protesteze, Sugativă a declarat că, trei luni de-aici încolo, nu suportă să vadă cur de muiere. Mergea de parcă Verzitura l-ar fi ținut o săptămînă la saramură.

— Te-apucă damblaua, filozofă Porta, cînd te gîndești ce poți obține, în zilele noastre, dacă ai parale. Ba, chiar, îmi aduce aminte de experiența mea cu o damă de consumație...

Cufundat în amintiri, Porta sparse un ou de pescăruș în paharul său de șliboviță și amestecă energic cu baioneta.

— E bun? întrebă Heide.

— Ba-i scîrbos, răspunse Porta și linse baioneta.

— Povestește-ne cum a fost cu fata pe care ai cerut-o de nevastă, spuse Bătrînul pufăind din pipă și consultîndu-și ceasul. Mai e timp pînă să mergem la inspecție, adăugă el și se instală confortabil, cu picioarele pe masă.

Îi urmarăm cu toții exemplul, chicotind dinainte la gîndul poveștilor lui Porta, un fermecător amestec de adevăr și minciună.

— Era tocmai înainte de începerea rezbelului nostru, începu Porta. Pe atunci eram în Regimentul 11 Tancuri, la Padeborn, un orășel plicticos și puritan. Dacă aveai chef să te distrezi trebuia să-ți pescuiești fata duminică dimineața la slujba de la catedrală. Războiul ăsta nu mă prea încînta. Îmi plăcea viața tihnită din cazarmă. Mă și vedeam pornind către obuze, gloanțe, abstinență, foame, sete și victorii amare. „Treaba asta nu-i de tine, Joseph Porta”, mi-am zis eu și imediat am fost atins de o maladie gravă.

Bătrînul chicoti încetișor.

— N-am să uit niciodată. Ai încercat pe puțin treizeci de trucuri diferite, doar-doar ți-ai provoca o boală și nimic. Ba chiar, după fiecare nouă încercare, arătai parcă și mai bine.

— Într-adevăr, confirmă Porta, adunînd cu degetul resturile oului și lingîndu-le, m-am călit așa de grozav că după aia nici ghiulelele de tun nu m-au mai putut atinge. Dar tot am izbutit să intru la infirmeria garnizoanei.

— O știu, era în mînăstirea din spatele catedralei, zbieră Micuțul. Am fost și eu acolo cînd mi se umflase degetul de la picior. Am venit doi kilometri cît erau de la cazarmă pe jos, încălțat cu o singură cizmă. După aia l-am întîlnit pe *Feldwebelul* Meyer, lua-l-ar toți dracii. M-a pus să sar de patru ori zidul de lîngă brutăria aia mare și-ntr-o asemenea viteză că uitasem aproape cît de tare mă doare piciorul.

— Da' ce l-a apucat? întrebă Stege.

— Nu i-am putut explica destul de repede ce-i cu mine. S-a pornit să ragă de pe trotuarul celălalt unde se oprise împreună cu Gerda, fiica măcelarului. O știți, zăluda aia care, într-un moment de nebunie, a crestat cu briciul ce-avea mai de preț *Gefreiterul* Brandt. Voia să-i ia ochii acelei tîmpite.

„Creutzfeld, urlă el, ai inventat cumva un nou regulament în ceea ce privește ținuta militară, de vreme ce umbli cu o cizmă în mînă? Și nici măcar n-ai salutat. Ai uitat cumva că trebuie să duci laba la partea superioară a corpului atunci cînd ai cea mai vagă bănuială că un *Feldwebel* s-ar putea găsi pe o rază de o sută de metri?"

„*Herr Feldwebel*, i-am zis eu, nu pot saluta fiindcă într-o mînă am bastonul, iar în ailaltă cizma."

Meyer explodă:

„Plod de pripas ce ești, aruncă imediat bastonul și cizma! Salutul din mers!"

Am aruncat bățul și cizma. N-aveam chef să fiu spînzurat pentru neexecutare de ordin. După aia, șontîc-șontîc, m-am tras nouă pași îndărăt și, șchiopătînd prin fața *Feldwebelului*, am salutat reglementar. Evident, n-a fost deloc mulțumit. A trebuit să trec salutînd de zece ori prin fața lui, în timp ce el mă privea cu ochii ăia ai lui de pește mort. I-am expus cazul degetului meu de la picior, care se umfla și era tot

negru. El l-a examinat și mi-a interzis să-l țin în sus. Trebuia să stau corect în poziția de drepți. Am încercat să-i explic că-i absolut imposibil să țin blestematul ăla de deget orizontal. Atunci a devenit bădăran și a pretins c-aș avea nevoie de exercițiu.

„Atac de blindate din stînga! mi-a comandat el. La adăpost după zid!"

Eu, executarea. Ordinu-i ordin. Da' n-am apucat bine să sar zidul înalt de trei metri jumătate și să mă trîntesc la pămînt de partea ailaltă, că-i și lipseam.

„Atac de blindate din dreapta!"

Eu, iarăși peste zid. Ca să nu fie prea monoton, s-a gîndit el să mă atace și o escadrilă de avioane. Galop peste drum, săritură peste zid. Uite-așa și-au bătut joc de mine, el și Gerda, o jumătate de oră. În tot timpul ăsta a trebuit să fac față asaltului combinat al tuturor armelor inamice. Doamne, ce-am putut nădușî! Pe urmă, din nou drepți în fața lui.

„Degetul de la picior orizontal!", îmi ordonă el.

„Imposibil, *Herr Feldwebel*", zic eu, ceea ce era purul adevăr.

S-a apropiat de mine, mai-mai să mă atingă.

„Creutzfeld, îți ordon pentru ultima oară să pui degetul jos pe pavaj."

Mă străduiam eu cît puteam, dar degetul tot în sus stătea de parcă și-ar fi bătut joc de majur. Atunci a făcut un lucru foarte nasol: s-a lăsat cu tocul cizmei pe deget. Eu am scos un răcnet înspăimîntător. El a rîs:

„Amărîtule! Piei din ochii mei!"

Nici nu vă puteți închipui cît m-a durut. Pînă-n străfundul rărunchilor. M-am tîrît la infirmerie și acolo m-au internat. Și, întorcîndu-se spre Porta:

— Îl cunoști și tu pe medicul șef, ăla cu piciorul de lemn, maiorul-medic Brettschneider? Tartorul tartorilor. Într-o zi m-a băgat de 81 de ori sub pat fiindcă ascunsesem un cîrnat între cearceafuri.

— Mersi, îl știu, rîse Porta. Am avut cinstea. Vine în prima zi, cu toată suita după el, în sala în care eram. Se uită la mine, îmi tușește în nas, în timp ce eu stăteam întins așa cum cere regulamentul. Reușesc

să îngaim: „Porta Joseph, *Gefreiter* din Regimentul 11 Tancuri, la ordinele dumneavoastră, domnule maior. Sînt paralizat și din nefericire incapabil să plec la război."

S-a uitat la mine de parcă aveam ciumă. Bruta cazonă își lingea de pe acum buzele. Mă așteptam la niște răcnete furioase. Cînd colo, monstrul începe pe un ton blînd și înțelegător care mă sperie de-a binelea.

„E adevărat oare? Soldățelul e paralizat. Vai, ce păcat."

„Da, domnule, maior, e foarte păcat", zic eu cu aerul că abia mai pot șopti.

El rîde ca un șacal.

„Ce nenorocire, soldățelule. Să paralizezi tocmai în momentul în care regimentul pleacă la război ca să-i zdrobească pe inamicii Reichului."

„E o foarte mare nenorocire, domnule maior", repet eu întinzîndu-mă și mai tare în poziție de drepți.

El trage cearșaful de pe mine astfel ca toate infirmierele să mă poată admira, după care se apucă să mă împungă cu un ac prin diverse locuri. Și împungea, ticălosul, nu glumă. Da' și eu mă țineam tare. Nici un of. De parc-ar fi împuns într-o scîndură. Cînd s-a săturat, s-a întors către admiratorii săi:

„Îl vedeți pe soldățelul nostru. Își dă perfect seama că s-a căptușit cu paralizia asta într-un moment foarte neprielnic."

Eu fixam tavanul, în poziție reglementară: mîinile întinse în lungul corpului, tălpile desfăcute, 45 de grade între degetele groase. În militărie e nevoie de ordine. Normal. Altminteri e harababură.

„E drăguț din partea dumitale, soldățelule, să vii la noi cu paralizia asta. Nu-ți fie teamă. O să te vindecăm. Știu despre ce-i vorba. Te-a lovit așa, deodată, ca un trăsnet. Exact în momentul izbucnirii războiului. Cu o zi înainte, cînd pacea domnea încă pe pămînt, zburdai ca un iepuraș. Nu-i așa, sodățelule?"

Și se scărpina în dosul urechii, privindu-mă cu ochii mijiți.

„Chiar așa, domnule maior."

„Cunosc, cunosc bine, soldățelule, dar povestește-ne totuși cum ți s-a-ntîmplat. Cazul dumitale e foarte interesant."

Ah, mi-am zis eu, e ușor de dus măcelarul ăsta.

„Iată domule maior. M-a apucat cînd *Hauptfeldwebelul* Edels a comandat adunarea pentru împărțirea muniției. Am devenit deodată rece, sloi de gheață și mi-am spus: «Porta, pentru Dumnezeu, ce ai?» Cazarma se-nvîrtea cu mine ca o morișcă. Ajunsesem în capul scării de la armurărie cînd m-a prins paralizia. Am plîns de dezamăgire la gîndul că nu pot nădăjdui la o moarte eroică. Acolo, la Berlin, domnul și doamna Porta ar fi fost mîndri. Ar fi putut povesti prietenilor și vecinilor: «Fiul nostru a căzut ca un erou», în timp ce acum au un biet paralitic, pironit la pat pentru tot restul războiului. Izbutesc chiar să-mi storc o lacrimă și continui cu un gîfîit de plîns în voce: Eram atît de fericit să fac războiul, domnule maior! Într-o bună zi toată lumea mă va arăta cu degetul fiindcă n-am nici o medalie. *Gefreiter* Porta cu respect își permite să vă întrebe dacă nu există ceva ca un paralitic să poată sluji în vreme de război pe *Führer*, poporul și patria sa?"

Casapul făcea da din cap și mă apăsa ușurel pe burtă. Apoi se făcu al dracului. Fără preaviz mă pocni cu un ciocan peste genunchi: instantaneu picioarele mele țîșniră în sus și-l izbiră în față, aruncîndu-i ochelarii. Fără să se sinchisească de cuconetul prezent, urlă:

„Zvîrli din copite, mincinos împuțit!"

Își pipăi nasul și scuipă furios. Brusc se opri și mă privi cu un ochi acuzator.

„Nu-i așa că n-ai poftă de mîncare?"

Pe loc mi-am zis: „Dumnezeule, de unde o ști?" căci tocmai mă gîndeam la cîrnații pe care-i ascunsesem sub cearșaf.

Mi-a vîrît un aparat în ureche și a scotocit pe-acolo multă vreme. Poate că voia să vadă dacă nu-s țicnit. Pe urmă mi-a ridicat pleoapele. O fi daltonist, mi-am zis, și am răcnit:

„Am ochii albaștri, domnule maior."

„Ține-ți fleanca! Te-am întrebat dacă ți-e foame?"

Poftim de te descurcă, bătrîne Porta, mi-am spus. Îți ordonă să-ți ții fleanca și totodată te întreabă ceva.

Ce să fac? Mi-a ascultat inima, m-a pus să deschid gura ca să se uite la amigdale. Pe mine mă încerca un pîrț grozav, dar n-am îndrăznit să-i dau drumul.

„Poftă de mîncare? urlă el. Ai poftă de mîncare?"

„N-am poftă de mîncare, domnule maior!"

Nu era adevărat, aș fi halit și o vacă.

„Vom face economie de hrană, zice el cu un zîmbet mulțumit. Și nici somn nu-ți este?"

„Nu, domnule maior."

Bruta rînjește și-și arată colții de lup.

„Da' ce groaznică boală ai. Ne ia aproape cu frică. Ar fi poate mai bine să te izolăm. Închisoarea militară ar fi tocmai potrivită. Dar să mai așteptăm cîteva zile. Sîntem foarte pricepuți și cunoaștem o seamă de maladii ciudate. Maladii înspăimîntătoare care survin totdeauna cînd începe un război. Nu-ți fă griji, soldățelule. Sîntem pregătiți, iar tu n-ai altă dorință, nu-i așa, decît să te înzdrăvenești ca să te poți bate ca un adevărat erou?"

„Aș fi foarte fericit, domnule maior, dacă aș putea deveni curajos."

Monstrul dădu din cap și-și lustrui, energic, lentilele ochelarilor.

„Încearcă să te dai jos din pat, soldățelule. Poate că paralizia a și dispărut."

„Imposibil să mă dau jos din pat, domnule maior."

Atunci porunci infirmierelor să mă ajute, dar cum mă puneau alea pe picioare, cum mă prăbușeam. Fetele se străduiau cît puteau, da' și eu nu mă lăsam: era în joc viața mea. „Trebuie să te ții tare, Porta, îmi ziceam. Războiul se va termina curînd." Vraciul cel mare avea vizibil chef să-mi ardă cîteva șuturi.

Patru dintre putorile alea reușiră să mă culce îndărăt.

„N-avem noroc, constată el. Ce maladie tenace! Dar o să-i venim noi de hac. S-au văzut și altele pe-aici. O să începem printr-un tratament plăcut și ușor. Spălături stomacale de trei ori pe zi. Concomitent se vor administra vomitive. Regim foarte sever. Din două-n două zile, o cură de chinină, dar radicală. Soldățelul nostru e grav atins și ar vrea să se vindece cît mai repede ca să poată lupta pentru *Führerul* său, pentru patrie și popor. Ți se rupe pur și simplu inima să-l vezi în halul ăsta."

Ipocritul se aplecă deasupra patului și mă bătu ușurel pe obraz.

„Să ai toată încrederea în noi, soldățelule, o să te punem pe picioare într-un timp record. Ai să poți pleca cît de curînd pe front și acoperi acolo de glorie."

„Este oare într-adevăr posibil să mă vindec", reușesc eu să murmur.

El dădu din cap că da, zîmbind larg. Atunci îi înhaț mîna și i-o ling ca un tigru înfometat care a dat peste cîteva picături de sînge proaspăt.

„Dumnezeu o să vă răsplătească, domnule maior, iar mămica sa, Fecioara Maria, o să cheme la cer sufletul dumneavoastră unde numeroasele dumneavoastră păcate vor fi iertate."

El s-a uitat la mine o clipă, s-a schimbat la față și a plecat aproape în fugă, urmat de întreaga sa echipă.

În un'șpe zile m-au vindecat, lua-i-ar dracii! Atît de bine că m-am întors la cazarmă în pas-de-gîscă, escortat de trei *Sanitätsfeldwebeli*. Mă aflam de altfel în tovărășia a patru eroi diletanți care fuseseră tratați, respectiv, de reumatism, nefrită, imbecilitate cronică și amnezie. Ăsta din urmă fusese atît de radical vindecat, încît ajunsese să-și aducă aminte de toate amănuntele din viața stră-stră-străbunicii sale, ba chiar data și ora cînd și-a rupt ața.

Convenirăm cu toții că medicina făcuse într-adevăr progrese enorme.

— La cazarmă, continuă Porta, ne frecau atîta încît cel cu nefrita a găsit cu cale că singurul mijloc de a scăpa de boala sa este să-și vîre-n gură țeava unei puști și să apese pe trăgaci cu piciorul. Jumătate din creierul lui a rămas lipită de tavan.

Subofițerul Gerner se străduia să ne ridice moralul cu ajutorul cîntecelor ostășești. Toată lumea pe vine, cu cîte un scaun ținut în mîinile întinse și cîntînd:

Sînt un om liber și mîndru că-s husar,
Toate fetele mă iubesc,
Stindardul nostru e simbolul libertății,
Ola-hi, ola-ho!

Gerner, în picioare, pe masă, bătea măsura cu o cravașă, amenințîndu-ne întruna cu închisoarea pe viață.

Gerner ăsta inventase o anume metodă de șters praful. Dădea ordin unui soldat să se cațere pe un dulap și acolo să se rostogolească

pe burtă. Dacă mai rămînea praf, atunci cei însărcinați cu curățenia dulapurilor trebuiau să se culce, iar ceilalți îi trăgeau de mîini și de picioare, frecînd cu ei întreaga suprafață. Tot după metoda asta radicală se mătura și pe jos.

Jumătate din oameni se culca pe burtă, jumătatea cealaltă îi trăgea de picioare. De sus, de pe masă, Gerner urla:

„Corvoada pentru măturat, înainte-e-e 'arș!"

Mergeam în pas-de-gîscă pînă la peretele din față, unde făceam o întoarcere la comanda lui Gerner.

„Jumătate la dre-a-a-pta! Dacă vreun „aspirator" vede o scamă, s-o lingă!"

— Vi-l amintiți pe Schnitius? rîse Porta. Cel căruia i s-au amputat picioarele? Într-o zi a uitat să scuture o scrumieră. Și-a dat seama cu o secundă înainte ca Gerner să intre pentru inspecție. Atunci, la iuțeală, a ascuns scrumiera plină sub o pernă. Gerner era însă pesemne un extralucid. Avea el un fel al său de-al înghesui pe plantonul de serviciu. Schnitius devenea întotdeauna mut de spaimă și Gerner trebuia veșnic să-i scoată vorbele cu cleștele din gură. N-apucă el să termine raportul: „Sala a fost curățată și aerisită", că Gerner scoase unul din urletele sale celebre și se apucă să ridice pernele. Dînd peste scrumiera plină, răcnește la Schnitius care se făcuse verde la față:

„Tu ai ascuns porcăria asta aici?"

„Da, *Herr Unteroffizier*", bîiguie Schnitius.

Gerner scoate pistolul și-l armează.

„Ai merita să te curăț pe loc, dar am suflet bun. Te iert de data asta, dacă faci ca mizeria aia să dispară imediat.

„În ce fel, *Herr Unteroffizier*?"

„Halește-o!" ordonă Gerner.

Schnitius înghiți tot ce era în scrumieră și o linse pînă începu să strălucească. Dar nițel mai încolo i se făcu rău și vru să borască. N-apucă să ajungă decît pînă la ușa privatei, că ce avea în burtă țîșnește afară. Gerner, care era înăuntru pe tron, îl auzi.

„Ce se-ntîmplă acolo?" urlă el.

Schnitius se scutură și strigă către ușă:

„*Panzerschütze* Schnitius anunță că a vomitat, *Herr Unteroffizier*."

„Linge!" îi ordonă sec Gerner.

Schnitius se afla în plină activitate cînd fu oprit de comandantul nostru de companie.

— Cine era comandantul vostru? întrebă Heide.

— Bun băiat. Locotenentul Henning.

— Bun băiat. L-am avut comandant de pluton. Nu suportă șicanele. Ce i-a făcut lui Gerner?

— Oho-ho! urmă Porta. Ce scandal a ieșit. Henning l-a chemat pe Schnitius la el în birou. Schnitius a făcut tîmpenia să povestească totul și Gerner a fost frecat zdravăn a doua zi. Întîi de către Henning și după aia de *Hauptfeldwebelul* Edels. Edels le-a ținut subofițerilor o predică, l-am auzit noi urlînd:

„Nu-mi pasă dacă subofițerii mei stîlcesc mutra oricăruia dintre răcani, dar nu vreau să existe plîngeri. Timpul meu nu-mi permite așa ceva. Gerner, ai făcut un rău întregii companii. Pentru asta faci zece zile de pîrnaie. Am pus și o vorbă bună pentru tine la gardian, *Stabsfeldwebelul* Kraus, care mi-a făgăduit că o să-ți tragă la picioare-n fund pînă faci hemoroizi la amigdale."

Înainte însă de a-și încheia discursul, Edels l-a adus pe Schnitius și, învîrtindu-se în jurul acestuia, le-a spus subofițerilor adunați:

„Priviți această balegă. O noapte întreagă ne-a cîntat la comandant. E de datoria noastră, domnilor, să-l învățăm să iubească adevărul. A avut părinți proști. Trebuie să-l reeducăm."

— Schnitius fusese tîmpit ciripind, urmă Porta. Acum îi avem pe toți *Feldwebelii* și ceilalți subofițeri grămadă cu noi. Eu unul am scăpat destul de ieftin; m-am învîrtit să fiu băgat la zdup pînă ce se vor potoli lucrurile.

— Voiai să ne povestești despre o cerere în căsătorie, îl întrerupse Bătrînul.

— Așa-i, fir-ar să fie! Bun. Aveam un cîrlig la o tîrfă care se ținea veșnic de coada maiorului medic. Odată, ieșit din spital, i-am trimis o carte poștală, pe care o cumpărasem de la cantină. Știți, una dintr-alea cazone sută-n sută, înfățișînd un *Feldwebel* care gîtuie un dragon polonez. În partea de sus scria cu litere de-o șchioapă: „Răzbunare". Atîta tot. După ce i-am trimis-o, mi-am zis că frumoasa riscă să nu-i priceapă tîlcul ș-atunci i-am expediat o alta la care riscul ăsta nu mai exista.

— Ce-avea pe ea? întrebă Steiner.

— O, era foarte mișto! explică Porta. Un aviator și-o gagică ședeau pe-o bancă, el cu mîna între coapsele ei, iar ea privindu-l cu ochi galeși. Am mîzgălit și cîteva cuvinte bine alese: „Grațioasei și nobilei mele demoazele."

— Era de neam nobil? întrebă uimit Heide.

— Pe naiba! rîse Porta. Dar e întotdeauna bine să le faci să creadă că așa le socoți. Mai spuneam în continuare: „Iertați-mi libertatea pe care mi-o iau expediindu-vă micuțele mele rînduri din această cazarmă puturoasă." Cuvîntul „puturoasă" nu mi s-a părut totuși potrivit, așa că l-am schimbat cu „prusacă". Am încheiat cerîndu-i o întrevedere de preferință pe un divan și într-o cameră cu lumină roșie, tandră.

— Și, și? întrebă Micuțul cu sclipiri lubrice în ochi. Ai pus-o jos?

— Păstrează-ți curiozitățile pentru tine. Nu se vorbește așa în lumea bună. După un schimb de scrisori, cum se spune la Ministerul de Justiție cînd ți se refuză o cerere de grațiere, dama s-a decis să mă vadă. Mi-a trimis chiar un mesager, un subofițer, care nu avusese de-a face decît cu vite. După ce mi-a înmînat mesajul, a avut neobrăzarea să-mi pretindă două mărci ca să se cinstească c-o bere și-o șliboviță.

„Ba doi pumni peste gură!" i-am oferit eu îndepărtîndu-mă.

El însă rămase locului, înjurîndu-mă în gura mare. Tocmai în momentul acela trecea pe-acolo un prieten de-al meu, *Feldwebelul* Skoday, care era UVD[9] în ziua aceea. L-am rugat respectuos să-l învețe pe individ principiile respectului la care are dreptul un *Gefreiter* de nivelul meu. *Feldwebelul* Skoday era, fără îndoială, cel mai mare ticălos din tot Wehrmachtul, lucru pe care-l știa o lume-ntreagă și care se vedea de departe. Avea ăsta un fason să se proptească în fața companiei luni, înainte de instrucție, ceva grozav: mîinile în șolduri, picioarele larg desfăcute, cascheta pe o sprînceană, vă prindeți, nu? Fixa mai întîi pe fiecare om în parte, apoi saluta, politicos nevoie mare:

„Bună dimineața, trîntorilor!"

Compania răspundea în cor:

„Bună dimineața, *Herr Feldwebel*."

După asta trecea de la ostaș la ostaș.

[9] *(germ.)* UVD—*Unteroffizier Von Dienst*: subofițer de serviciu. *(n. trad.)*

„O să mai fii în viață diseară?”

„Dumneavoastră hotărîți, *Herr Feldwebel*.”

Urma comanda:

„Drepți! Pe umăr, arm'!”

Înainte însă de a comanda: „Cu ocolire la stînga, înainte marș”, ne făcea un mic și drăgălaș discurs:

„Bandă de trîntori, să nu vă închipuiți că sînteți aici ca să vă distrați. Diseară sînt gata să vă plătesc la cantină toată berea pe care o s-o puteți bea, dar cu o condiție: la întoarcere, compania să aibă efectivul complet. Fără morți. Fără bolnavi.”

Știa că e imposibil.

Să rupă glezna unui răcan era lucrul cel mai ușor pentru un gradat ca Skoday și treaba asta recruții o știau. De altfel așa se și întîmpla, fără excepție.

După un ceas, începeau să cadă primii. Îi luau imediat în fabrică Gerner și Richardt. Pînă cînd oamenii nu intrau în comă, accidentele nu contau pentru Skoday. Iar pentru obținerea acestui rezultat, n-avea nevoie nici măcar de un sfert de oră. Cu mine însă, lucrurile stăteau altfel.

— De ce? întrebă, mirat, Micuțul.

Porta făcu cu ochiul.

— Singurul mod de a te apăra împotriva unor tipi ca Skoday este să scotocești prin trecutul lor. Într-o zi, cînd stăteam la o halbă de bere, l-am făcut să priceapă că știam o groază de lucruri despre el, începînd chiar cu zorii existenței sale. Evident, s-a pornit imediat să zbiere că nu-i adevărat și că nu pot dovedi nimic.

„Cu atît mai bine, i-am răspuns eu, în cazul ăsta te doare-n cot. Prima oară cînd ieșim la instrucție să încerci să scoți untul din mine și-o să vedem ce-o să se întîmple după aceea. De acord, ai? Să-mi faci semn cînd vrei să începem.”

Ei bine, închipuiți-vă, Skoday nu mi-a făcut niciodată semn.

Dar să mă-ntorc la povestea mea cu purtătorul de bilețele amoroase: m-am așezat pe o piatră și am stat să admir cum Skoday îl punea să plonjeze prin toate gropile și șanțurile. Garidul a fost atît de tîrnuit, încît atunci cînd, în sfîrșit, a ajuns la el în cazarmă, ăia l-au crezut pilit

și l-au băgat la zdup pentru beție. Episodul acesta dovedește că un lucru de nimic poate avea consecințe de nebănuit. Omul meu a fost mutat la un batalion staționat la Heuberg, unde, cu prilejul unei trageri, a fost ucis de un proiectil de mortier și toate astea pentru că s-a oferit să fie poștașul unei fete și mi-a pretins două mărci. Dacă își vedea de treburile lui, rămînea la Batalionul 929 din Sennelager. L-ar fi trimis, poate, în Rusia, unde ar fi căzut sub gloanțele partizanilor și ar fi căpătat, post-mortem, *Crucea de Fier*. Un cioplitor de piatră asudat ar fi gravat pe o stelă funerară la intrarea în Sennelager numele lui, alături de-al altor eroi și-n fiecare an supraviețuitorii batalionului s-ar fi adunat și, înainte de merge la bordel, ar fi depus flori și ar fi rostit frumoase discursuri despre curajoșii apărători ai patriei. Totul s-a întîmplat însă pe dos. Decesul a dat naștere unei anchete și comandantul de companie a avut tot soiul de necazuri, fiindcă nu luase precauțiile necesare în timpul exercițiului de tir. La batalion s-a lăsat cu scandal mare și s-a pornit să plouă cu adrese și rapoarte între pluton, companie, batalion și regiment. Nevastă-sa a fost cît p-aci să-și termine zilele într-un lagăr de concentrare. S-a apucat, nenorocita, să ceară o indemnizație pentru pierderea soțului. Așa ceva n-ar fi trebuit să facă niciodată. Mai întîi, a sosit exact cînd *Hauptfeldwebelul* era la mijlocul prînzului. Ăla s-a speriat așa de tare, încît a înghițit strîmb un rollmops. Cei care erau pe-acolo l-au culcat rapid pe un birou ca să-l poată bate pe spate. Rollmopsul a țîșnit afară și-a aterizat în zbor planat tocmai pe frumusețea de document pe care cu atîta chin și trudă îl întocmiseră. De furie, *Hauptfeldwebelul* a fost gata-gata să fie lovit de dambla, iar cînd a aflat cine era și pentru ce venise l-a apucat cu adevărat turbarea. I-a aruncat în cap cu un cîrnat și s-a pus pe urlat:

„Vrei o indemnizație, tîmpito? E exact pe dos. Tu ne datorezi nouă indemnizații pentru toată porcăria în care ne-a băgat așa-zisul tău soț. Și mai ai neobrăzarea să vii aici și să ne faci scandal? Uită-te! zbieră el, aruncîndu-i documentul mînjit. Și-n plus ai încercat să mă sugrumi. Dar toate astea au un nume: sabotaj! Îți dau zece secunde ca să dispari din ochii mei, altminteri chem jandarmeria."

Amărîta de ea înțelese că se băgase în ceva care o depășea. A plecat de-acolo cu moartea-n suflet. Încetul cu încetul începea să priceapă

că de aici încolo, datorită răposatului său soț, ea aparținea pariei societății. Ajunsă la gară, luă hotărîrea să se arunce sub tren. Era din cale afară de naivă și spera să cadă în așa fel încît trenul să n-o taie.

— Voia să se culce între șine, cum am făcut noi cînd ne-a surprins trenul în tunel? exclamă Micuțul.

— Întocmai. Numai că din toate, ea-l alesese pe 914, expresul de Köln. Ar trebui să consulte mai întîi mersul trenurilor.

Iat-o deci pe peron, cu pălăria sa cu pene galbene, așteptînd trenul. Îl vede apărînd după curbă. Cele două faruri o privesc drept în față și-i clipesc o dată ca și cum i-ar zice: „Curaj, fetițo!" Aude locomotiva fluierînd de trei ori, aidoma unei invocații către Sfînta Treime, și-o ia drept un semn bun. Dar ghinionul o pîndea. Expresul a tăiat-o pe din două. Doar un șoc scurt cînd roțile au trecut peste ea. A avut baftă c-a murit pe loc, altminteri ar fi avut neplăceri. Din pricina ei expresul a avut o întîrziere de trei ceasuri și a fost cît p-aci să se ciocnească cu un marfar; marfarul a trebuit îndepărtat pe o altă rută, ceea ce constituie un lucru grav, deoarece marfarul transporta muniții. Dar ceea ce a fost și mai grav e că un general care călătorea cu expresul n-a mai putut sosi la timp ca să asiste la parada de rămas bun a Regimentului 47 Infanterie și n-a mai putut bate în lancea port-drapel ținta tradițională. Regimentul a trebuit să plece pe front fără drapel. Treaba asta i-a deprimat atît de tare pe soldați, încît în timpul luptelor din valea Strumei au dezertat cu toții la greci. Ceva mai tîrziu, ai noștri i-au eliberat din lagărul de prizonieri și i-au expediat direct într-un lagăr de concentrare din Carpați, unde toată șleahta a fost fie spînzurată, fie împușcată. Cazul lor a fost denumit „rebeliune și contact ilegal cu inamicul". A fost creat un nou 47, dar pesemne că cifra era cu ghinion, fiindcă ăștilalți au dezertat la ruși în timpul bătăliei pentru Kiev și au fost eliberați de ai noștri la Harkov. După ce au fost spînzurați și împușcați, s-a constituit un nou 47, pe care l-au trimis tot în Rusia, unde...

— Gata, Porta, i-o tăie Barcelona. N-ai să ne povestești că și ăștia au dezertat la „roșii", că ai noștri i-au eliberat și că...

— Tocmai că nu, protestă Porta. A fost și mai nasol, dar asta-i o altă poveste asupra căreia voi reveni. Cert e că regimentul 47 a fost reconstituit de nouă ori, după care ștabii s-au plictisit și au lăsat-o baltă.

În orice caz, azi cifra 47 este în Reich sinonimul înaltei trădări. Dar să revin la domnișoara mea pe care o așteptam în fața spitalului. După un ceas, mi-a trimis vorbă că e reținută de o apendicită. Am așteptat-o încă o oră. Răbdarea este o virtute. Tot așteptînd-o, m-am tăvălit nițel cu o infirmieră care trecea pe-acolo.

— Era drăguță? îl întrerupse Micuțul.

— Nu era. O ducea prost cu somnul. Avea două slujbe. De la zece în sus făcea trotuarul în piața General Göering. La spital treaba asta era o mare taină. Nimeni n-are pică pe tîrfe, dar nici nu vrea să le știe. Pe pămîntul ăsta însă nimic nu poate rămîne ascuns. Într-o seară, mititica l-a întîlnit pe comisarul Zital de la Brigada de Moravuri.

„Vii la mine, drăguțo?” i-a propus el.

Fiind de la țară, fata nu cunoștea primejdiile orașului și nici cît de ticălos era comisarul. I-a cerut zece mărci și lăsa la jumătate dacă făceau ce aveau de făcut pe banca din fața momentului *Führerului*.

„S-a făcut, a rîs comisarul de la Moravuri. Ia arată-mi condicuța.”

Porta lăsă să-i cadă brațele în jos și o adîncă decepție se zugrăvi pe chipul său.

— Să mai intru în detalii? Gurli n-avea condicuță. Lucra pe picior, în afara controlului autorităților. Asemenea lucruri nu pot fi admise. Autoritățile ar șoma, lucru îngrozitor, fiindcă lumea n-ar mai avea cui plăti impozitele. Deci, la pîrnaie cu Gurli!

Miercurea următoare am fost poftit în familia logodnicei mele. Locuia într-o veche vilă de pe Bismarckstrasse. Mi-am șters picioarele pe un ștergător care cunoscuse și zile mai bune. O servantă mi-a deschis ușa și m-a lăsat singur în bol, în timp ce ea s-a dus să-mi anunțe vizita.

„Aveți o carte de vizită?” m-a întrebat ea înainte de a dispare.

„N-am nevoie de așa ceva, sînt bine cunoscut la Padeborn”, i-am zis eu.

Așteptînd să fiu poftit, m-am apucat să-mi lustruiesc cizmele cu o pernă de catifea care se găsea pe o canapeluță. Catifeaua e senzațională pentru lustruitul cizmelor, iar încălțămintea sclipitoare—iată ce caracterizează un gentleman. Mi-am dat de asemenea și de vreo două ori cu pieptenul pe cap.

— Aveau o canapea pe coridor? se minună Micuțul.

— În asemenea locuințe, Micuțule, se zice hol și nu coridor, chiar dacă-i cît o marcă poștală. Este absolut esențial să știi asta dacă vrei să frecventezi lumea bună.

— Nu mai pot eu, răspunse grosolan Micuțul. Deci ți-ai șters ciubotele cu perna lor de catifea care zăcea pe o canapea, care la rîndul ei se găsea în hol. Și pe urmă?

— Răbdare, răbdare, continuă Porta. Întotdeauna am grijă să nu uit nimic. Cum le zicea și comisarul Rauen de la Prefectura de „poliție din Alex[10] ajutoarelor sale, apropo de interogatorii: Nu uitați nimic, fiecare detaliu contează; o virgulă pusă aiurea poate modifica un act de o mie de pagini." Și avea dreptate.

În timp ce așteptam în hol, m-am apucat să examinez picturile și desenele afișate mai peste tot. Fiecare tablou înfățișa eroice hoituri și alți criminali de război aparținînd furtunosului trecut al patriei noastre.

Servanta deschise ușa și mă pofti să intru.

Înăuntru, o întreagă adunare strînsă în cinstea mea.

— *Grüss Gott*!, zic eu. Spre nenorocul meu îmi scapă însă și o frumusețe de rîgîitură. Cu toate astea rămîn stăpîn pe situație și le explic că de vină-i varza.

„Joseph Porta, *Gefreiter*, prin mila lui Dumnezeu."

Apoi mă întorc către tatăl ei. Într-un stil adaptat situației, așa cum citisem eu într-o carte, îi cer mîna fetei. Printre altele îi zic:

„Tată socrule, dă-ne binecuvîntarea ta, astfel încît să putem împărți același pat conform moralei."

Asistența a rămas total năucită. Atunci mi-am zis: „Trebuie să născocesc ceva extraordinar ca să-i distrez puțin." Mă înclin politicos în fața mămicii, o cucoană grasă cu un lornion care-i atîrna peste piepți legat de un șnur.

„Scumpă doamnă, aveți un aer preocupat. Îmi amintiți cele zece plăgi. Nu fiți tristă. Duceți-vă la biserică și rugați-vă lui Dumnezeu să umple inima dumneavoastră de iubire pentru cel de-al III-lea Reich."

Tata socru se porni pe scandal. N-aș putea spune că răcnea. Mai curînd aș zice că durerea, furia și necazul îl cufundaseră într-un ocean al indignării. Apoi urmă o tăcere deprimantă.

[10] Alexanderplatz, piață centrală din Berlin, unde-și avea sediul prefectura de poliție. *(n. trad.)*

Ceva din mine îmi sufla: trebuie acționat cumva, altminteri riscăm un harakiri colectiv. Le-am propus un mic pocheraș. Treaba asta le-a trezit pe mămica și pe cele trei mătuși; au făcut front comun și-au început să cotcodăcească:

„Ne-ați ofensat”, gîgîi una din hoaște.

„Vă înșelați profund, scumpă doamnă. E o afirmație pe care n-o puteți dovedi. De altfel în materie de defăimare e foarte greu să aduci probe. De exemplu: eram într-o zi într-un bordel, *Țîța de aur*, și am pornit o discuție în contradictoriu cu patroana, madam von Tagenhelm zu Barnfleth—o persoană cu sînge albastru în vine, căci descindea din spița Egerbjerg—tema fiind la cîte numere consecutive poate rezista cea mai bună dintre coardele ei. În aceeași clipă, un oarecare domn Busch din Bremen, comis-voiajor specializat în desuuri, trăgînd cu urechea la ce vorbeam, dar trăgînd prost, mi-a ars una zdravănă după ceafă și s-a pornit să mă înjure cu ce-i venea la gură. Acest domn Busch din Bremen se înșela complet asupra situației imaginîndu-și că l-am jignit. Vedeți dar, scumpă doamnă, pînă unde te pot duce asemenea confuzii.”

Dar în seara aceea, la *Țîța de aur* lucrurile s-au complicat și mai rău, propagîndu-se ca o recție în lanț. Am fost nevoit să-l azvîrl pe tip afară. Căzînd a avut însă ghinionul să-și prindă scăfîrlia în rampa scării și să se dea peste cap ca o mașină care se pocnește de-un zid. Nu știu dacă cineva dintre dumneavoastră cunoaște *Țîța de aur*? E acolo la intrare o rampă cu niște bare împletite. Intervalul dintre bare e exact cît să încapă un cap de porc adult. Domnul Busch și-a prins deci capul lui de porc între două bare și, așa cum v-am mai explicat, s-a dat de-a berbeleacul, ceea ce, dat fiind poziția, a avut drept rezultat că și-a rupt gîtul. Sticleții l-au umflat cu o ambulanță, iar comisarul de poliție Joseph Schneider a declarat:

„Ticălosul era beat mort, altminteri n-ar fi căzut așa cum a căzut.” Și adresîndu-se celor trei ziariști, continuă: „Domnilor, scrieți că defunctul a fost o butie fără fund, dar nu vă puneți rău cu damezele fiindcă o să vă ardă la proxima ocazie. Ca atare nu pomeniți de numele casei. Este de-a dreptul dezgustător să vezi cum asemenea indivizi încearcă să păteze buna reputație a *Țîței de aur*. Se poate considera norocos că a murit. În cel de-al III-lea Reich, defăimarea este considerată un delict foarte grav.”

Firma din Bremen s-a trezit într-o situație păcătoasă. Se pare că răposatul era foarte priceput în materie de desuuri. Timp de doi ani firma a căutat cu disperare un înlocuitor inserînd anunțuri la *Oferte de serviciu*. Ca text îl aleseseră pe acesta: „Căutăm domn bine pentru frivolități”.

Primul care a răspuns a fost o secătură tunsă a la Cicero, care voia să încerce desuurile chiar pe vînzătoare. Cînd ele au protestat, tipul a devenit mojic.

Al doilea care s-a prezentat era un vînzător formidabil. Purta părul lins, pieptănat pe spate și avea un ochi albastru, altul maron și amîndoi asimetrici. Mai avea și un mic defect care nu apărea la prima vedere: uita să țină socotelile.

„Treimea e de la Dumnezeu”, au zis cei de la serviciul personal angajînd un domn care părea bine sub toate aspectele. Se numea Rudolf Adams și făcea parte din celebra familie Adams din Frankfurt, ținînd de spița celor care se ocupau cu negoțul de păsări—specialitatea papagali. Rudolf era însă soi rău. Se lăsase de păsărele și se apucase de furturi, ticălosul. Acu’, nu-i cazul să faci o tragedie dacă unul mai șterpelește cîte ceva pe ici, pe colo. Cine n-o face? Cel care nu se „organizează” e un dobitoc. Dar banditul de Rudolf fura de la cucoane. La mare ananghie merge și asta. El însă o făcea în pat și într-un moment cînd cucoana avea cu totul alte procupări decît să-și păzească bijuteriile. Cînd firma din Bremen a luat cunoștință de carențele morale ale lui Rudolf, i-a notificat în scris că de aici încolo colaborarea lui este considerată ca indezirabilă.

Mai apoi au dat peste un oarecare domn Brandt din München, care pînă atunci vînduse dulceață de portocale, dar care avea chef să-și încerce norocul cu desuuri. Domnul acesta auzise că e șic să porți pantaloni reiați și cravată „gris-perle”. A sfîrșit foarte prost. Într-o zi se afla la *Țapul șchiop*, o cîrciumă din Karlsruhe, pe strada Lützhauer, stînd de vorbă cu alți doi comis-voiajori despre unul din foștii săi șefi, pe nume Adolf Müller. Primul comis-voiajor, domnul Uwe Nehrkorn, vindea sticle de diverse sorturi; celălalt, domnul Kohl, vindea rame de lemn și ambii îl cunoșteau pe Adolf Müller. Pe măsură ce dădeau paharele pe gît, vorbeau tot mai tare.

„Adolf e cel mai mare tîmpit din cîți s-au văzut pe pămînt. Dar mă voi ocupa personal să-l pun la locul lui. Asociația comis-voiajorilor îmi va fi recunoscătoare”, striga Brandt.

În clipa aia ușa se deschise brusc și *Oberscharführerul* SS Gelb intră urmat de cinci gealați. Domnul Brandt și cei doi amici ai dumisale fură umflați atît de rapid de-ai fi zis că-i scamatorie curată și transportați la numărul 6 de pe Wiekand Strasse, care, oricum l-ai lua, e cel mai scîrbos imobil din tot Karlsruhe. Acolo rezida *Obersekretärul* Höst, care-i primi pe cei trei cu obișnuitul său surîs palid.

„Noi, ăștia, germanii, sîntem un popor cinstit. Îi plăcea mult expresia «noi, ăștia, germanii». El, de felul său, era ungur. Mărturisiți, așadar, compatrioți. Cărțile pe masă. Domnule Brandt, dumneavoastră ați zis că Adolf e un cretin.”

Domnul Brandt îl îndreptă:

„Nu, nu, am spus că-i tîmpit, iar cei doi prieteni ai mei îmi dau deplină dreptate.”

Host, cu un zîmbet dulceag pe buze, clătină din cap plin de înțelegere și toată lumea avu impresia că este întrutotul de acord. Cei trei deținuți vorbeau tustrei deodată ca să-i explice și mai bine lui Host ce dobitoc împuțit este Adolf.

Procesul verbal fu extrem de scurt. După ce-l citi, Host, își frecă mîinile de entuziasm. El glăsuia:

PROCES VERBAL

Geheime Statspolizei, Abt 4/II-a Karlsruhe

Comis-voiajorii Ioachim Brandt, Alfred Kohl și Uwe Nehrkorn au fost surprinși astăzi la Țapul șchiop exprimîndu-și nemulțumirea față de Führer. Pe rînd, ei au strigat:

„Adolf e un...”—mai departe urmînd cuvinte care nu pot fi citate, dar care constituie cea mai gravă jignire la adresa Führerului nostru, cel ales de Dumnezeu.

De față cu noi, cei trei au repetat în cîteva rînduri și cu vehemență că-și mențin sus-amintita expresie.

Deținuții au fost încredințați SD-ului în vederea cercetării penale.

HÖST,

Kriminalobersekretär.

Cei trei cretini fură expediați la Dachau, unde li se organiză o primire călduroasă. Toate astea arată cît de prudent trebuie să fii atunci cînd înjuri pe cineva. Dacă s-ar fi gîndit puțintel, ar fi strigat Adolf Müller, dar acum nimeni nu mai voia să creadă că vorbiseră de Adolf Müller și nu de Adolf Hitler. Consecințele merseră însă și mai departe, adică pîn' la Bremen, fiindcă în hainele lui Brandt, printre diverse desuuri, fu găsit ascuns într-un chiloțel prăzuliu un text în care figura numele „Hermann". Imediat se făcu legătura cu Göering. Brandt susținu că nu văzuse niciodată textul cu pricina și minți pretinzînd că patronul său posedă un teanc de asemenea texte. Un telefon la Bremen și, un ceas mai tîrziu, un Mercedes părăsea imobilul cu numărul 9 de pe Adolf Hitlerstrasse ducînd marelui fabricant o invitație. Omul a murit la Neuengamme. Șeful personalului, care-l angajase pe Brandt, fu și el invitat. I se dădu drumul, dar tipul suferise un asemenea șoc, încît în drum spre casă se aruncă în rîu. Îl găsiseră abia peste două zile. Mort. După asta firma renunță să mai caute comis-voiajori. Ceea ce dovedește, doamnelor și domnilor, că trebuie să fii extrem de prudent și să te ferești să jignești lumea. Pot să vă istorisesc, de pildă, cum o brutăreasă, care nu era virgină...

— Bine, bine, Porta, îl întrerupse Bătrînul. Ai să ne spui de virgina ta altă data. Sîntem de gardă. Ai exact timpul să ne povestești cum s-a terminat căsătoria ta.

— Oh, s-a terminat cum se termină întotdeauna chestiile astea. Brusc m-am trezit în dosul fotoliului tăticului ei. Unchi-su răcnea că aduce poliția militară, ceea ce a și făcut. Plăcerea asta m-a costat trei zile la zdup. Au zis că am produs „dezordini pe drumuri publice", ca și cum un salon e o stradă.

În momentul acela din difuzor răsună fluierul UVD-ului:

— Compania a 5-a, cîte-un om de fiecare pluton, prin flanc, la distribuția muniției.

Ne ridicarăm fără grabă și-o pornirăm spre ieșire. Coadă-de-Mătură șuieră printre dinți:

— Vedea-v-aș crăpînd pe toți!

— Eu nu mă tem de nimic, pretinse tinerelul care devora niște castraveciori, instalat în chiuveta din bucătărie. Îi bag pe toți în mă-sa.

Peste tot în bucătărie, în odăi, chiar și în baie, erau care așezați, una direct pe jos, care lungiți o șleahtă de tineri, băieți și fete și toți pretindeau că nu se tem de nimic.

— Babacii noștri sînt nebuni, zise cel care ședea în spălător. O să se curețe cu toții în războiul ăsta al lor.

— Crapă prin beciurile Gestapoului, zise o fată sărutînd un foarte tinerel băiat care încă nu cunoscuse niciodată vreo femeie. În seara asta o să te seduc.

Ea, fata, era departe de a fi tot atît de jună pe cît părea.

— Cînd o să mă cheme la recrutare, o să le dau cu tifla-n nas, declară un alt tinerel, isteric și cam papițoi.

— N-au decît să poftească cei de la Gestapo, adăugă o pereche întinsă după plita de gătit și care urmărea, pofticioasă, cum o altă pereche făcea dragoste pe podeaua băii.

— Națiunea ne aparține, rosti un tînăr ochelarist care avea mania să declame poeme eroice.

Cinci luni mai tîrziu, într-o sîmbătă seara, interesantele lor reuniuni fură întrerupte de vizita a trei bărbați. Trei bărbați cu pălăriile înfundate pe cap și cu pistolul atîrnînd la subțioara stîngă.

Tinerelul isteric încasă o palmă care-i închise pe loc gura.

O jună cu pletele lungi care refuzase să se scoale din locul unde se afla, căpătă un picior după care luă poziția de drepți.

Mititelul cu poemele eroice era culcat, alături de o brună, pe o etajeră din cămară. Un potop de obscenități se revărsă asupra lor. Apoi fură aliniați, în picioare, lîngă perete.

Roșcovanul care pretindea că babacii sînt nebuni făcea acum în pantaloni.

Îi așteptau două mari autobuze verzi, spre care ei se îndreptară într-un lung șir. Cinzeci și doi de tineri cărora nu le era frică de nimic pe lumea asta.

Timp de trei zile rămaseră în clădirea de pe Stadhausbrüke nr. 8.

Nu fură prea maltratați. Se găseau însă unde se găseau, aflaseră ce-i aceea frica și lacrimile și deveniseră bărbați și femei în adevăratul sens al cuvîntului, descoperind că bravura nu-i decît o vorbă goală. Brav e numai cel care ține pistolul-mitralieră de partea unde-i trăgaciul.

Cu toții căpătară cîte-o uniformă. Unii muriră în timpul instrucției. Alții preferară ei înșiși moartea. Alții plîngeau. Uitaseră rîsul.

Nu voiseră să lupte. Războiul nu-i privea. Dar iată că trebuiau să se bată pentru un lucru care nu-i privea.

Veneau cu o bătrînică între ei. *Unterscharführerii* Schultz și Paulus, cei mai feroci vînători de capete ai *Kriminalratului* Paul Bielert.

Ieșirăm pînî la poartă.

— Ce Dumnezeu o fi făcut bătrînica? murmură Porta.

Nu i-am răspuns. Ce i-aș fi putut spune? De unde era să știu ce-a făcut băbuța îmbrăcată în paltonașul ei mirosind a molii? Alerga mărunțel ca să se poată ține după picioroangele celor doi SD-iști. Ne zîmbi, ca și cînd ar fi vrut să ne spună ceva, nouă, doi soldați uzi de ploaie, cu căștile șiroind.

Rămase puțin în urmă. *Unterscharführerul* Schultz o îmbrînci bodogănind.

— Grăbește un pic, mătușico. Sîntem zoriți. Nu ești singura invitată în seara asta.

Luară cu toții ascensorul pînă la etajul 3. Porta și cu mine intrarăm pe culoar ca să vedem ce se-ntîmplă. Paulus ne aruncă o uitătură furioasă.

— La ce vă zgîiți? Cărați-vă, sînteți de gardă! urlă el.

— Gura! strigă Porta. Să nu ne dai ordine, măi, cur pictat!

— Asta o s-o mai discutăm! zbieră Paulus oprind ascensorul între etaje. Nu uita că sînt *Unterscharführer*.

— Ești un cur pictat scîrbos, asta ești!

Paulus se plecă pe jumătate în afară.

— Ne mai vedem noi, roșcovan împuțit!

— Desigur, se hlizi Porta, dar o să discutăm mai curînd de razia pe care ai făcut-o pe Herberstrasse la numărul 7. Îmi spune mie degețelul cel mic că-n ziua aia am dat eu cu zarul șase-șase. Ai un loc rezervat în regimentul nostru și-o să am eu grijă de persoana ta.

— Ce știi tu de razie? întrebă stînjenit Paulus.

— Ai s-o afli curînd, șuțule.

— Ești nebun? Faci șuț un *Unterscharführer* SD?

— Întocmai și-am s-o repet unde și cînd voi avea eu chef. Dă-mă-n judecată pentru calomnie.

Paulus înjură, blestemă și ascensorul dispăru. Porta se plesni peste coapse.

— O să aibă o noapte albă, dobitocul.

— Ce s-a-ntîmplat pe Herberstrasse la numărul 7? îl întrebai.

— La drept vorbind, nu prea știu mare lucru, mărturisi Porta. Pare-se însă că destul ca să-l apuce frica. Am aflat că acum patru zile a participat la o razie, aia, știi tu, cînd s-au dus să ridice cele două tîrfe care ascunseseră la ele dezertori.

— Dar așa ceva nu-i de ajuns, remarcai.

— Nu, dar o altă curvă care stă tot la numărul 7 mi-a povestit că Paulus și amicul său au șterpelit cartelele alimentare ale celor două dame arestate. Și-au dispărut și niște bani ascunși în perete. Nu eram sigur că-i adevărat, dar judecînd după mutra pe care a făcut-o, cred că am nimerit la țanc.

— Ai de gînd să-l torni?

— Nu-s chiar atît de idiot, rîse Porta. Mai întîi storc de la el tot ce are. Iar cînd n-o să-mi mai poată fi de folos, o să-l expediez la Fuhlsbüttel, dar așa încît nimeni să nu mă bănuiască. Și-n ziua în care tipul o să se trezească într-o unitate disciplinară mă îmbăt turtă de bucurie.

— Cu condiția ca nimănui să nu-i vină la o adică ideea să-ți plaseze un glonț în ceafă tras dintr-un pistol cu amortizor.

— Vax! Li-e frică. De la Himmler și pîn' la ultimul din bandă, nu-s decît niște amărîți. Singura metodă eficace de a te apăra e să știi cîte ceva compromițător pe seama lor.

— Ce-or fi vrînd să-i facă băbuței ăleia? am întrebat eu.

— Probabil că-i vreo țicnită care a vorbit prea mult, spuse indiferent Porta. Nouă ce ne pasă!

— Crezi c-o vor tortura? îl întrebai.

— Evident, dacă-și închipuie că are ceva de ascuns.

Cizmele noastre țintuite băteau caldarîmul. Căștile ude de ploaie și oțelul armelor reflectau lumina sleită a lampadarelor.

— Ce-ai zice de-o ceașcă de ceai cu șliboviță? întrebă Porta.

— Un deget de ceai și foarte multă șliboviță. Iar p-ormă o dameză. O specialistă. Ah, dacă războiul ăsta s-ar termina! Îți imaginezi, bătrîne, ce-ar fi dacă, uite, colo sus, în cuibarul Gestapoului, oamenii ar deschide ferestrele și s-ar apuca să strige: „Războiul s-a sfîrșit!" M-aș descotorosi pe loc de uniformă, m-aș așeza pe chei, bălăbănindu-mi picioarele și aș bea bere cu toți vagabonzii.

Porta rînji și șută o cutie de tablă.

— Ești completamente țicnit! Auzi idee! Războiul n-o să se termine niciodată; de altfel poate că nici n-ar fi de dorit. Scumpii noștri inamici sînt într-atît de setoși de răzbunare, încît nu vor face nici o distincție. O să ne vîre pe toți în minele lor de cărbuni ș-acolo poți să și crăpi dacă vrei.

— Nu-i adevărat. Tipi care să știe să se-nvîrtă au existat dintotdeauna.

— De acord. Dar nu noi, robii. Poate că Bielert, de-acolo, de sus. Frumosul Paul. E un vînîtor de oameni foarte înzestrat și ar putea sluji din nou la minele de cărbuni. Noi doi însă la ce-ai vrea să servim? Mergi-ori-crapă avea dreptate mai acu' o zi. Războiul ăsta a început cu mii de ani înaintea lui Mohamed! Durează și acuma și o să dureze încă mii de ani după ce noi vom fi tras definitiv pe dreapta. Doar noi ne închipuim că războaiele încep și sfîrșesc; de fapt e același război dus pe fronturi diferite și în chip diferit.

Ridicai din umeri, gîndindu-mă la discuția dintre Bătrînul și Legionarul.

— Capitaliștii, pretinse micul legionar, sînt cei care pornesc războiul și nu vor să-l vadă terminîndu-se. Și-l tot duc, uite așa, cu mici antracte.

— Dacă vorbești așa înseamnă că ești comunist! urlă Heide.

— E o prostie ce-ai spus, i-o tăie Legionarul. Sînt soldat, veșnicul soldat tîmpit, puțin îmi pasă de comuniști ori de naziști, eu fac ce mi se ordonă.

— Și-ți place ce faci? îl întrebă Bătrînul.

— Allah mi-e martor că nu, dar nimeni nu mă-ntreabă dacă-mi place ori ba. Pentru asta mă și disprețuiesc.

— Și-atunci, de ce o faci?

Legionarul rînji aplecîndu-se către Bătrînul.

— Da' cui de aici crezi tu că-i place? Putem să ne oprim și să ne ducem fiecare acasă? Nu. Trebuie să fii idiot ca să-ți pui o asemenea întrebare. De ce continuă oamenii să plătească impozitele? De ce nu conduc mașinile fără carnet? De ce plătesc pîinea? Pentru că li-e frică de pîrnaie, Bătrîne. Și n-ar sta acolo decît o bucată de timp. Pe cînd dacă noi ne-am opri, nu s-ar mulțumi să ne bage numai la zdup. Ne-ar pune la zid și înainte de asta ne-ar zdrobi fiecare oscior. Îmi poți spune numele măcar a unui singur răcan care să fi izbutit s-o roiască? Anul trecut, o sută șaizeci și patru de băieți au încercat figura. Toți au fost lichidați.

Bătrînul sfîrși prin a-i spune să tacă. Micul legionar știa ce vorbește. Cunoștea toate cazărmile, de la Marea Chinei pînă la tundra polară.

— Ah, măcar de-aș întrezări capătul acestui război, oftai eu. Sînt ud pîn' la piele. Porcăria asta de ploaie îmi curge pe după guler.

— Ah, măcar de-ar apare o pisică, se maimuțări Porta. Aș trage în ea. E un pic cam monoton pe-aici.

— Hai pe la tanti Dora cînd terminăm, propusei. E întotdeauna ceva de agățat pe-acolo.

— Întîi trec pe la *Trei Iepurași*, răspunse Porta. Bernard–Sugativă îmi datorează nouă rînduri. Și-și desfăcu carnețelul său cu tartale negre.

Ajunserăm la intrarea zidită cu mici creneluri.

— Hai să intrăm înăuntru și să facem un pocheraș, propuse Porta. Micuțul și Heide vin și ei în curînd și-o să aducă bidonul. Ne mai încălzim un sfert de ceas. Aici nu ne vede nimeni.

Își lepădă casca și puse pușca pe jos.

— Poate cu ocazia asta îi oferim și vreunui amărît posibilitatea să arunce în aer tot tractirul ăsta. Îți jur că există unii care ar avea un chef nebun s-o facă.

Ne ghemuirăm într-un ungher ca să discutăm ce posibilități avem de a vinde anumite obiecte furate de la armurărie.

— Mergi-ori-Crapă a făcut rost de două mii de căști de oțel, explică Porta. Sînt depuse la un suedez care-i portar la o casă de pe Bernhardt Nochtstrasse. Un lăcătuș de pe Thalstrasse le va prelua. Vor trebui depuse într-o magazie de pe Erneststrasse, vizavi de gara Altona. N-o să le putem însă transporta cu camioanele noastre.

— Cît dă el pe kilogram? întrebai. Știu un loc unde există o cantitate serioasă de cartușe trase. Se poate merge însă numai dis-de-dimineață și numai cu un camion al SS-ului. Foaia de circulație trebuie să poarte ștampila SS, Regimentul *Der Führer*, altminteri nu facem nimic. Au devenit grozav de vigilenți și asta de la dispariția celor două locomotive. Cel care mi-a vîndut pontul e un SS-ist, unul Schültze, care are boală pe SS. A încercat o dată s-o roiască și s-a pomenit la Heuberg. Figura asta tipul nu le-o poate ierta.

— Ne dă 67 de pfenigi pe kilogram, spuse Porta. Cu un pic de noroc, căpătăm 69, dar nici o lețcaie în plus. Micuțul se va însărcina să facă rost de numerele de înmatriculare. Pe urmă umflăm Kruppul cel mare, ăla de 6 tone cu motor Diesel. Seamănă ca un frate geamăn cu camioanele SS. Amicul tău SS-ist o să ne facă rost de-o foaie de parcurs.

— Cît trebuie să-i plătim pentru treaba asta?

— Un picior în fund! Nu uita că sîntem de gardă la *Gestapo*. Numai pentru cît a trăncănit pînă acu' și s-a asigurat de un bilet pînă la Torgau.

— Șase, vine cineva!

Ciulirăm urechile. De departe răsunau pași. Porta scoase printr-un crenel țeava puștii.

— Dacă-i vreun tip din *Gestapo*, îl curăț. Le explicăm pe urmă c-am crezut că-i un sabotor.

— Ești nebun? Dăm de belea.

— Fleacuri. Merită riscul.

Auzirăm un clinchenit.

— Micuțul și Heide, zise Porta.

Îi văzurăm. Apărură din spatele adăpostului antiaerian din parc. Din cînd în cînd se opreau și dădeau din mîini. În laba lui Micuțul se zărea o sticlă.

— Domnul fie lăudat pentru piciorul gol al calului imperial, spuse Porta. Nimănui nu i-ar veni ideea să se uite înăuntru.

Rîsul cel gros al Micuțului bubui. Julius Heide blestema.

— O să vadă el, Iuda dracului, mîrîi el. Nu pot să-l sufăr.

— E un „homosocialist"[1], o adevărată borîtură, hotărî Micuțul.

— O scîrnăvie. Îi fac zob mutra, promise Heide.

Se opri, scuipă pe trotuar și strivi scuipatul sub cizma sa țintuită. Uite ce-o să-i fac.

— Mulți ticăloși am văzut eu la viața mea, continuă gesticulînd Micuțul. Casca îi sări din cap și se rostogoli pe trotuar făcînd un zgomot infernal.

— Vorbesc de *Feldwebelul* Brandt, rîse Porta. Asta-i sortit să moară asasinat și ceva anume îmi spune că bunul Dumnezeu i-a ales pentru treaba asta pe Micuțul și pe Julius.

Micuțul își culese de jos casca, și-o puse la loc pe cap și anunță:

— O să sar cu picioarele pe burta lui pînă plesnește.

Heide aprobă strîngînd dinții.

— Micuțule, vită bătrînă, simt că mi se-nvîrte capul numai cînd mă gîndesc. Totul era regulamentar. Eu sînt răcanul cel mai bine îmbrăcat, cel mai îngrijit din tot regimentul, da, da, din toată divizia și, fir-aș să fiu, chiar din toată armata.

— Iată un lucru adevărat, mîrîi Micuțul. Nimeni nu-ți ajunge la tocul cizmei. Nici chiar *Hauptfeldwebelul* Edels. Ești cel mai chipeș ostaș din toată armata.

Încîntat, Heide aprobă așezînd reglementar pe umăr cureaua pistolului său mitralieră.

— Mai mult, Micuțule. Din toată lumea. Uită-te la cурелușa căștii. Ai solda mea pe cinci ani dacă găsești vreo urmă de mucegai. Doamne, ce-au mai putut inspecta cурелușa mea pe vremea cînd se mai purtau căștile cu țepeluș[2], da' nici unul n-a izbutit să mă prindă în ofsaid.

[1] Micuțul voia să spună „homosexual". *(n. trad.)*

[2] La începutul primului război mondial, armata germană purta căști care

Cînd eram la școala de subofițeri, dacă nu găseau nimic de reproșat, ne inspectau pînă și-n găoază.

Și zicînd asta, Heide făcu un gest semnificativ.

— Uită-te, Micuțule. Pieptenele meu e mai curat decît atunci cînd l-am cumpărat. Măsoară-mi unghiile de la picioare la jumate de milimetru. Nu-i una mai lungă sau mai scurtă. Care-i primul lucru pe care-l fac după ce îmi termin de săpat adăpostul? Ia zi, Micuțule?

— Îți cureți unghiile, murmură Micuțul.

— Exact. Și încă folosind o pilă de unghii și nicidecum baioneta ca tine sau ca alții.

Heide își smulse casca de pe cap.

— Spune-mi dacă găsești un fir de păr care să nu fie reglementar? Pînă și păduchii mei merg în pas de defilare și țin dreapta. Dar Leopold Brandt, *Feldwebelul* dracului, mi-a făcut-o din cauza cărării care nu era dreaptă. E pentru prima oară în analele războiului că așa ceva se întîmplă unui ostaș ca mine. Știi tu ce-a născocit ca să demonstreze că nu mi-e dreaptă cărarea? Un telemetru de artilerie. M-a proțăpit în marginea opusă a terenului de instrucție după care s-a suit pe acoperișul dormitorului companiei a 3-a și vizînd prin telemetru a demonstrat că nu mi-e dreaptă cărarea. Jur însă că a doua oară n-o să se mai întîmple. De ce o fi el așa?

Micuțul își suflă zgomotos nasul cu degetele, tuși ca să adune o flegmă și, dînd capul pe spate ca un gînsac, ochi cu grijă drept în vulturul de la baza zvasticii care împodobea peretele.

— E un avorton, declară Heide.

— Ah, dacă l-am putea avea cu noi pe frontul de Est. L-am trimite de unul singur în incursiune la ruși, iar noi am ataca după două ceasuri. Pe mine m-a-nfundat pentru un deget de la picior murdar.

— Ăsta-i Leopold, asta-i maniera lui! exclamă Heide către strada tăcută, izbind caldarîmul cu patul armei.

Cei doi intrară în adăpost.

— Vreți să-l lichidați pe Leopold? întrebă Porta.

— Exact și poți să ne crezi pe cuvînt. Sînt sătul de el, șuieră Heide

---

aveau în vîrf un ornament metalic ascuțit *(germ.)* PICKELHAUBEN. Ulterior, aceste căști au fost înlocuite cu binecunoscuta casca a Wehrmachtului. *(n. trad.)*

printre dinți. Dacă reușim să-l avem ca pontator pe standul nr. 3, prima oară cînd tragem cu muniție de război, s-a zis cu frumosul Leopold.

— Cum așa? întrebai.

Micuțul se ghemui și-i făcu semn lui Heide:

— Îi spunem?

Heide fu de acord.

— Dacă jură să nu sufle o vorbă nimănui.

Porta și cu mine jurarăm.

Micuțul jubilă, trase o dușcă năprasnică de șliboviță, rîgîi și-i trecu sticla lui Porta.

— Fiți atenți. Ieri pe cînd eram de serviciu în echipa de control a poligonului, m-am gîndit la o mică surpriză pentru Leopold Brandt. Întîi m-am aranjat să fiu numit țuțăr la *Oberfeldwebelul* Paust. Trebuia schimbată o placă de protecție la ținta nr. 3. Le-am oferit băieților bere pînă i-a apucat pe toți nevoia, treabă pe care n-au îndrăznit s-o facă decît la privată. Știți și voi că pe Hinka îl apucă turbarea dacă pute în adăposturi. Nu poate să sufere ca cineva să se sloboadă pe bunurile cazone ale celui de-al III-lea Reich. Deci, de îndată ce ăia s-au cărat, am sudat placa de protecție ceva mai jos, astfel încît, dacă stai în picioare pe biuta[3] de observație, capul este descoperit. Nimeni—și aici admirați finețea lucrăturii, băieți—nimeni, zic eu, nu știe că am fost la ținta nr. 3. Placa e acoperită cu nisip fin. După cum știți cu toții, lui Leopold îi place mult s-o facă pe grozavul pe biuta de observație, și cum Mergi-ori-Crapă are-n seama lui listele de tragere, o să-i fie ușor să-l desemneze pe Leopold pentru standul nr. 3. Tragerile se încheie întotdeauna printr-un tir cu pușca cu lunetă, iar ca țintă e luată de regulă ținta nr. 3. Ați început să vă prindeți?

Micuțul rînji și, adresîndu-se lui Heide, spuse:

— Ție, Julius, și ție, Porta, n-o să vă fie defel greu să plasați cîte-o bucățică de plumb în ambrazura unde-și are Leopold capul. La urma urmei, ce vină aveți dacă trageți nițeluș mai alături...

— Totul stă în picioare, încuviință Heide. E aproape prea simplu ca să fie adevărat. Curînd o să avem o tragere cu muniție de război.

[3] Barbarism provenit din franceză: *butte*—colină. La poligoanele militare, biuta situată în spatele țintelor adăpostește lăcașurile pontatorilor și împiedică totodată rătăcirea proiectilelor. *(n. trad.)*

Ne-a spus-o Mergi-ori-Crapă. Nici Sfîntu' Duh n-o să-l poată scăpa pe Leopold; către sfîrșitul tragerii Legionarul o să ne treacă ultimii pe listă și-o să golim încărcătoarele în ambrazura aranjată de Micuțul.

— Dar dacă coboară de pe biută? remarcai eu.

— Ne-am gîndit și la asta, răspunse Heide. Am cronometrat totul. Îi trebuie pe puțin nouăsprezece secunde ca să dispară din dreptul ambrazurii, or, în zece secunde, Porta și cu mine avem timp din belșug ca să-i băgăm cîte doi plumbi în țeastă. În viața lui n-a fost într-o asemenea budă.

De-atîta rîs, Micuțul se frînse de șale.

— Chel pe dinafară, chel pe dinăuntru!

— E cea mai strașnică treabă din ultima vreme! răcni Porta.

— Fii atent! spusei. Dacă Bătrînul prinde vreo bănuială, sînteți în pom. Așa ceva se cheamă asasinat cu premeditare.

— Ia spune, bă, te crezi cumva în Armata Salvării? întrebă Porta. Asasinat? Pai asta-i legitimă apărare sută-n sută. Dacă strîngi de gît o ștoarfă după ce ai regulat-o, aia da, e asasinat.

— Doar niște derbedei ar putea face așa ceva, zise Micuțul, de-aia sînt condamnați la moarte. Leopold m-a avut la mînă pe chestia cu degetul de la picior. Toate celelalte erau impecabile. Distribuisem totul pe la recruți cu ordinul de a le curăți lună. Unul dintre ei a făcut gură, dar l-am potolit pe loc. După aceea mi-a curățat puca așa cum nu fusese ea niciodată curățată. Pînă și Leopold a rămas cu gura căscată.

— Ce i-ai făcut? întrebă Heide. I-ai tras o chelfăneală?

— Bineînțeles că i-am scăpat și două-trei carabe, dar n-a fost de ajuns și-atunci l-am băgat cu capul în groapa de scurgere de la latrinele prizonierilor ruși. Ba un bătrîn sergent major de la ei mi-a dat chiar dreptate cînd a aflat cum stau lucrurile. Mai mult, mi-a propus să-l las să se înece înăuntru. Da' eu sînt băiat bun, l-am făcut ordonanța mea personală, cu dreptul de a-mi oferi bere în fiecare sîmbătă.

— Îi umflai întreaga soldă? întrebă Porta.

— Doamne ferește, da' n-aș face-o niciodată! Îi lăsăm o marcă să aibă cu ce cumpăra cele trebuincioase pentru întreținerea echipamentului și-a armamentului.

— Într-o bună zi, Micuțule, ai s-o încurci, îi prezisei eu.

— Tot ce se poate, da pîn' la urmă eu scap, în timp ce ăla de m-a turnat intră singur la spital.

— Să fim miloși cu Leopold, îl întrerupse Heide. Îl ardem drept la mir. Va fi cea mai frumoasă zi din viața mea.

— Apropo, spuse Porta, știți că a cerut să fie mutat la SS? L-au respins însă. N-are decît 1,67 m, iar ei nu iau sub 1,72 m.

Scoase din buzunar zarurile, suflă peste ele, le scutură în pumn și suflă iarăși.

— Facem o partidă?

Șezînd pe vine, Micuțul îl contemplă cu interes.

— La ce bun toate fartițiile astea, Porta? O lume-ntreagă știe că-s măsluite.

Porta dădu din cap indignat.

— Aici ai dat-o-n bară. Am două perechi. Astea-s cele bune.

— Ești cumva bolnav? se miră Heide.

— Gura! replică Porta. Și dacă stau să mă gîndesc, îmi datorezi doi litri de șliboviță și douăsprezece țigări cu opiu. Scadența era ieri, deci dobînda va fi acum de 80%. Julius, datoriile tale or să ajungă să te-ngroape.

Porta scoase carnețelul său negru, își umezi un deget și începu să-l frunzărească.

— Ia să vedem... Ah, uite c-am dat peste tine, secătură: „Julius Marius Heide, *Unteroffizier*, născut la Dortmund, servind în Regimentul 27, compania a 5-a, plutonul 2, grupa a 3-a." Tu ești, nu?

Heide confirmă cu glas stins.

Porta își fixă în orbită monoclul său spart și-l rugă pe Micuțul să-i lumineze cu lanterna.

— Pe patru aprilie: nouă sticle de votcă. Pe șapte: două sticle de șliboviță. Pe 12 era ziua ta. Ghinion, băiete. Ar trebui s-o blestemi pe mă-ta că nu te-a sugrumat imediat după naștere. Bun, ziceam dară, 12: 712 mărci și 13 pfenigi, 21 sticle de șliboviță, un litru de apă de trandafiri, țigări cu opiu, rachiu danez, o jumătate de ladă de Dortmunder și intrare gratuită la bordel timp de o lună de zile. Urmează apoi 20 aprilie, aniversarea lui Hitler, ziua cea mai sinistră dintre toate. Nu uita că ai fost membru de partid.

— Da, dar s-a terminat, protestă Heide.

— Nu-i meritul tău. Te-au dat ei afară, dezvălui, brutal, Porta. Nu mai aveau chef să te vadă. La aniversarea domnului Hitler n-ai pierdut decît bani: 3412 mărci și 12 pfenigi. Adaugă acum 80%. Nu mai scapi tu niciodată, Julius.

— Trebuie să fie un lucru minunat să știi să scrii, spuse cu admirație Micuțul. Dac-aș ști, m-aș îmbogăți la iuțeală. N-ar trebui decît să-i fac de petrecanie unui tip dintr-ăia care se plimbă cu carnetul de cecuri în buzunar. Le-aș semna și după aia n-ar trebui decît să merg să încasez biștarii.

Nu-i răspunse nimeni. Ar fi fost mult prea lung să i se explice că figura cu cecurile nu-i chiar atît de simplă.

— Julius, continuă Porta, știi că sînt un bun camarad. Îmi dau seama că datoria asta te apasă și c-ai vrea s-o achiți.

— O anulezi? exclamă Heide nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Întocmai, afirmă Porta cu un mic zîmbet viclean.

— Sînteți martori, zbieră Heide din ce în ce mai excitat.

— Ușurel, i-o reteză sec Porta ca să-i mai tempereze entuziasmul. Iată mai întîi care-s condițiile mele: îmi dai trei baloturi de postav, cele pe care le-ai ascuns în camera Cozii-de-Mătură. Și mai vreau cele două butoiașe de heringi olandezi, pe care tu și cu Cîrnatul le-ați depozitat la dentistul de pe Hein Hoyerstrasse.

Stupefacția lui Heide fu totală. Mintea încetă să-i mai funcționeze. Sorbea pur și simplu cuvintele lui Porta.

— Fir-ar să fie, de unde o știi?

Ochișorii porcini ai lui Porta străluciră. Era deci adevărat. Se simți îndeajuns de sigur pe sine ca să-și exploateze succesul.

— Știu chiar mai mult decît îți închipui.

— De covoarele din Pauliner Platz?

— Bineînțeles, fu răspunsul scurt al lui Porta. Mi le dai și pe alea. După aceea îți anulez datoria și închid ochii pentru rest.

Era o lovitură riscantă, dar norocul se afla de partea sa.

— Și n-ai să încerci să mă șantajezi? făcu precaut Heide.

— Pe cuvînt de onoare, garantă Porta ridicînd trei degete în aer.

— Cuvîntul tău, știi tu ce fac pe el! Dă-mi o chitanță pentru heringi, postav și cinci sute douăzeci și cinci de carpete de lînă.

— Am zis: toate carpetele, replică, suav, Porta.

— Ești nebun de legat! urlă Heide. Opt sute de carpete! Păi nu-ți dai seama că fac mult mai mult decît îți datorez?

— Uiți discreția mea și ea costă scump. Aș putea merge și singur să umflu totul în loc să-mi pierd timpul discutînd cu tine.

— Doar n-o să te apuci să mă denunți? întrebă indignat Heide.

— La bani mărunți chiar, dacă merită osteneala. Eu n-am uitat, Julius dragă, istoria aia cu țăranul.

— Bun, fă-o acum pe sentimentalul, mîrîi Heide. Am să-ți spun însă una și bună: heringii și carpetele sînt dinamită curată. Dacă te agață, eu unul nu știu nimic.

— Lasă tu grija asta. În ziua aceea vom merge la zdup împreună. Mînă-n mînă, ca doi buni prieteni ce sîntem.

— Cum așa?

— Bă, da' moacă mai ești! rînji Porta. Te duci după covoare și le vinzi. Treaba mea e să încasez sau, dacă vrei, să controlez.

— Asta-i bună! Știi că ai haz? Dar să nu-ți închipui că vei căpăta o para chioară din suma rămasă.

— Vedem noi, răspunse Porta.

— Niciodată, urlă Heide. Știu și eu cîte ceva despre tine. Am un prieten care este șeful depozitului SS-ului. El mi-a șoptit la ureche că sînt în căutarea unui hoț care a zulit niște căști de oțel. Asta-i! La Fuhlsbüttel au o celulă gata pregătită cu tot ce-i trebuie.

— Nu mai pot eu! zise, imperturbabil, Porta.

— Tu ești cel pe care-l caută! răcni Heide, acuzator.

— Gura! exclamai eu. O să treziți toată lumea.

— Dacă mai continui să te amesteci în treburile mele o să mergi să spargi piatră la Torgau, *Herr Obergefreiter* Joseph Porta, amenință Heide.

Micuțul puse capăt discuției lor. Privi în jurul lui și pronunță misterios:

— În ziua cînd Leopold își va da duhul o să mă ghiftuiesc cu cîrnați stropiți cu șliboviță.

Heide încuviință dînd din cap.

— Leopold și cei de-alde el pot fi mîndri. Au făcut din noi ce și-au dorit. Nu ni-e frică nici de Dumnezeu, nici de dracu'. Parcă am fi turnați din oțel Krupp.

— Oțelul Krupp e un fleac în comparație cu mine, zise Micuțul și izbi cu muchia palmei zidul de beton.

Acesta se fărîmiță de parcă ar fi fost lovit cu un ciocan. La karate Micuțul era cel mai tare dintre noi. Putea sparge o cărămidă în două. Odată, frînsese gîtul unei vaci lovind-o cu latul palmei. Porta putea și el sparge o cărămidă, dar din două lovituri. Steiner încercase și el, dar își paradise groaznic mîna. A continuat însă să exerseze cînd o avea în ghips și acum figura îi reușea destul de bine. O coadă de lopată o puteam frînge cu toții. Momentan, Micuțul se exersa pe o bară de fier.

Cel care ne arătase pentru prima oară figura asta fusese un ostaș de undeva de prin Asia. Îl expediase pe Micuțul la podea dintr-o singură lovitură. Fix între ochi. Am rămas cu toții atît de uluiți, încît am mers pînă a-i oferi libertatea dacă ne învață cum se face. În șase săptămîni devenisem ași. L-am înțolit într-o uniformă germană și l-am luat cu noi. În ajunul Crăciunului ne-am despărțit. L-am văzut traversînd în fugă liniile... Eram nițel triști; fusese un băiat de ispravă. Apoi l-am uitat.

Un zgomot de pași se apropie de noi. Ciulirăm urechea. Păreau pașii unui soldat.

— Cine-o fi? întrebă Porta. Ia vezi, Micuțule.

Micuțul ieși din adăpost făcînd mai multă gălăgie decît era necesar. Urlă:

— Stai! Parola!

Pașii se opriră.

— Ho! Potolește-te! răspunse un glas din beznă. Încetează s-o faci pe tîmpitu'.

— Parola ori trag! repetă Micuțul.

— Băi, ești țicnit?

Recunoscurăm vocea lui Barcelona, Micuțul însă avea pe dracu-n el.

— Parola, ori te fac ciur.

Și Micuțul armă.

— Cretinule, eu sînt! țipă, nervos, Barcelona adăpostindu-se în rigolă. Îi vedeam umbra căștii.

Micuțul se făcu și mai amenințător.

— Parola ori te curăț. E război și nu mă joc. Fără parolă nu intră nimeni aici!

— Sînt eu, boule! răcni turbat Barcelona din rigola lui. Sînt Barcelona, prietenul tău, ce dracu'!

— Nu cunosc, n-am prieteni. Parola ori trag!

Micuțul duse arma la umăr și ochi.

De frică, nu îndrăzneam nici să suflăm. Cînd îl apucau pe Micuțul dracii te puteai aștepta la orice.

— Astîmpără-te! îi șopti Heide. O s-o pățim.

— Mă doare-n fund! zbieră Micuțul. Sînt un bun ostaș care nu cunoaște altceva decît consemnul. Parola sau trag în el.

Barcelona însă își pierdu răbdarea. Văzînd pușca îndreptată spre el, îl apucară și pe el năbădăile.

— Du-te dracului, trage dacă vrei! Fac ceva pe tine și pe parola ta! Și țîșnind în sus, fu printre noi din trei salturi.

Micuțul se hlizi.

— Te-au trecut fiorii, ai, budană cu vin?

— Ciubotă împuțită, șuieră Barcelona. Spune-mi și mie care-i aia, parola.

— Habar n-am, răspunse cu sinceritate Micuțul. Da' o parolă există, nu? Tu ești *Feldwebel*, tu trebuie s-o știi.

— Și-atunci de ce o faci pe idiotul? fulmină Barcelona și se-ntinse după sticla de șliboviță. Dă-o-ncoace. Bătrînul m-a trimis să vă spun că-n noaptea asta o să fiți lăsați în pace. La *Gestapo* e groasă rău. Frumosul Paul îi cată de purici pe ciracii săi. Mare erupție, mare. Stau jos la coadă ca să intre la pușcărie.

— Dar ce-au făcut? întrebă, curios, Porta.

— De toate. Sabotaj. Neexecutare de ordine. Neglijență în serviciu. Plus ceva corupție și furtișaguri. Rînji. Nu lipsește nici măcar un mic asasinat. Dacă Frumosul Paul o ține tot așa, mîine dimineață a să se trezească singur-singurel. Gagiii se scapă în nădragi de frică. Poți face cu ei ce vrei.

Porta dădu din cap.

— Ce baftă! Am fi tîmpiți dacă n-am profita.

— Vrei să-l ajuți pe Frumosul Paul? se miră Micuțul.

— Întocmai, dar nu așa cum crezi tu.

— Nu mai pricep nimic, spuse Heide.

— *Qui vivra, vera*[4], surîse Legionarul, care cam ghicise ideea lui Porta.

Zece minute mai tîrziu predam schimbul. Intrarăm în corpul de gardă făcînd înadins cît mai mult zgomot cu putință. Porta anunță:

— Mă însărcinez eu cu percheziționarea ștabilor destituiți.

Legionarul schiță un zîmbet plin de înțelegere.

— Bine, camarade. Ai adulmecat prada.

— Atenție, Porta, așa ceva se cheamă deturnare de fonduri.

— Ah, ia mai scutește-mă! începu Porta, dar cineva sună la ușă.

Fără grabă, Bătrînul merse să deschidă.

Un secretar împinse brutal înăuntru trei inși în uniforme de SD.

— Iată candidații la zdup. Ocupați-vă de ei. Și aruncă pe masa Bătrînului mandatele galbene de arestare.

Barcelona deschise registrul și înscrise în el datele personale și motivul arestării. Registrul acesta fusese început pe vremea Imperiului, slujise în timpul republicii de la Weimar și slujea și acum, sub egida orătaniei naziste.

Bătrînul întinse pe masă mandatele galbene purtînd în partea stîngă sus următoarea mențiune:

„În 48 de ore, deținutul va fi deferit înaltului tribunal SS al poliției militare. Provizoriu se va afla sub paza unei companii deisciplinare."

Porta se și proțăpise în mijlocul camerei. Împrumutase cascheta lui Heide și și-o pusese *à la Feldwebel*, cu viziera lăsată pe sprînceana stîngă. Le zîmbi deținuților cu falsă bunăvoință.

— Uitați-vă la mine. Îmi cunoașteți gradul. Să nu-l uitați niciodată. De altfel, în orele ce vor urma o să aveți tot timpul să-l memorați. Voi hotărîți care vor fi relațiile noastre viitoare. Pot fi dulce ca un pisoi mîngîiat pe blăniță și pot fi rău ca un urs siberian cînd e flămînd. Sînt *Obergefreiter*, coloana vertebrală a armatei. Numele meu e Joseph Porta, din Regimentul 27. Goliți pe masă ce-aveți prin buzunare.

Tot soiul de lucruri bizare ieșiră la iveală.

Unterscharführerul SD Blank contemplă cu îngrijorare cele cinci țigări cu marijuana pe care le scosese din buzunar.

Porta le arată.

[4] *(fr.)* Cine o să trăiască, o să vadă *(n. trad.)*

— Nu ți-e rușine? Asta-i contrabandă. Cred că-i bine să te avem la ochi.

— Mi le-a dat un deținut, zise Blank începînd să se justifice.

— Ei bine, uite că și mie mi le dă, la rîndul lui, tot un deținut, triumfă Porta vîrînd țigările în buzunar. Se întoarse apoi către *Scharführerul* SD Lentz.

— Ai primit și tu daruri?

Și fără să mai aștepte răspunsul, extirpă din grămăjoara de pe masă cinci mici gogoloaie.

— Nu lipsește decît pipa. Pe Dumnezeul meu, cum îndrăznești dumneata, un SD, protector al patriei, să posezi opiu?

Lentz lăsă privirea-n jos. Nu prea știa bine ce trebuie să facă. Să răcnească, să înjure sau să-i dea un picior în burtă imbecilului ăsta de *Obergefreiter*? Cu coada ochiului îl privi pe Micuțul. De tentat l-ar fi tentat cel mai mult lovitura de picior, dar zdrahonul de colo părea al dracului de primejdios, așa cum se jucă el cu o lopată de infanterie, foarte ascuțită. Deodată, tipul făcu un lucru care le luă arestaților piuitul. Așezînd lopata între două spătare de scaune, dintr-o singură lovitură cu muchia palmei frînse coada ei groasă.

— Ai văzut, Porta! strigă el. Asta-i figură! Pasează-mi pe unul din SD-iștii ăștia puturoși și-i frîng șira spinării. Vom declara că a sărit la tine.

Lentz se cutremură și preferă să capituleze.

— Ia totul. E al tău.

Porta se simți împărat.

— Da' ce credeai tu? Și fără să aștepte răspunsul celuilalt, înhăță un ceas-brățară pe care-l duse la ureche. Excelent ceas. Rezistă și la un război total.

Ceasul dispăru într-unul din buzunare.

Lentz suflă din greu, dar evită să protesteze.

Privirea de hultan a lui Porta căzu pe inelul pe care-l purta la deget *Oberscharführerul* SD Krug. Lucrat din aur împletit, el închipuia doi șerpi ale căror capete erau două diamante.

— Dă-mi-l și-n noaptea asta dormi liniștit, făgădui el întinzînd mîna.

Krug protestă indignat, încercînd să facă apel la probitatea lui Porta.

— Ia potolește-te, mă gură mare! i-o tăie Porta. Dă inelul, și ceva mai repejor, auzi, domnu'? Sînt grăbit. Și tu îl ai tot de furat.

Oberscharführerul schimbă atunci tactica. Deveni pur și simplu grobian.

— Drept cine te crezi, *Obergefreiter*? Nu vezi cine sînt? Încetează cu obrăzniciile, altminteri o pățești!

Porta rîse jovial.

— N-a priceput nimic *Oberscharführerul* nostru! Ia spune, Mergi-ori-Crapă, ce părere ai de avortonul ăsta?

— E stupid, enunță lapidar Legionarul.

— Altminteri nici n-ar fi în SD, rîse Porta.

Krug era furios. Uitase unde se află. Punîndu-și mîinile în șolduri, își bombă pieptul în maniera prusacă. Noi ne stăpîneam cu greu încîntarea.

Singur Bătrînul se făcea că nu observă nimic. Își vîrîse nasul în registrul cu deținuți, dar știam că n-avea nici cea mai mică milă pentru acești ștăbuleți scoși din pîine.

— Nu vezi că sînt un *Oberscharführer*? urlă Krug.

— Nu-s orb, răspunse, arogant, Porta, dar chiar dac-ai fi general și tot ți-aș zice scîrnăvie.

Krug se porni să zbiere. Glasul îl lăsă. De atîta enervare se bîlbîia.

— Cer, fir-ar să fie, cer ca persoana mea să fie respectată. Ai datoria să mi te adresezi conform regulamentului. Sînt *Oberscharführerul* SD Krug, un om care-și cunoaște datoria. Ia seama, *Obergefreiter*!

— Ești un rahat.

— Am să-ți fac un raport! urlă Krug.

— Și eu o să mă șterg cu el la fund, fu expresivul răspuns al lui Porta. Află că în prezent toată lumea nu dă doi bani pe rapoartele tale și că pînă la noi ordine ești deținutul meu. Porta accentuă pe ultimele două cuvinte. Iar acum o să-mi dăruiești drăgălaș tot ce ai, fără să uiți inelul. L-aș putea oferi lui Vera-Arzoaica de la *Uragan II* drept răsplată pentru modul deosebit în care s-a ocupat întotdeauna de mine. Dar dacă protestezi în continuare, nu mai garantez de nimic.

Și arătîndu-l pe Micuțul care își făcea de lucru cu o pereche de cărți ce aparținuseră lui Blank, continuă:

— Te dau pe mîna lui. Vă iubește de nu mai poate, pe voi, ăștia de la SD, și face tot ce-i spun. Dacă însă ești un băiețel cuminte și drăguț, îi voi spune lui Vera-Arzoaica că inelul e un dar de-al tău și ne vom gîndi la tine împreună, peste cîteva săptămîni, cînd vei dîrdîi în brigada lui Dirlewanger.

Krug tresări auzind numele Dirlewanger. Deși brigada era cum nu se poate mai *Gekados*, Krug și amicii săi știau foarte bine ce vrea să zică asta. Era o brigadă disciplinară SS care avea drept unică misiune distrugerea prin orice mijloace a partizanilor care se găseau în marile păduri din jurul Minskului. Șeful ei era *Brigadeführerul* SS Dirlewanger, un fost ocnaș care obținuse comanda acestei unități datorită unui cinism brutal și a pornirilor sale sadice. Cruzimea lui era atît de mare încît pînă și Himmler și Heydrich ceruseră la un moment dat să fie deferit Curții Marțiale și condamnat la moarte. Dintre toate capetele de acuzație formulate împotriva lui, violul prizonierelor poloneze era cel mai neînsemnat, dar acest ucigaș sadic era protejatul *Obergruppenführerului* Berger, șeful școlilor de cadre SS. La 22 noiembrie 1941 acestuia îi trebuise o oră întreagă ca să-i convingă pe Heydrich și Himmler că e necesar ca *Brigadeführerul* Dirlewanger să fie tolerat. Argumentele sale îl impresionară mai ales pe Heydrich[5], care avea aceleași teorii ca și Berger. Teroarea trebuie combătută prin teroare. Pînă la moarte, Heydrich rămase convins că victoria va aparține celui care va ști să utilizeze mai bine violența. Trei zile înaintea atentatului de la Praga, el spunea:

„Dumneata nu ești decît un țăran sentimental care n-a priceput nimic din războiul pe care-l purtăm. Probabil va fi nevoie ca 90% din poporul german să fie exterminat. Ca pedeapsă n-ar trebui să existe decît una singură: decapitarea. Hrana prizonierilor costă prea scump. Am dat ordin Einsatzkommandoului[6] meu să împuște detașamen-

[5] Reinhard Heydrich—supranumit *Arhanghelul Morții*—a comandat SD-ul. Pentru ferocitatea sa, a fost asasinat de un comando ceh în 1942. Drept represalii, SS-ul a ras de pe fața pămîntului satul Lidice. *(n. trad.)*

[6] *(germ.)* EINSATZKOMMANDO: Unități speciale însărcinate cu execuțiile. *(n. trad.)*

tele de prizonieri de îndată ce și-au terminat lucrul. Transportul lor nu este rentabil."

Oamenii lui Dirlewanger erau condamnați la moarte atît de inamic, cît și de propriii lor compatrioți. Cum risca vreunul din ei să se aventureze pe undeva neînsoțit, cum se curăța. Puteau fi lesne identificați după cele două grenade aurite pe care le purtau în chip de petlițe la gulerele negre ale uniformelor lor SS. În calculele oficiale durata lor de viață era apreciată la două luni. Cînd avea loc un banchet la Statul Major al lui Dirlewanger, ceea ce se întîmpla adesea, un comando pleca să efectueze o razie în cîte un orășel de prin Polonia sau Bielorusia ca să procure femei.

Cariera lui Dirlewanger s-a încheiat așa precum merita, din păcate însă prea tîrziu. Instituise chiar el barbara pedeapsă care consta în pîrpălirea înceată a „vinovaților" deasupra unui foc. Fu găsit spînzurat de un copac, cu capul în jos și sfarogit ca o bucată de pîine uitată în prăjitor. Partizani polonezi povestiră că operațiunea fusese îndeplinită de opt oameni din propria-i brigadă. După spusele lor, strigase întruna patru ceasuri și jumătate, timp în care cei opt făcuseră un cerc în jurul copacului și cîntau:

So weit die braune Heide geht,
Gehört das alles mir.
Ich bin ein freier Wildbretschütz...[7]

Partizanii nu se atinseseră de cei opt.

La muzeul militar din Varșovia există un tablou ce reproduce evenimentul. Chipul lui Dirlewanger poate fi perfect recunoscut deasupra flăcărilor. Data execuției: 21 ianuarie 1945.

Oberscharführerul SD nu-și făcea iluzii în legătură cu viitorul. Știa ce-l așteaptă. Văzuse mulți plecînd spre fioroasa brigadă, dar nu văzuse pe nici unul întorcîndu-se. Și oamenii și hîrtiile lor dispăreau fără să lase o urmă. Evident, există întotdeauna o șansă de una la o mie. Asta depindea de comandantul închisorii Torgau, dar colonelul cel ciung nu se arăta prea blînd cu SD-iștii mătrășiți. Krug își făgădui

[7] *(germ.) Cît se-ntinde castania cîmpie/Totul îmi aparține numai mie/Sînt un vînător de fiare slobod*—din opera Freischütz de Weber. *(n. trad.)*

sie însuși să se poarte într-un mod exemplar, să blesteme SD-ul etc. Cînd, grație spionilor săi, colonelul va afla de atitudinea lui, îi va face poate favoarea să-l expedieze într-o unitate disciplinară.

Totuși protestă vag împotriva pretențiilor lui Porta.

Din două sărituri de tigru, Micuțul fu lîngă el.

— Nu mai cîrti, scumpu' meu SD-ist. Fă ce ți se spune. Golește-ți buzunarele. Îl împinse spre ușa celulei. Iată-ți odăița pînă cînd amicii tăi vor veni să te caute.

Porta rîse.

— N-ai baftă, Krug, urmă Micuțul, mînia lui Dumnezeu s-a abătut asupră-ți. Ești pe cale să cobori panta. Ești deja uitat, nu mai exiști.

— Întocmai, replică Porta. Și-n cazul ăsta, la ce-i mai trebuie tot soiul de bunuri?

— Oare cum s-o fi simțind unul care-i un mort-viu?

— Nu-i nimic de rîs aici, protestă Krug ștergîndu-și fruntea cu o batistă nu tocmai curată, împodobită cu niște inițiale care nu-i aparțineau.

— Doar n-ai vrea să m-apuce plînsul?

Krug mormăi ceva nedeslușit.

Micuțul luă un inel, îl mirosi și-l examină atent.

— L-aș putea vinde lui Emil. Pute a curvă. Zi, Porta, ce scrie înăuntru.

— P.L. Ia povestește-ne, Krug, cine era P.L.

— Paula Landau. A murit la Neuengamme.

— Și ți-a oferit inelul pentru că te-ai purtat frumos cu ea? îl întrebă blînd Porta.

Krug se scărpină în ceafă, cercetîndu-i pe rînd cu privirea. Ar fi preferat să nu intre în detaliile afacerii „Paula Landau". Sosise la Neuengamme sub formă de cadavru. Avusese atunci o zi neagră, temîndu-se ca faptele să nu iasă la iveală. În chestii dintr-astea Frumosul Paul era bizar. Nu se sfia să poruncească aplicarea unor torturi înspăimîntătoare, dar să-l ferească sfîntul pe cel care lua cu de la sine putere asemenea inițiative. Nici chiar în caz de autoapărare. Nimeni din grupa lor nu uitase sfîrșitul *Unterscharführerului* Willy Hirsch, care fusese prăjit la foc domol începînd cu picioarele. Încet, fără grabă. Operațiunea durase

trei săptămîni. Și totul din pricina a cinci pipițe care oricum aveau să fie spînzurate.

Krug se cutremură. Interesul celor doi malaci trebuia abătut de la Paula Landau. Așa cum arătau, păreau foarte decontractați, dar el simțea că nu-i decît o atitudine exterioară pe care și-o confecționaseră. De fapt erau niște diavoli. Mimînd o indiferență totală, își deșurubă tocul cizmei, care lăsă descoperită o ascunzătoare. Scoase de acolo două bancote de cinzeci de dolari și o capsulă mică plină cu pulbere albă.

Porta se prefăcu mirat. Mirosi pulberea.

— Cocaină ...Ai fost bogat, nu glumă. Ce-ai făcut de te-ai dus de-a berbeleacul atît de iute? Krug se bîțîi stînjenit. Nu trebuie să te jenezi, continuă Porta, nu sîntem prea delicați și nici fete mari.

Micuțul fi adresă un gest sever și luă cuvîntul.

— Dacă ți-aș mărturisi secretele vieții mele ai cădea în fund, mă javră de SD-ist. Lumea zice că Micuțul e nerod, dar nu chiar atît de nerod ca să mărturisească ceea ce nu poate fi dovedit. De condamnat, nu te condamnă decît în măsura în care mărturisești. Cît timp n-ai mărturisit, judecătorii și celelalte lepădături n-au ce-ți face. Ai mărturisit, dobitocule?

Krug făcea semn că da. Ai fi zis că-i un creștin aruncat în groapa cu lei.

— Idiotul! constată sec Micuțul.

— Ce-ai mărturisit? întrebă curios Porta.

— Șantaj. Cunoșteam o gagică din Friedrischsberg, al cărei amant era închis la noi, încă de mult. Mă abăteam pe la ea deseori și nu gîndeam c-o să cad vreodată pe bec, dar farfuza s-a dus la Frumosul Paul.

— Ai fi putut nega, zise Porta.

— N-a ținut. Mi-au întins o cursă.

— Și te-ai prins ca o muhaia. Micuțul rîdea fără să se ascundă. De asta ești la noi?

— Iar în curînd vei fi în drum spre Dirlewanger, făcu înveselit Heide.

— Te-ai întins prea mult la cașcaval, frățioare, urmă Micuțul. Nu omori găina cu ouă de aur. Uită-te la mine, dacă mi se întîmplă să dau peste zece pipe de opiu, nu iau decît opt.

— Așa-i, întări Barcelona.

— Așa o fi, dar în orice caz, de la mine ați luat totul.

— Cu tine-i altceva, triumfă Micuju. Tu chiar dacă mai respiri, ești deja un om mort. Pe documentele tale e o dungă roșie. Nimeni nu te cunoaște. Nimeni nu vrea să știe de tine. În pădurile Minskului, partizanii lui Tătuca te și așteaptă. Ai văzut ce le fac haidamacilor lui Dirlewanger?

Lui Krug i se învîrteau ochii în cap.

— Ce le fac?

Micuțul rîse diabolic.

— Porta, povestește-i ce le fac.

Porta își umezi buzele, după care scuipă pe dușumeaua curată și lucioasă.

Krug urmări scuipatul cu privirea.

— Te interesează? întrebă Porta cu un mic zîmbet în colțul gurii. Te las să-l ștergi. Drăguții tăi de amici de la Fagen m-au învățat și figura asta.

— Nu-s eu de vină, protestă Krug. N-am fost niciodată la Fagen.

— Ești un rahat și-i doar o pură întîmplare că n-ai fost și la Fagen. Cînd o să vină ziua socotelilor, ai să vezi că nimeni n-a făcut nimic. Toată lumea o să declare că a primit ordine de la superiori, pînă o să se ajungă la ăla de-i acu în vîrful scării și care o să bage mîna-n foc că și lui i-a dat ordine bunul Dumnezeu prin intermediul a doi porumbei albi.

— Nu-s eu de vină, repetă Krug.

— Firește, își bătu joc Porta. Te-au obligat, nu-i așa, să intri în SD?

— Ei, poate că nu tocmai, mărturisi Krug. Dar la SS Infanterie-regiment Deutschland erau toți niște tîmpiți. Oricum, aici e mai bine.

Pentru prima oară de la începutul discuției, Bătrînul își ridică privirea. Se uită fix la Krug, se pregăti să spună ceva, apoi renunță și se cufundă iarăși în registru.

— Sigur că-i mai bine aici, răspunse Porta. La regimentul Deutschland trebuia s-o faceți pe eroii. Eroi cu nădragii plini. Aici însă ceilalți fac pe ei. Înțeleg. Dar într-o zi ai să plătești scump pentru toate astea.

— Mai termină, Porta, c-ai luat-o razna, îl întrerupse Micuțul. Mai bine povestește-i gagiului ce fac partizanii din păduri. Atunci să

vezi cum se scapă pe el. Uite Krug, îți spun cinstit că, în comparație cu meșterii lui nea Iosif Vissarionovici, voi, hitleriștii ăștia de trei lulele, trei surcele, sînteți complet lipsiți de imaginație. Îți amintești, Porta, de tipul pe care l-am găsit pe mușuroiul de furnici?

— Povestea-i veche, o știm și noi, cei de la poliția SS.

— Dar pe asta o știi? Te leagă între doi copaci, întins ca un arc. Întîi sînt coțofenele, pupezele, codobaturile și alte păsăruici mai mititele care-ți ciugulesc ochii. Apoi vin pe rînd corbii, hultanii, bufnițele alea mari. Nu scapi din legături decît după ce ți-au sfîșiat toate tendoanele. Dar atunci ești de mult mort.

— Am văzut o singură dată pe una care să scape cu viață, se amestecă Micuțul. E vorba de Nadia, turnătoarea aia micuță din Moghilev. Dar nimeni n-o să mai vrea vreodată să se hîrjonească împreună cu ea. Și zău că nu arăta rău înainte de-a cădea în mîna partizanilor. Aș zice chiar că era o gagică trăsnet, însă după ce a fost găsită...

Blom din Barcelona avu un rîs sardonic:

— De pomină cum au mai aranjat-o! Dar și cîți au fost spînzurați din vina ei!

— Ce i-au făcut? întrebă Krug.

— I-au decupat, pe buci, două zvastici, explică Micuțul. La cîteva minute după ce a fost dată jos din copaci, s-a aruncat sub un tanc Tiger, complet țicnită. Îi era frică de orice, chiar și de propria-i viață.

— Allah mi-e martor, adăugă Legionarul, partizanii sînt dați în mă-sa! Nici măcar berberii răsculați din Rif n-ar fi fost în stare să ne aranjeze pe noi, cei din trupele coloniale franceze, atît de mișto.

Krug devenise livid.

Porta chicoti încetișor.

— Ești pînă-n gît în rahat, Krug. Cum ai o clipă liberă acolo, la Fuhlsbüttel, pune-ți un ștreang de gît. Dacă apuci să ajungi în fața Curții Marțiale, adio orice șansă. Te vor băga în fiare și nu ți le scot decît în momentul în care te vor preda lui Dirlewanger. Să nu-ți închipui c-or să te trimită într-o FGA[8]. Nu-i loc de tine acolo. La noi nu vin decît SS-iștii cu delicte minore. Crede-mă, în cazul tău tot ștreangul rămîne soluția cea mai bună și cea mai comodă. Tipii lui Dirlewanger sînt

[8] *(germ.)* FGA—*Feldgefangenenabterlung*: unitate disciplinară pentru cei care au suferit o condamnare. *(n. trad.)*

expediați în locurile cele mai afurisite. Fiecare operațiune echivalează cu o sinucidere colectivă. Nimeni nu vrea să știe de ei. Nici măcar tîrfele scoase la reformă.

Krug, *Oberscharführerul* SD, fiara fiarelor, plîngea. Nu crezuse niciodată că așa ceva i se poate întîmpla. I se prezisese adesea, dar de crezut nu crezuse. În prezent, era convins. Ce să facă? Nu voia să poarte două grenade încrucișate pe un guler negru. Din depărtare auzi glasul Micuțului urîndu-i noapte bună.

Greaua ușă a celulei se închise cu zgomot, despărțindu-l de lumea în care trăise pînă atunci. Se trînti pe podea, singurul loc unde se pulea culca. Celula era perfect goală. Dacă ar fi fost băgat într-o închisoare adevărată, ar fi avut un prici și o pătură. Aici însă nu exista nimic. O celulă incredibil de curată. În felul ei, armata era mai dură. În poliție te mai puteai plînge; aici, nu. Orice ți s-ar fi făcut, trebuia să spui: „Bine". Erai un rob printre alți robi și lucrul acesta îl realiza acum pe deplin. În fundul sufletului lor, tuturor celor din SS și SD le era teamă de armată. Instrucția era grea și la unii și la alții, dar în SS erai tratat ca un om, ca un om de elită. În armată lucrurile se prezintă altfel. Ostașul era doar un sclav. Krug contemplă chipiul așezat alături. Capul de mort rînjea sinistru la el. Fusese întotdeauna mîndru de insigna sa cu cap de mort. Îți dădea siguranță. Remarcase de nenumărate ori ce efect hipnotic avea această insignă asupra oamenilor. Dintotdeauna dorise să intre în divizia SS *Totenkopf*, singura unitate SS care purta un cap de mort brodat pe gulerul negru al vestonului. Fusese însă respins. Era prea înalt. Nu le trebuiau decît indivizi scunzi. Nici unul peste 1,70 m. Mici, dar dați dracului. Nu-l uitase niciodată pe *Unterscharführerul* Brikendorf, care făcuse un scurt stagiu la ei, la secția IV/2 și care într-o seară le arătase livretul lui. Cînd își făcuse serviciul la Gross Rosen expediase cu propria mînă pe lumea cealaltă 189 de indivizi. Acest Brinkendorf era într-atît de cinic, încît îl refuzaseră pînă și cei de la *Rollkommando*[9]. Frumosul Paul îl dăduse afară după trei luni. Depășise orice limită, operînd o razie pe cont propriu în cartierul Teehaus. Fusese trecut instructor la Dirlewanger. De atunci nu mai sosise nici o veste despre el. Acum, poate c-avea să-l întîlnească din nou. Ferească sfîntul să-l aibă pe *Unterscharführerul* Brinkendorf comandant de grupă.

[9] *(germ.)* ROLLKOMMANDO: Detașament de șoc *(n. trad.)*

Brinkendorf era făcut din același aluat cu majoritatea celor din divizia T, capabili să ucidă pe oricine, prieten sau dușman, frate ori soră. Esențial pentru ei era să ucidă.

Se scufundă într-un somn agitat, dar fu trezit de fiece dată cînd se suna la poarta mare, și asta se întîmpla des. Întreaga închisoare era plină. Nu rămăsese liber decît arestul armatei. Auzea cum cei din gardă se certau cu voce scăzută.

O cizmă grea lovi în ușa sa. Nu pricepu de ce. Neliniștit, privi spre fanta în dosul căreia strălucea un ochi.

Un rîs sardonic îi izbi urechea. Recunoscu glasul Micuțului.

— Ia te uită, mai ești în viață, suflet în uniformă! Am crezut că te-ai și spînzurat cu ciorapii!

Și rîsul se pierdu pe coridor.

Hotărît lucru, tipii ăștia din armată nu-i prea aveau la inimă pe cei de din SD...

Heide și Porta se porniră pe ceartă. Jucau o partidă de 21 și Porta fusese prins în ofsaid. Avea asul de pică, dar nu-l declarase decît atunci cînd potul se rotunjise binișor.

Furios, Heide înfipse pumnalul în masă la un milimetru de mîna lui Porta.

— Trișezi! urlă el.

— Ei și?

— Ai avut asul de pică! L-am văzut!

— Da' ce, e-al tău?

Heide păli. Își pierduse complet stăpînirea de sine. Așa ceva întrecea orice limită. Învîrtind cuțitul deasupra capului, lovi țintind fața lui Porta, ferm decis să-l cresteze.

Porta abia izbuti să se ferească. Ripostă încercînd să-l atingă pe Heide cu muchia palmei peste beregată, dar acesta se feri. În materie de judo și lovituri golănești, ambii erau de forță egală.

Porta înhăță o sticlă și o sparse la jumătate; cioburile se răspîndiră în întreaga încăpere. Apoi azvîrli cu ea în obrazul lui Heide, fără însă a-l nimeri.

Heide scoase niște răcnete triumfătoare și se năpusti asupra lui Porta agitînd cuțitul.

— Al meu ești, roșcovan împuțit!

Imediat însă scoase un țipăt ascuțit. Porta îl pocnise între picioare. Cuțitul căzu jos. Mîinile lui Porta îi încleștară beregata.

Matahala deveni moale și se prăbuși. Porta se pregătea să-i stîlcească fața cu talpa sa țintuită, dar fu oprit de Bătrînul.

— Destul, Porta!

— Mi-e silă de mutra asta de fante, șuieră Porta. Ar fi trebuit să aibă o ureche mai puțin, ca Micuțul, nasul zdrobit, ca Sven, un ochi de sticlă, ca Barcelona, și cicatrice pe frunte, ca tine. De ce-i el singurul care n-are nici o zgaibă?

— Lasă-l pe Porta să-i calce mutra măcar o dată, imploră Micuțul. Dacă nu i-o pocește nimeni, ăsta ajunge într-o bună zi ofițer.

— Gura! răcni Bătrînul. Aici comand eu! Și înhățînd un pistol-mitralieră de pe masă îl armă, țintindu-ne succesiv.

Îi pîndeam gesturile. Bătrînul n-ar fi tras, de asta eram singuri. Nu făcea el așa ceva, dar ascultam cu toții de cea mai mică poruncă a lui.

Atmosfera era încărcată de electricitate. Nu ne-ar fi displăcut să tăbărîm pe Heide. Merita o chelfăneală. Ne scotea din sărite mutra lui de băiat frumos. Brutalitatea lui cinică atît față de sine însuși, cît și față de alții ne stătea ca un ghimpe în carne.

— Mii de draci! exclamă Legionarul spărgînd astfel gheața.

Heide se trezi. Sprijinindu-se în mîini, își scutură capul ca un cîine ieșit din apă.

— Ai trișat, spuse el printre dinți clocotind de furie reținută. Își duse mîna la gîtul care era roșu și umflat după strînsoarea brutală a lui Porta. Nu-i bine ce-ai făcut.

— *Unteroffizier* Julius Heide, zise mieros Porta, nu-i acuza pe oamenii cinstiți. Nu ți-o poți permite. Ești un copil rău, Julius. Ș-apoi, ești prea frumos.

Heide se ridică cît era de înalt.

— Sfîntă Marie, n-ai să ajungi niciodată un om cumsecade, îi aruncă el lui Porta. Surpriza vieții tale o să fie ziua cînd roșii o să-ți expedieze un glonte în scăfîrlie. Nimeni de-acolo, din cer, n-o să vrea să aibă de-a face cu tine. O să te descalțe de cizme și o să te pună să mărșăluiești pînă-n iad numai pe pietre ascuțite și mînat din urmă de majurul cel mai dat în mă-sa din cîți au fost zămisliți vreodată.

— Ai fără doar și poate dreptate, răspunse înveselit Porta, dar ai să-mi ții tovărășie. S-ar putea chiar ca bunul Dumnezeu să-mi dea comanda grupei. O să aibă cu siguranță mai multă încredere într-un *Obergefreiter* decît într-un subofițer prusac. Iar eu îți promit că o să cari aruncătorul tot drumul pînă la cuptorul lui Scaraoțchi.

Soneria le întrerupse discuția. Intrară doi SD-iști și o bătrînică. Era aceeași pe care la începutul serii Porta și cu mine o văzuserăm intrînd în clădire. Îmbătrînise și mai tare în răstimpul acestor ore. Pălăria îi ședea anapoda pe cap.

Unul din SD-iști îi întinse Bătrînului niște hîrtii.

— Astea-s pentru tine, anunță el. Trebuie completate.

Bătrînul protestă vehement:

— Nici vorbă! Chestiile voastre nu ne privesc. Sîntem militari, nu copoi!

— Ușurel, mîrîi SD-istul, și aplecîndu-se spre Bătrînul îi șopti cîteva cuvinte la ureche.

Bătrînul aruncă o privire către băbuță.

— Felicitări! Ce mai echipă!

— Ai dreptate, mărturisi SD-istul. E scîrbos. Pe mine m-au luat de la *Kripo*.

Dădu o roată prin corpul de gardă și spuse, adresîndu-se tavanului:

— Aș prefera să fiu departe de-aici.

— Pîrț! rînji Legionarul. Nimeni nu te obligă să fii copoi. N-ai decît să pleci. Poți alege între 33 de divizii SS.

— E mult prea fricos, strigă Heide. Cunosc de-alde ăștia. Fac în nădragi doar cînd se aproprie de un poligon de artilerie.

SD-istul deveni grosolan.

— Bă, gură-mare! Unde vă treziți? Ce-ar fi să luăm unul-doi dintre voi pentru o mică discuție particulară, colo sus, în mansardă?

— Hm, se poate și asta, zîmbi Legionarul. Dar e ceva care mă face să cred că tu o să dai ortu' popii înaintea noastră. Arestul e plin de amici de-ai tăi. Ieri încă erau la fel de țanțoși ca și tine. Azi, le-a cam pierit piuitul.

Scundul polițai aruncă o privire veninoasă spre Legionar, cu veșnica lui țigară în colțul gurii.

— Pe tine te știu. Te știe toată lumea. Tu ești franțuzul ăla care face să se vorbească de el. Ține-ți botul la distanță. Zilele tale sînt numărate. Pun eu o vorbă bună pentru tine la Frumosul Paul.

Din trei sărituri Porta fu în fața scundului și îndesatului polițist, căruia îi vîrî sub ochi un glonte de 9 milimetri.

— Știi ce-i ăsta, frățioare?

SD-istul dădu din umeri.

— Știe toată lumea: un glonte de P-38.

— Foarte bine, frățioare. Dar uită-te atent la el, insistă Porta răsucind între degete proiectilul. E un glonte cu vîrful crestat. Ai văzut vreodată ce gaură face în corpul unui gagiu? Și pot să-ți spun că mai am o cutie plină.

— Și ce-mi pasă mie? se enervă SD-istul.

— S-ar putea să-ți pese chiar mai mult decît crezi, frățioare. Genul ăsta de gloanțe e rezervat pentru tipi de-alde tine. Ești un SD-ist. OK. Porcăriile pe care le faci sînt și ele OK. Țin de meserie. Buzunarele ți-s pline de lucruri șterpelite. Toate astea sînt foarte simpatice.

— Cine ți-a spus că fur? Ei, rahatu' dracului!

— Nu-i frumos să spui măscări, îl dăscăli Micuțul din capătul celălalt al încăperii. Nu te-a învățat mămița cînd erai mic? Și-n orice caz, trebuie să știi că un polițist e dator să-și păstreze stăpînirea de sine indiferent de împrejurări. Iar tu te dai în stambă ca o gagică de 38 de ani care-și pierde fetia cu un golan în colțul străzii.

— Repet: ți-s buzunarele pline de lucruri șterpelite, continuă, imperturbabil, Porta. Ești un rahat cu ochi, dar întrucît insiști să ne dovedești contrariul, îmi permit să-ți atrag atenția că te găsești pe domeniul Armatei și că Bătrînul, *Feldwebelul* și comandantul nostru de gardă, îmi poate ordona să te arestez. O să te percheziționăm și o să te predăm, ca suspect, Frumosului Paul. Nu te mai împieptoșa. Lasă-te, mai degrabă, moale. E-n interesul tău. Poți face ce vrei, exceptînd un singur lucru: să-l torni pe vreunul de-ai noștri. Poate c-ai reuși să arestezi unul sau doi, dar s-a terminat cu tine. Te facem hoit. Sîntem ași cînd e vorba de trimis un glonte în ceafă.

— Lasă-te de predică! strigă Heide. Să-i ardem pe loc una peste bot. Nu riscăm nimic. A făcut el destule ca Frumosul Paul să ne zică mersi.

— Astea-s amenințări! șuieră SD-istul pipăind tocul pistolului.

Colegul său se ținea de o parte, examinînd cu mare atenție fotografiile unor tipese mai mult sau mai puțin goale.

— Îți merge mintea, zîmbi Porta.

— Nu mi-e frică de voi, urlă isteric polițistul.

— Ba tocmai ești pe cale să-ți umpli nădragii, contestă, din colțul său, Micuțul.

— Nu vă certați, copiii mei, nu-i frumos. E și așa atîta discordie pe lume.

Uluiți, o privirăm pe băbuță care venea spre noi, ținînd în sus un deget.

— Sînt nervii. De vină e războiul, continuă ea cu o voce tremurătoare. Trebuie să fiți la fel de drăguți ca șeful vostru, *Herr* Bielert. E un om foarte bun: n-a vrut defel să mă întorc acasă pe jos la ora asta, și-ar fi dorit să-mi dea o mașină. E amabil din partea lui, nu-i așa?

Micuțul vru să spună ceva, dar Heide îl pocni cu piciorul în gleznă.

Polițistul se potolise. Cearta fusese uitată. Arătă hîrtiile din fața Bătrînului:

— Acum știi de ce am vrut să le completezi tu.

Bătrînul făcu semn că da.

— Bun. Hai, șterge-o.

Bătrîna doamnă le strînse mîna amîndorura.

— Vă mulțumesc pentru tot, soldățeii mei. Dacă aveți drum prin Friedrichsberg, treceți să mă vedeți. Am întotdeauna bomboane și reviste cu poze. O să vă placă. Le plac tuturor băieților.

— Mulțumim, făcură ei stînjeniți. O să trecem să vă vedem.

La mijlocul scării, unul din ei se întoarse. Capul de mort de pe chipiu lucea sinistru.

— La revedere, doamnă Dreyer.

Ea le făcu semn cu mîna. Apoi ușa se închise cu zgomot.

Legionarul răsuci de trei ori cheia în broască și trase zăvoarele. De partea cealaltă a ușii—Gestapoul. Aici—Armata.

Două lumi care n-aveu ce căuta împreună.

Bătrînica scotoci prin poșetă după o punguță cu bomboane.

Făcu înconjurul camerei oferindu-ne fiecăruia cîte una. Tot corpul de gardă sugea.

Micuțul avu dreptul să se servească de două ori.

— Să nu vă temeți de nimic, madam' Dreyer, spuse el, devenit, spre marea noastră uimire, politicos. Totul se va aranja. O să ne ocupăm de gestapoviștii ăștia. Odată am curățat...

Scoase însă un țipăt de durere și-și masă glezna.

Heide surîse cu subînțelesuri.

— Crezi că acum o să-ți ții gura?

Micuțul tăcu bosumflat.

— Ce-i rău dacă-i povestesc ce-am făcut la Minsk cînd le-am ajutat pe alea trei gagici s-o șteargă de la SD?

— Botnița! urlă la el Barcelona.

Doamna Dreyer încercă să intervină.

— Dar lăsați-l să vorbească. Nu-i decît un copil mare care n-ar face rău nici unei muște.

— Ba-i un mincinos fără pereche, rînji Porta. Habar n-are ce-i ăla adevăr. N-a auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva. Dacă azi e luni 19, el o să spună că-i marți 20.

— Și-ar vinde sufletul pentru cinci bani, pretinse Steiner.

Micuțul se pregăti să protesteze. Ridicase chiar un scaun, dar Legionarul îl ținu de braț și-i șopti cîteva cuvinte care-l potoliră pe loc.

Ne apucarăm să jucăm zaruri.

Doamna Dreyer ațipise șezînd pe un scaun lîngă perete. Rîsul nostru o trezi.

— Aș vrea să merg acum acasă. Credeți că mașina o să vină repede?

— Banco! strigă Porta arătînd cele șase zaruri.

— Domnul Bielert mi-a promis c-o să mă pot întoarce curînd acasă.

Refuzam s-o ascultăm. Nu era decît o femeie bătrînă care nu pricepuse nimic și mai ales că se afla în mîinile justiției necruțătoare a unei dictaturi.

Heide culese zarurile, le scutură energic, după care le lansă elegant pe masă. Șase ași. Scoase răcnete de bucurie, le adună din nou și le scutură într-o tăcere mormîntală.

— Domnule *Feldwebel*, n-ați vrea să încercați să dați un telefon ca să vedeți dacă n-a sosit cumva mașina? Mi-e somn și sînt obosită.

Heide făcu zarurile să se rostogolească. Șase ași. Nimeni nu sufla. Tensiunea creștea. Porta luă două zaruri și le examină.

Heide surîse, citindu-i gîndurile.

— Dezolat, *Herr Obergefreiter* Joseph Porta, dar nu sînt măsluite. Ca să joci e nevoie de inteligență și numitul Heide posedă așa ceva. Mai scot pentru a treia oară așii și ori vă umflu tot, ori dublați miza.

— E cu neputință, îl întrerupse Barcelona.

Heide rînji. Agită violent cornetul de piele, îl învîrti deasupra capului, ridicînd în sus brațele, apoi îl trînti de masă cu gura-n jos. Rămase așa vreo două minute fără să ridice mîna, după care, foarte decontractat, își aprinse o țigară. Porta nici măcar nu observă că fusese una de-a lui.

— Am picioarele umflate și mă strîng pantofii, scînci doamna Dreyer. Sînt plecată de dimineață.

Heide arătă cornetul care trona în mijlocul mesei.

— Ridică-l, fir-ar să fie, ridică-l! gemu Steiner.

— Pentru ce? rîse Heide. Pot să vă spun de pe acum ce-i sub el: șase ași. Dați-mi tot ce-aveți. Al meu e totul!

— Lăudărosule, mîrîi Porta.

— Fie și așa, hotărît Heide. Dacă nu-s dedesubt șase ași, mărim de zece ori miza.

Porta se răsuci ca pe jăratic, stăpînit de patima jocului. Ochișorii săi porcini i se învîrteau în cap. Își trecu o mînă prin claia sa roșcovană.

— Fir-ar să fie, Julius, faci mișto de noi? N-ai de unde ști că-s șase ași. E imposibil.

— E ceasul două, domnule *Feldwebel*. Dacă mașina n-a venit, peste trei ore o să iau tramvaiul.

— Ai zis de zece ori miza? Mi-e cam frică.

— Arată-ne, imploră Barcelona. Ridică scufia, Julius.

Încet, încet, Heide deplasă mîna spre cornetul de piele. Se simțea ca un împărat, deși picături de sudoare îi broboneau fruntea.

De enervare, Micuțul își scărpina obrazul. Uitase că are o țigară aprinsă și nu simțea cum îi ard buzele și mîna.

Bătrînul era pe jumătate culcat pe masă, hipnotizat și el de cornetul de piele.

— Ești sigur că-s șase ași?

— Îhî, mormăi Heide. Întocmai cum v-am spus: șase ași. Ați pierdut.

— Imposibil, suspină Barcelona.

Un pistol-mitralieră căzu pe jos. Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Uite o mașină. Poate că-i pentru mine.

Doamna Dreyer se sculă de pe scaun și începu să încheie nasturii paltonașului ei ponosit.

Încet de tot, Heide ridică cornetul.

Dedesubt erau șase ași.

Micuțul făcu un salt îndărăt, răsturnînd scaunul.

— Are un pact cu diavolul! strigă el.

Porta ridică privirea.

— Cum dracu' faci, Julius? Nu-mi vine să cred. De trei ori la rînd șase ași. Așa ceva n-am mai văzut.

— Nu-ți bate tu capul cu asta, răspunse arogant Heide, și dă-mi ce-mi datorezi. Poți șterge datoriile mele din carnețelul tău negru.

Porta miji ochii și-l fixă intens pe Heide.

— Heide, ce-ar fi să mai facem o mînă? De douăzeci de ori miza.

Heide tremura de enervare. Era lac de sudoare. Îi privi pe rînd pe cei din jur. Pretutindeni îl pîndeau ochi lacomi. Tentația era mare. Aruncă însă cornetul pe jos.

— Nu, nu vreau.

— Lașule, mîrîi Porta, neputîndu-și ascunde dezamăgirea.

— De ce a venit Gestapoul să vă caute? o întrebă Heide pe doamna Dreyer, nu fiindcă l-ar fi interesat, ci ca să-l abată pe Porta de la joc.

— Vecina mea, doamna Anna Becker, i-a scris domnului Bielert că l-am insultat pe *Führer*.

Ciulirăm cu toții urechea: insultă adusă *Führerului*!

— Paragraful 106/2b, capitolul 2, din Codul Penal al Reichului, suspină Steiner.

Stege se aplecă peste masă și recită cu voce scăzută: „Cel care

prin cuvînt sau scriere îl insultă pe *Führer* va fi pasibil de pedeapsa cu temnița ori cu moartea."

O privirăm pe doamna Dreyer cu alți ochi. Devenise interesantă. Nu probabila ei condamnare la moarte o găseam noi extraordinară. Doar văzuserăm atîtea! Interesant era că ea nu-și dădea seama de ce o așteaptă.

— Și ce-ați spus? întrebă Heide.

Doamna Dreyer își șterse fruntea cu o batistă micuță ce mirosea a lavandă.

— Oh, nimic altceva decît ceea ce spune toată lumea. Era după marele raid aerian de anul trecut. Știți, cînd au bombardat Landungsbrüke și pensionul din spatele statuii lui Bismarck. Doamna Anna Becker și cu mine ne-am dus să vedem. Și eu am zis atunci acele cuvinte care nu i-au plăcut domnului Bielert: „Era mai bine pe timpul Împăratului. Nu se bombardau așa orașele. Acum n-avem mîncare pe săturate! Și pantofii sînt găuriți în talpă. Adolf Hitler nu se pricepe. S-a născut sărac; numai cei de familie bună știu să guverneze o țară."

— Dumnezeule! exclamă Barcelona. Dacă a recunoscut toate cîte le-a spus, s-a terminat cu ea. Cunosc treaba asta de pe vremea cînd lucram la *Servicios especiales* în Spania.

— Ia scutură nițeluș zarurile, să vedem ce iese, sugeră Porta.

Țineam cu toții degetul gros lipit de marginea mesei. Heide scutură zarurile.

— Pe ce jucăm?

— Pe păsărica de pe gardul parcului, răspunse Porta.

— As, zise Micuțul.

— As contra șase, spuse Porta.

— As contra șase, făcurăm cu toții în cor.

Zarurile se rostogoliră pe masă.

În beciul Gestapoului, opt ostași dădeau cu zarul, la fel cum făcuseră cîndva niște soldați romani la poalele unei coline de lîngă Ierusalim.

— Potoliți-vă! Sînteți nebuni, șopti Bătrînul și, întorcîndu-se spre doamna Dreyer, începu o discuție animată despre nu știu ce, doar ca să-i abată atenția de la jocul nostru macabru.

Zarurile ne priveau. Patru ași și doi de șase.

— S-a zis cu ea, constată Barcelona. Zarurile nu mint niciodată.

— Toată lumea a zis as contra șase? întrebă Heide.

Porta făcu semn că da.

— Șase pentru viață, as pentru moarte.

Legionarul începu să fredoneze: *Vino, dulce moarte, vino...*

O priveam pe doamna Dreyer care-i explica Bătrînului că trandafirii ei au nevoie de apă și că arșița uscase totul.

— Soțul meu a căzut la Verdun, spuse ea în continuare. Era comandant de escadron la Regimentul 3 Dragoni, care-și avea garnizoana la Stental. Era simpatic la Stental. O cazarmă veche, veche de tot. Bărbatu-meu slujea la 3 Dragoni din 1908 și a murit la 23 septembrie 1917. Plecase să caute un brad pentru pomul de Crăciun. A căzut pe cînd se întorcea. Cu bradul peste el. A fost împreuna cu *Hauptmann* Haupt și cu *Oberstleutnant* Jenditsch cînd ai noștri au luat fortul Douaumont.

— Prea mult n-au stat ei acolo. Franțujii i-au dat afară în doi timpi și trei mișcări, constată Heide.

— Ah, da, îmi aduc aminte, urlă triumfător Micuțul. Profesorul nostru de la orfelinat ne-a povestit. Prusacii au fost goniți peste Rin, iar fleții din Paris au rămas în fort distrîndu-se să-i bumbăcească pe trupeții Kronprinzului. Sictir, ce faci? țipă el întorcîndu-se către Heide. Încetează să mă pocnești cu piciorul. Ce-am povestit e cît se poate de corect din punct de vedere istoric.

— Povestește-o altfel, îi aruncă Heide. Soțul doamnei a căzut la Verdun.

— Da' eu ce vină am? se bosumflă Micuțul. Nu i-aș face doamnei nici o plăcere dac-aș zice că prusacii au rămas la Douaumont. Și nici nu exagerez cînd zic că franțuzii i-au alungat cu picioare-n fund.

— Adevăr grăiești, Micuțule, rîse Porta. Parizienii i-au caftit atît de rău în bătălia de la Douaumont că tăticu-împăratu' i-a tras o prafțură strașnică lui fii-su, Kronprinzul.

— Babaroasele astea-s niște ticăloase de zaruri, mîrîi Micuțul. Pariez unu la zece că spun adevărul și că băbuța s-a ars.

— Ce v-a spus *Kriminalratul*? întrebă Bătrînul răsucindu-se la iuțeală spre doamna Dreyer.

Heide se jucă cu zarurile.

Doamna Dreyer se uita cu blîndețe la portretul lui Heinrich Himmler. Sub fotografie era scris cu litere aurite:

HEINRICH HIMMLER
Reichsführer der SS
Chef der Polizei, Minister des Inneren

— Un om atît de drăguț, *Herr Kriminalrat* Bielert. M-a asigurat că totul s-a terminat, că nu trebuie să mă mai gîndesc la cele întîmplate și că nu se va mai vorbi de mica mea istorie.

— V-a spus cumva ce-o să urmeze? întrebă Barcelona. Au pus pe hîrtie ce le-ați povestit?

— Da, domnul Bielert i-a dictat unui alt domn. Nici n-am ascultat ce zicea fiindcă începuse să mi se facă somn. Au umplut multe pagini. Aproape o carte întreagă. Domnul Bielert mi-a spus c-o să merg la Berlin.

— Ca să-l vedeți pe *Führer*? o iscodi în continuare Barcelona.

— Nu, nu de el era vorba, răspunse bătrînica și privi portretul lui Himmler. Nu-mi mai aduc aminte, dar era ceva cu niște litere.

Barcelona șuieră printre dinți și rosti încet de tot:

— RSHA[10].

— Da, da, RSHA. Doamna Dreyer păru vizibil ușurată. Știți ceva de ea, *Herr Feldwebel*?

Barcelona ridică din umeri și-i aruncă o privire lui Heide, care continua să se joace cu zarurile.

— Cred și eu. E o afacere în stil mare la Berlin.

— Și cu ce se ocupă? întrebă, candidă, doamna Dreyer.

— Cam cu de toate. E un fel de intermediară între registrul de stare civilă și biroul de plasare.

Porta rîse pe-nfundate.

[10] *(germ.)* RSHA—*Reichssicherheisthauptamt*: Direcția generală a securității Reichului. Organism creat în 1939 prin contopirea *Gestapoului*, a *Reichskriminalipolizei* și a SD-ului. Toate trei au continuat însă să-și păstreze denumirile inițiale. *(n. trad.)*

— Iată o excelentă comparație. Totuși nu-i cea mai bună definiție a ospiciului ăla de nebuni.

— Bine, atunci să vă explic, ripostă Barcelona.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia mai scutește-ne de bancurile tale, făcu sec Bătrînul.

— Mi-e teamă c-o să întîrzii mîine la pedichiurist, gemu doamna Dreyer. O să trebuiască să renunț de data asta, și mi-e necaz fiindcă de plătit tot o să plătesc. Două mărci și douăzeci și cinci de pfenigi e o sumă...

— Vă supără picioarele? întrebă Micuțul. Dacă-i ceva grav, îl putem ruga pe doftorul nostru să vă examineze. Face tot ce-i cerem. Îl avem în buzunarul de la ceas. Cît ne place nouă, atîta rămîne el medic. L-am priponit din ziua-n care am observat că Coadă-de-Mătură îi plasează lovele. Și asta—aici Micuțul își ciocăni fruntea îngustă cu un aer plin de subînțelesuri—fiindcă ne umblă mintea. Ne-am prins că ceva nu-i în regulă. De unde pînă unde să-i dea Coadă-de-Mătură biștari unui medic militar? Am îmbătat-o pe Coadă-de-Mătură. Ne-a costat 31 de mărci, dar i-a rambursat doctoru'.

— Ai să taci o dată din gură? se stropși Porta. Flecăreala ta o să ne ducă-ntr-o zi la eșafod.

Pe Micuțul însă nu-l puteai opri așa, cu una, cu două. Continuă deci:

— Cînd Coadă-de-Mătură s-a pilit puțin, a apucat-o mîncărimea de limbă. Porta i-a dat a înțelege că nouă ni se poate spovedi în liniște. Era o chestie interesantă și ne-am prins la iuțeală. Îi procura doctorului clientelă. Tot soiul de cucoane bogate care voiau să scape de-un plod făcut pe de lături. I-am cerut atunci politicos o gratificație ca să uităm de datoria noastră față de *Führer*, popor și patrie. Dar Coadă-de-Mătură ne-a dat cu tifla. Ce muiere prost crescută! Atunci ne-am dus la doctor. Era acasă și era tîrziu. Cînd l-am văzut, m-a umflat rîsul. Avea pe el un halat lung, gri și un fular alb. Nu m-aș duce înțolit așa nici pîn' la closet! Totul s-a petrecut cum era și de așteptat. A început prin a ne amenința cu închisoarea și cu Curtea Marțială. L-am rugat atunci să nu țipe așa tare. Dădea din mîini ca un apucat. A fost însă de-ajuns ca Porta să-i explice că avem dreptul să-l arestăm și a devenit pe dată foarte amabil.

Cum nu era prost, a înțeles lesne că nu i-ar sta deloc bine să ajungă el, ditamai medicul, la *Gestapo*. Ne-a oferit deci o primă lunară, destul de rotunjoară, pe care ne-o aduce chiar el cu regularitate.

— Pe Allah, povestea asta n-o știam! exclamă Legionarul.

— Ești cel mai mare idiot din întreaga armată! urlă furios Porta, aruncîndu-i Micuțului o privire ucigașă.

— S-a dus secretul, ricană Legionarul. Acum, că tot v-a dat combinația în vileag, hai, povestește-ne ce-a făcut doctorul vostru?

— O face și acum și de altfel bine face că o face, bubui Micuțul. Porta i-a dat a înțelege că doar o bună cotă din veniturile lui ne-ar putea ajuta să uităm de îndatoririle noastre civice. Tipul ăsta frînează procesul demografic și așa ceva nu-i apreciat în țara lui Adolf. Porta i-a spus: „Ascultați aici, dom'le doctor. Dacă afacerea asta transpiră, veți fi trimis la Regimentul 27 Tancuri, batalionul 2, compania a 5-a, plutonul 1, grupa întîi, unde eu vă voi numi servantul aruncătorului de flăcări, ceea ce e cam nasol. Nici unul din servanții aruncătorului de flăcări n-a supraviețuit la mai mult de două, hai trei atacuri." Atunci a capitulat, deși tot a mai încercat să se tocmească nițel.

— Măcar o dată taci și tu din gură, zise Bătrînul. Pe doamna Dreyer o dor picioarele, altfel decît crezi tu.

Micuțul nu mai pricepea nimic. În mintea lui, picioarele nu puteau să doară altfel decît paradite după un marș.

— Atunci de ce vrea s-o vadă un doctor? Să te doară picioarele cînd n-ai bășici? Slavă Domnului, așa ceva nu cunosc! Vă amintiți cînd am fost la doctor, la Grasul?

— Gura, fir-ar să fie! Și să n-o deschizi decît atunci cînd te întreb eu! porunci Porta.

Doamna Dreyer începu să istorisească. Avea aerul că se adresează mai curînd portretului lui Himmler de pe perete decît nouă.

— Tocmai ieșeam de acasă cînd au venit. Închise ochii și se lăsă pe spătarul scaunului. Mă duceam la Gänsemarkt să-i achit domnului Berg nota. Pînă la tren mai avem timp berechet. Ca de obicei. Îmi place să stau pe-o bancă în gară și să mă uit la lume. E plăcut la gară, Și-apoi, pe vremea asta, sînt flori. Domnul Gelbenschneid, șeful gării, se pricepe grozav să cultive trandafiri. Pesemne că-s îngrășămintele pe

care i le aduc țăranii. Soțul m-a învățat să vin întotdeauna mai devreme. De fiecare dată era primul. Cînd am ajuns în stradă, am zărit imediat mașina. Era un Mercedes mare, cenușiu, cu niște fanioane pe care erau S-urile acelea în formă de fulgere. Mi-am zis că pesemne se duc s-o vadă pe doamna Becker, vecina mea. Are un fiu în SS. E *Untersturmführer* în divizia Das Reich. Înainte de a fi fost avansat ofițer, fusese în regimentul SS Westland. Ca și fiul cel mic. L-am certat cînd s-a angajat în SS. Îl atrăsese uniforma. Sînt sigură de asta. Era un copil bun. Acum e mort. Mi-au trimis *Crucea lui de Fier*. S-a supărat pe mine cînd i-am spus că tatălui său nu i-ar fi plăcut să-l știe în SS. Ar fi trebuit să aștepte încorporarea, la fel ca și ceilalți trei frați ai lui. Doi dintre ei sînt la infanterie. Cel mare, la pionierii de asalt. E și el mort. Ceilalți doi au fost dați dispăruți. Am aflat-o acum cîteva luni. La plecare, cel mai mic mi-a spus: „Mamă, ar fi de datoria mea să te denunț pentru defetism, dar de data asta o să mă fac că n-am auzit ce-ai spus. Nici măcar n-a vrut să mă sărute înainte de-a se duce. Acum e mort. Nu mi-a rămas decît *Crucea de Fier*. Am pus-o în sertarul în care le păstrez cămășuțele de pe vremea cînd erau mici.

Limuzina cea mare și luxoasă nu se ducea însă la doamna Becker. Mergea încet și cînd ajunse în dreptul meu se opri. Un tînăr foarte prezentabil coborî din ea. Imediat m-am dus cu gîndul la Paul, fiul meu cel mic. Semănau între ei. Înalt, aproape doi metri. Subțirel ca o fată. Dinți albi, frumoși. Ochi căprui, calzi. Foarte, foarte arătos. Părea binecrescut și era extrem de politicos. Păcat că purta mantaua aceea de piele neagră. Nu mi-au plăcut niciodată. Sînt reci și atît de impresionante.

Barcelona îi șopti Bătrînului:

— Are perfectă dreptate. Mantalele astea miros a moarte. Pe vremuri, călăul era un bătrîn alcoolic. Azi i-au luat locul tinerii binecrescuți, în mantăi din piele neagră.

Doamna Dreyer nu-i auzi. Continua să-i vorbească portretului lui Himmler.

Ne imaginam cu ușurință întreaga scenă. Știam exact ce-i spusese tîlharul cu iriși căprui. Văzut de ochii naivi ai doamnei Dreyer, totul părea atît de drăguț. Noi însă știam că altfel stau lucrurile.

„Doamna Dreyer?” întrebă el, coborînd din mașină.

L-a privit mirată, apoi s-a prezentat zîmbindu-i.

„Emilie Dreyer."

El și-a mîngîiat bărbia cu degetele-i înmănușate, apoi a clipit din ochii săi calzi și căprui.

„Emilie Dreyer, Hindenburgstrasse nr. 9? Exact?"

Bătrînica a dat din cap. Nu ghicise ce primejdie se ascunde în dosul politeții. El a pipăit buzunarul în care-și avea Waltherul său calibru 7,65 mm. Mai avea și un pistol de serviciu într-un toc, la subțioara stîngă.

„Avem ceva de discutat cu dumneavoastră. Poftiți cu noi."

Ea îi explică însă că așa ceva era cu neputință. Trebuia să meargă în oraș să-și achite facturile și apoi avea oră la doctorul Jöhr.

SS-istul rîse cu poftă. În toată cariera nu auzise motivare mai stupidă pentru a nu merge la *Gestapo*.

„La pedichiurist! hohoti el. Vă duceți la pedichiurist, doamnă Dreyer?" Și-l apucă din nou un rîs nebun.

Doamna Dreyer însă nu pricepea defel ce-i aici de rîs. Îi explică așadar că era absolut necesar să-și facă pedichiura, că doctorul avea o clientelă numeroasă și că, dacă nu erai la ora fixată, te ștergea de pe listă, însă de plătit tot plăteai.

SS-istul se înclină politicos. Băiatul avea simțul umorului și nu izbutea să-și stăpînească rîsul. Hotărît lucru, bătrînica asta era de departe cea mai țicnită persoană din cîte îi fusese dat să vadă. Totuși lămuri că va lua legătura cu pedichiuristul și că nu va avea nimic de plătit.

Ea continuă să protesteze. Atunci el o apucă de umăr și doamna Dreyer observă că n-are decît un singur braț. Mîneca stîngă spînzura goală.

„Vai, Dumnezeule, atît de tînăr și frumos, dar ciung de-o mînă!"

El mîrîi că cealaltă rămăsese la Stalingrad.

Ea îi arătă inelul său de SS[11].

„Și fiul meu a fost în divizia Das Reich."

Pe ciung treaba asta nu-l interesa. Ar fi zis că nici măcar nu auzise.

[11] Membrii SS purtau un inel cu insigna organizației și cu deviza *Onoarea mea este credința*. În caz de deces, inelul era trimis familiei. *(n. trad.)*

Fu așezată pe bancheta din spate a limuzinei gri.

Mergeau repede. Oamenii în mantale negre sînt întotdeauna grăbiți.

Șoferul reprezenta un alt fel de tip decît ciungul. Era chior. Ochiul său de sticlă fusese prost făcut și-ți venea greu să-ți desprinzi privirea de la el.

„Să nu faci pe nebuna, babaco, auzi?” amenință el în clipa cînd doamna Dreyer luă loc.

O clipă fu cuprinsă de spaimă întrezărind adevăratul chip al Gestapoului, dar ciungul se stropși imediat la șofer.

„Taci din gură, *Scharführer*. Treaba dumitale e să conduci și atîta tot.”

Ajunseră în tăcere în piața Karl Muck.

Există funcționari incoruptibili și lipsiți de cel mai mic sentiment omenesc. Ciungul era dintre aceștia. Un lup sîngeros într-o blăniță de oaie. Unul dintre acei oameni ai Gestapoului care verifică mai întîi dacă documentul e autentic și abia apoi citesc conținutul. O dată această verificare făcută, e în stare să-și execute propria mamă. Politicos chiar și față de un cadavru. Doar cei care cunoșteau bine Gestapoul își puteau da seama cît de primejdios era un astfel de om.

Doamna Dreyer respiră adînc și deschise ochii.

— N-a fost frumos din partea șoferului să-mi zică „babacă”. Nimeni nu-mi vorbește așa. Cunosc cuvîntul și nu-l găsesc drăguț.

— Ba eu apuc să zic unele și mai și, mărturisi Micuțul.

— Iar te bagi! i-o tăie Porta. Răspunde prin „da” sau „nu”. În felul ăsta nu riști nimic.

— Vorbești tu să n-adormi! răcni, gesticulînd, Micuțul. Prima oară cînd am zis „da” în fața unui tribunal m-a costat două luni de pîrnaie. De-atunci am hotărît să spun întotdeauna nu. Da' și cu „nu”-ul ăsta a fost cît p-aci să-mi las pielea la Minsk.

— Atunci ține-ți gura, propuse Heide.

— Nici așa nu merge, Cînd am fost la 11 Tancuri și a fost furtul ăla baban de la Bielefeld, am încercat s-o fac pe mutul. Vă amintiți de chestia cu Skoda blindată și cu locomotiva lui Göering? Eu am plătit întreaga notă fiindcă am stat mut ca peștele. Doamne, ce primire mi-au făcut atunci la Fagen!

Legionarul îi atinse mîna cu un gest care atesta o admirație fără margini.

— *Bon camarade*, dar nu le-a mers.

— Strict imposibil, hohoti Micuțul. M-au dat afară din lagăr. Cică eram „dăunător pentru disciplină”. Așa ziceau. Nu îndrăzneau să mă lichideze direct fiindcă prea veneam din cadrele Armatei. Dimpotrivă, trebuiau să vegheze ca să nu mi se întîmple nimic. Se credeau deștepți propunîndu-mi s-o șterg. Unul din cei vechi mă pusese însă în gardă. Era pentru a șasea oară la Fagen. Bineînțeles devenisem prieteni, cu toate că garidul fusese genist, or pe ăștia nu i-am putut înghiți niciodată. Da' el era băiat de comitet. SS-iștii mi-au promis o groază de lucruri numai să evadez. Era singurul lor mijloc de-al pune cu botul pe labe pe unul care aparține Armatei. Aveau grijă să aibă la-ndemînă și cîțiva civili, membri de partid, ca martori ai evadării. Prima oară m-au lăsat pe-o piatră și mi-au spus s-o roiesc. Da' eu-s mai șmecher ca ei și m-am prins că postaseră în dosul tufișurilor niște gagii cu puștile-ncărcate.

Data următoare, supraoamenii ăștia au ales propriul lor poligon. Era într-o după-amiază de toată frumusețea. Eu și alți cîțiva colegi ne distram privind buruienile. Sturmführer-ul SS care trebuia să ne păzească se instalase pe o piatră. Îl chema Greis. Ăl mai mare ticălos din cîți au purtat vreodată chipiul cu cap de mort. Fuma liniștit o țigară cu marijuana, dar fuma ca o tîrfă: o bobiță atîtica vîrîtă la mijlocul țigării.

Alți doi SS-ști veniră în vizită la Greis. Parlagii sadea. Au șopocăit ei ceva împreună, după care s-au pus pe rîs. Un rîs d-ăla care nu înșală pe nimeni.

„Ăștia întîi trag și pe urmă te-ntrebă, șopti unul dintre noi. Atenție să nu dăm de bucluc!”

Și ține-te! Un adevărat balet în vîrful picioarelor. Grija cea mai mare era să nu depășim nici măcar cu un milimetru zona permisă. După un timp, mă cheamă la el Obserscharführer-ul Breit. Era atît de amabil că-ți venea să borăști. Mă plesnește ușurel cu mănușile, după care-mi zice cu un zîmbet de unchi cumsecade:

„Pariez că ți-ar place să pleci de-aici.”

„Da, *Herr Oberscharführer*.”

I-a umflat pe toți trei rîsul și s-au grăbit să mă încredințeze că voi pleca în curînd.

Ne-am înapoiat în lagăr. În coloană de trei, pas de defilare, glezna bine întinsă. Dar odată sosiți, am plecat din nou cu cei trei SS-iști. Pe drum au discutat prietenește ba de una, ba de alta. Le-am povestit de copilăria mea petrecută în casa de corecție „Sonenheim". Directorul era un fățarnic scîrbos.

„Ți-ar place să caftești un popă?" mă întrebă Greis.

„N-aș zice ba."

Dar *Obserscharf*-ul ne-o tăie scurt la amîndoi.

„N-o să caftească nici un popă. O să plece."

Și iarăși s-au pornit pe un rîs nebun. Pe Greis, barem l-a apucat sughițul și-i curgeau lacrimile pe obraz. Eu unul nu găseam nimic caraghios în toată treaba asta. Ei mă arătau cu degetul spunînd nu știu ce de mutra mea. Și țin-te, din nou rîs.

Cînd am ajuns pe poligon, *Oberscharführerul* îmi arătă trei mesteceni.

„Creutzfeld, vezi mestecenii ăia de-acolo?"

„Firește că-i văd, îți sar de-a dreptul în ochi."

„Tot așa ziceam și eu, rînji el. Creutzefeld, ești de ani de zile soldat și știi ce-i acela un ordin. Ei bine, eu, *Oberscharführerul* tău, îți dau ordin: vei fugi cît poți tu de iute pînă la copacii aceia. Dacă ajungi în mai puțin de două minute, vei fi un om liber și te vei putea întoarce la regimentul tău de blindate."

„Și dacă nu ajung în două minute?" Întrebarea o pusesem firește, așa, de sanchi.

Mai-mai să plesnească praporele-n ei de atîta rîs. Se pocneau cu mîinile peste coapse, nechezau.

„Oho-ho, Micuțule, dacă n-ajungi se cheamă că n-ai ajuns, sughiță unul din ei. Da' fă totuși ce ți s-a spus. Încearcă să vezi dacă ajungi."

„Aș vrea să știu ce-o să-mi faceți dacă n-ajung."

„O să-ți cumpărăm o floare, hohoti Greis. O floare roșie, pe care ți-o vom sădi pe burtă. Hai, mișcă! Galop!"

Eu însă mă prinseseră. N-aveam nici un chef s-o iau din loc. Greis avea o carabină cu lunetă. Știam de-a ce vor să se joace. De-a iepurele și vînătorii. Că doar nu-s născut de azi, de ieri! Mă informasem. La Fagen, ăsta era unul din jocurile lor preferate: de-a iepurele și vînătorii. Doamne, ce-am putut să încasez de la ei! A început cu un pat de

pușcă peste ceafă și s-a terminat cu un pas de defilare, cu o pietricică rotundă în fiecare cizmă.

În sine mea îmi spuneam întruna: „Nu te împotrivi, Micuțule, nu te împotrivi.” Băgasem de seamă că unul din ei avea degetul pe trăgaci.

M-au pocnit în cap cu un pietroi. Am avut însă baftă. Pietroiul era rotund. Am dat ochii peste cap, dar m-au trezit cu un șut în boașe. Am țîșnit în sus ca un obuz care explodează într-un cîmp de mine.

— Bun, bun, i-o tăie Bătrînul. Restul ni-l povestești altădată.

Și adresîndu-se doamnei Dreyer, zise:

— Ce s-a-ntîmplat după aceea?

— Mergeam cu mașina. De mai multe ori am fost cît pe-aci să dăm peste oameni. De fiecare dată, șoferul cel chior rîdea. La Harvesterhude s-au oprit ca să îmbarce o tînără fată care plîngea foarte tare. Au lovit-o peste tîmplă și i-au zis că o s-o radă cu briciul ăla mare. Ce voiau să spună cu asta, *Herr Feldwebel*?

— Oh, era un fel de a vorbi, răspunse Bătrînul ridicînd din umeri.

Micuțul se repezi să explice, dar Legionarul îl opri la iuțeală.

Barcelona și Heide jucau, în tăcere, zaruri. Porta se lăbărțase pe un scaun, ocupat să pună-n ordine una din perechile sale de cărți măsluite. O învelea atent în celofan avînd grijă cum îi pune banderola-sigiliu. Fraierii se prindeau regulat la figura asta cu pachetul de cărți chipurile neatins. Și dacă vreunul insinua cum că ceva nu-i în ordine, Porta nu risca nimic, fiindcă-l lăsa întotdeauna pe partener să rupă banderola.

— Cînd am sosit aici, la Prefectură, continuă doamna Dreyer, am fost dusă într-o cameră de la etajul trei, unde mai era o groază de lume. După un timp, au venit să mă ia și ne-am dus înapoi la Friedrichsberg. Acolo au scotocit peste tot și-au luat o mulțime de scrisori vechi. Apoi am așteptat iarăși sus, la etajul trei. Nu mi-a plăcut. Pînă și pereții păreau răi. Ne păzea un bătrîn SS-ist. Unul ciudat. Nu mai știa să vorbească omenește. De altfel era interzis să vorbim, și dacă unii o făceau totuși, el, SS-istul, îi lovea. Un domn distins a spus că o să-l reclame. SS-istul s-a mulțumit să rîdă și scuipîndu-l pe domnul cel distins i-a spus:

„Cînd o să te duci să mă reclami, nu uita că te-am și scuipat.”

După cîteva ore, Obserscharführer-ul acela amabil și ciung a venit să mă caute și m-a dus într-un mic birou unde se aflau doi bărbați în civil. Unul dintre ei m-a întrebat dacă am zis că *Führerul* nu pricepe nimic.

„N-am spus niciodată așa ceva."

El m-a mîngîiît atunci pe obraz și mi-a zîmbit prietenește.

„Dar ați pretins că *Führerul* e prost."

Am negat din nou.

Cel de-al doilea s-a ridicat de la biroul lui și a venit lîngă noi.

„Ascultați-mă, doamnă. Nu ne îngreunați munca. Vrem doar să rezumăm în cîteva cuvinte această poveste. E deja veche, dar n-o putem clasa pînă nu-i punem concluzia. Mărturisiți ce-ați spus, semnați, iar noi vom trimite dosarul la arhivă și totul va fi uitat. I-ați spus vecinei dumneavostră, doamna Becker, că *Führerul* a fost prost începînd acest război."

„Adevărat. Am spus-o și cred în continuare."

Au izbucnit toți trei în rîs, iar *Oberscharführerul* ciung a dat de cîteva ori din cap, uitîndu-se în tavan.

„Vedeți doamnă? Recunoașteți deci că ați spus că *Führerul* e prost."

Le-am explicat că nu la felul acesta de prostie mă refeream eu. Ș-apoi, o groază de oameni spun ca și mine.

„Cine, de pildă?" m-a întrebat secretarul.

„*Herr* Gelbenschneid, șeful de gară o spune adesea, le-am răspuns eu. Pe urmă doamna Dietrich, asistenta pedichiuristului meu zice și ea. Am mai numit cîțiva care spun asemenea lucruri."

Unul din domni a scris totul pe-o hîrtie pe care a dat-o ciungului. După aia m-au întrebat dacă am stat vreodată într-o casă de odihnă.

— Asta mă întreb și eu, murmură Porta.

— Au umplut cîteva pagini cu vorbele mele. Le-am spus c-aș vrea să-mi cer scuze. Mi-era teamă să nu mă amendeze, fiindcă n-am prea mulți bani. Doar pensioara mea de văduvă. Am început chiar să plîng de frică să nu-mi dea o amendă și să n-o pot plăti. Ei însă m-au liniștit cu amabilitate și mi-au spus că totul se va aranja. După aceea m-au întrebat ei despre *Führer*. Le-am vorbit de Bent, un camarad de-al lui Paul, *Obersturmführer* în divizia Das Reich. Avea pieptul numai decorații,

dar adesea nu era de acord cu ceea ce făcuse *Führerul* și tot adesea era mînios pe Himmler. Într-o zi a spus că ce făceau cei doi nu era bine. Ei m-au întrebat atunci cînd a spus Bent asta. Nu mi-a fost greu să-mi amintesc, fiindcă tocmai era ziua de naștere a lui Paul, exact în ajunul plecării batalionului pe front.

— Doar n-ați spus toate astea? exclamă Bătrînul.

— Ba da, ce era rău aici? Mi-au replicat chiar că acel *Obersturmführer* este prea inteligent ca să mai fie ținut pe front, că va fi mutat la Hamburg. Le-am spus că Bent o să se bucure fiindcă și-a dorit întotdeauna o slujbă în garnizoană. Ei au făcut mare haz și m-au bătut prietenește pe umăr. Apoi mi-au vorbit de nepotul meu Kurt, student la teologie. Gîndeau că el trebuia să fi exprimat multe păreri proaste despre *Führer*. Le-am spus că, dimpotrivă, n-a vorbit niciodată despre așa ceva. Atunci s-au supărat și m-au amenințat. Trebuia să le destăinui ce-a spus Kurt, că n-o să i se întîmple nimic. Domnul cu un singur braț, care ședea în spatele lor, mi-a făcut niște semne, îl vedeam că dă din cap de cîte ori îl priveam, dar n-am priceput Tocmai mă pregăteam să-l întreb ce vrea să zică semnele acelea cînd a sunat telefonul. Și-au băgat revolverele îndărăt în tocuri și au zbughit-o afară. Un alt SS-ist a venit și m-a condus în odăița cea mică. Treaba asta s-a repetat de două sau trei ori. La urmă de tot aveau aerul că-s foarte osteniți.

La ultima întîlnire, secretarului îi curgea sînge din nas și nu mai erau deloc drăguți. Au țipat la mine și au notat tot ce-am spus. Scriseseră aproape o carte. Am semnat. Secretarul mi-a împrumutat stiloul lui. Am semnat „Emilie Dreyer, casnică”. După asta au redevenit drăguți. M-au tratat cu o cafea și prăjituri.

Tocmai atunci a intrat un domn micuț de statură. Purta ochelari negri și era tot îmbrăcat în negru. Nu mi-a plăcut. Cînd a intrat, ceilalți au făcut fețe-fețe. Cred că le era teamă de el. Mi-a arătat tot ce scriseseră ei despre mine.

„Ne-ați povestit multe lucruri, mi-a spus el. Sînteți sigură că totul e adevărat?”

I-am răspuns că nu mint niciodată.

Auzindu-mă, a părut înveselit, după care a spus ceva ce n-am înțeles prea bine.

— Ce anume? întrebă, curios, Barcelona, aprinzîndu-și o țigară.

— A spus că adesea adevărul e stupid. Atît a spus și a plecat la fel de neauzit cum venise. Parcă ar fi plutit. Ceilalți mi-au spus că poartă tălpi de cauciuc. Ciungul a zis: „Ticălosul!" Nu-i voie să vorbești astfel cu șeful tău, nu-i așa? Spuneți-mi, domnule *Feldwebel*, credeți că mașina o să vină curînd?

Bătrînul făcu da și-i aruncă o privire Legionarului, care clătină din cap oftînd.

— Păcat.

— Într-o zi, cînd veți avea timp, treceți să mă vedeți, soldăței. Am să vă fac o tartă cu struguri. Băieților mei le plăcea tare mult.

— Ar trebui să încercați și una cu ienupăr. E foarte bună, propuse Legionarul.

Bîtrînica notă sfatul, după care adormi sforăind subțirel.

Porta terminase cu aranjatul pachetului său de cărți.

Ne propuse o partidă. Am fost de acord, cu condiția să jucăm cu cărțile lui Barcelona.

Un timp jucarăm în tăcere. Apoi sună telefonul. Nimeni nu-l auzi.

Doamna Dreyer dormea.

Jocul ne prinse într-atît, încît nu mai aveam timp nici să mergem la closet; urinam de-a dreptul în chiuvetă. Deodată auzirăm soneria de la ușă și lovituri de cizmă în canat.

Barcelona se duse să deschidă.

În prag, doi SD-iști cu pistolul-mitralieră pe piept.

— *Heil Hitler*, prieteni. Aveți o oarecare Emilie Dreyer.

— Eu sînt. Bătrînica se trezi și se ridică în picioare clătinîndu-se.

— Bun, spuse unul din SD-iști. Luați-vă boarfele și la drum spre Fuhlsbüttel.

— Nu mă duc la Fuhlsbüttel, protestă ea. Eu merg acasă.

— Cu toții o să mergem acasă, rînji SD-istul. Dar facem întîi un ocol.

Doamna Dreyer începu să se agite. În ea se strecura frica. Se uita pe rînd la noi și pe rînd întoarserăm privirea. Cu mișcări de orb, căuta mîna Bătrînului.

— Dumnezeu să vă aibă în grijă, murmură el și se repezi afară.

Acum începuse să înțeleagă. Vorbindu-și încetișor sieși, se luă după cei doi SD-iști. Unul din șireturile de la pantofi atîrnau dezlegat. Ciorapii de ațică tricotați făceau crețuri-crețuri.

Ușa pocni, masivă.

Jos, în curte, acolo unde așteptau furgoanele penitenciare, răsunau voci.

Nimeni nu rosti un cuvînt. Fiecare își găsise ceva de făcut. Ne era rușine. Rușine de uniforma pe care o purtam.

Puțin mai tîrziu, Micuțul se sculă și ieși pe culoar, urmat de Porta. Auzirăm deschizîndu-se o ușă, apoi strigăte și Micuțul apăru ca suflat de vînt.

— Krug și-a luat biletul pentru iad! Atîrnă acolo spînzurat de bretele!

Agitație mare. Ne repezirăm cu toții să-l vedem.

Pe jos, chipiul său cu cap de mort. Se spînzurase de gratii. Fața era vînătă și umflată. Gîtul, nefiresc de lung. Ochii, ca de pește, cătau, stinși.

— Nu prea arată bine, șopti Barcelona.

— I-a dat plasă lui Dirlewanger, zise Legionarul.

— Face tribunalul economie de timp, comentă Heide.

— Nu le rămîne decît să întocmească procesul verbal de deces, rînji răutăcios Porta.

Micuțul își suflă nasul cu degetele.

— N-o să-l plîngă nimeni. Avea o faimă proastă.

— Ba unii vor răsufla, cu siguranță, ușurați, gîndi Stege.

Bătrînul se instală la masă ca să-și scrie raportul.

— De n-am avea necazuri cu istoria asta.

— Oricum, nu-i frumos din partea lui, comentă Steiner. Putea să aștepte pîn' la Fuhlsbüttel.

Porta și SS-ul

Aveau amîndoi același grad. În ciuda diferenței de uniformă, erau, și unul și altul, doi mari coțcari, doi caizi ai bursei negre care vindeau de toate—de la femei pînă la cartușe trase de revolver. Erau soldați pînă în măduva oaselor, dar în ruptul capului n-ar fi admis așa ceva, nici măcar față de ei înșiși. Șoferul SS cîntări în palmă țigara răsucită de mînă și o mirosi.

— Cred că ești un mincinos fără pereche, murmură el. Nu simt nimic. Ia desfă-ți cuiele tale de sicriu să văd eu bobița de opiu.

— Dacă-ți spun că în fiecare țigară e o bobiță, înseamnă că așa e, protestă Porta și expedie un scuipat pe fanionul SS care împodobea aripa dreaptă a Mercedeslui cenușiu.

SS-istul îi întoarse îndată politețea, scuipînd pe monumentul infanteriștilor din Regimentul 76 căzuți în primul război.

— Am cîteva cauciucuri de mașină, propuse SS-istul, dar să știi că frig la dește.

— Să vezi ce-o să te frigă pe tine la tîrtiță dacă pici vreodată mesa, îi prezise Porta. Ajungi la noi. Și urmă fără tranziție: Am fost și eu șofer ca tine. Da' la un colonel. M-a dat afară.

— De ce? întreabă SS-istul.

— Am spălat cu apă și săpun drapelul regimentului și-n plus îi haleam din mîncare. Cînd i-am arătat drapelul bine spălat și călcat, patru ceasuri a urlat întruna. Pretindea că jegul ce-l spălasem era patina Austerlitzului.

— Îți pot oferi adresa unei case unde damele urcă goale pușcă pe ring și se caftesc între ele.

Porta ciuli urechea, iar pe față îi apărură pete roșii. Își suflă zgomotos nasul.

— Chiar goale, goale?

— Ei, nu chiar; au, acolo, niște pantofi, ciorapi și portjartiere. Negre, cu danteluțe.

— Și damezele astea ale tale, pot fi și închiriate?
— Ba bine că nu. Cu duzina, dacă vrei și ai cu ce.
Se așezară amîndoi pe scara mașinii și tîrgul fu încheiat la iuțeală.

Într-o zi locotenentul Ohlsen fu arestat. Era de doi ani la companie, iar în regiment servea din 1938. La 27 Tancuri avea mulți camarazi. Unii fuseseră simpli soldați, ca și el, în 21 Tancuri.

Era acuzat că ar fi întreținut legături cu un grup de ofițeri complotiști. Mai tîrziu aflarăm că-l denunțase propria lui soție.

Un ofițer și doi polițiști veniră să-l caute. Sosiseră într-o dimineață, pe furiș, exact în momentul plecării la instrucție. Le-ar fi plăcut să poată dispare tot atît de discret cum veniseră. Experiența le-o dovedise că e preferabil așa. Fără tapaj. Asemenea lucruri era bine să se petreacă pe tăcute.

Fuseseră însă văzuți. Îl înștiințarăm imediat pe colonelul Hinka. Ofițerul-aghiotant se repezi să-i intercepteze pe polițiști în timp ce aceștia ieșeau din clădirea companiei. Porțile fură închise. Nimeni nu mai putea părăsi cazarma.

Ofițerul-aghiotant zîmbi amabil șefului polițiștilor.

— Comandantul nostru ar dori să stea de vorbă cu dumneavoastră, locotenente. Urmați-mă, vă rog, pînă la biroul dumnealui.

Locotenentul și cei doi polițiști se luară după el, fără a-l slăbi pe locotenentul Ohlsen.

O aprigă discuție izbucni în biroul colonelului Hinka. Firele telefonice zbîrnîiau. Toate serviciile posibile fură alertate. Mai întîi comenduirea din Hamburg. Fără rezultat. Apoi divizia sa staționată la Hanovra. Fără rezultat. Abwehrul la Berlin. Fără rezultat.

În ultimă instanță, Hinka luă legătura cu Serviciul personalului Armatei din Berlin unde reuși să dea de generalul de infanterie Rudolf Schmit.

Evident, o asemenea activitate febrilă desfășurată într-o dimineață oarecare nu scăpă neobservată de *Gestapo*.

Un Mercedes cenușiu, lung și jos, avînd înăuntru doi *Unterscharführeri* SS și un civil pirpiriu, îmbrăcat tot în negru, se opri în fața PC-ului regimentului. Civilul părea, deopotrivă, și înfricoșător și ridicol. Semăna cu un mic funcționar pornit la o înmormîntare într-un costum luat cu chirie. Melon negru; palton pe talie, tot negru, mănuși albe puțin cam mari și o eșarfă de asemenea albă, înfășurată de cîteva ori în jurul gîtului. În plus, o umbrelă neagră cu mîner galben. Fața era palidă, cu trăsături ascuțite. Văzîndu-l, te gîndeai îndată la un șoarece rebegit de frig.

Căpitanul de cavalerie Brockmann, comandantul companiei de SPW, nu-i veni să-și creadă ochilor cînd întîlni pe scara mare acest uluitor personaj.

— Cine dracu' e ăsta? îl întrebă el pe subofițerul de serviciu.

— Nu știu, domnule căpitan, eu i-am cerut actele, dar el a continuat să urce scara de parcă aș fi vorbit cu un mort.

— Un mort? zise căpitanul. Aș zice mai curînd un nebun. Un om normal nu s-ar înțoli așa.

Apucă telefonul:

— Paul, un nașparliu de maimuțoi pică la tine într-o clipă. Trimite-mi-l sub escortă. Se plimbă prin cazarmă ca printr-o crîșmă.

Rîse înveselit, frecîndu-și de plăcere mîinile. Căpitanul Brockmann era socotit unul din marii șugubeți ai regimentului. Glumele lui aveau însă un caracter mai aparte. Cu o lună în urmă, îl împinsese la sinucidere pe locotenentul Köhler.

Chemă deci la el vreo doi-trei din camarazii săi ofițeri. Ciudatului civil i se pregătea o primire călduroasă. Un soi de competiție: cine născocește figura cea mai tare.

Brockmann socotea că lucrul cel mai nimerit ar fi să-l bage la secret și să-l acuze de spionaj. Apoi ar putea fi vărsat pe șest într-o companie de recruți. În caz de ceva, se putea spune oricînd că a fost o greșeală.

Civilul cel pirpiriu fu arestat pe culoar de către un *Feldwebel* și doi ostași și invitat să-i urmeze Ia ofițerul de serviciu.

Omulețul surîse în chip sardonic, încuviință din cap și-i urmă fără un cuvînt pînă la corpul de gardă.

Cu pumnii zdravăn înfipți în șolduri după moda prusacă, căpitanul de cavalerie Brockmann întîmpină cortegiul făcîndu-le în același timp cu ochiul camarazilor săi care profitau încîntați de spectacol.

— Cum dracu' îndrăznești să te fîțîi așa prin cazarmă? începu căpitanul. Civilii n-au ce căuta aici, bagă-ți asta bine-n cap!

Se legănă pe vîrfuri, ridicînd progresiv tonul:

— Ai dopuri în urechi sau ți-e falca blocată, urîtule? Nici măcar n-ai vrut să asculți de somația subofițerului de serviciu!

Plesni cu cravașa peste cizme, făcînd pintenii să sune. Purta întotdeauna pinteni cu rozetă care scoteau un zornăit formidabil. De cîte ori clocea în minte un proiect, își sugea o măsea. Gura îi mirosea urît, dar asta el n-o mai știa.

— Te-aș putea închide pînă putrezești. Unui avorton negru ca dumneata i-ar putea da prin cap să arunce cazarma în aer. Pari de-a dreptul periculos.

Ofițerii mai-mai că nechezau de plăcere.

Civilul rămînea impasibil, fără o clipire, de parcă nici n-ar fi fost vorba de el.

— Ai un permis de port-armă? continuă căpitanul Brockmann arătînd spre umbrelă.

— E în mare ținută de sabotor, constată, încîntat, locotenentul Berni.

Hohot general de rîs. Se-nvîrteau în jurul civilului și-l studiau ca și cînd ar fi fost unul din exponatele rarisime ale Muzeului Național.

— I-ar prinde bine să devină soldat, spuse locotenentul Reichelt, considerat printre ofițeri ca cel mai mare erotoman. Întotdeauna avea cel puțin trei amante și nu păstrase niciodată pe vreuna mai mult de o lună. Nu exista petrecere ca el să nu le ofere camarazilor un spectacol de virilitate, folosind în acest scop una din invitate și canapeaua cea mare din salonul clubului ofițeresc, totul terminîndu-se într-o cadă plină cu clăbuci de săpun. În civilie era negustor de vinuri. Nu fusese niciodată pe front; se răscumpăra cu sticle de șampanie și coniac.

Căpitanul de cavalerie proptise capătul cravașei sub bărbia omulețului.

— Cum o fi reușit babacul dumitale să fabrice un asemenea specimen?

— Pesemne avea piedica de siguranță pusă, rîse locotenentul Berni.

— Semeni cu un cîrnat afumat, necheză în culmea încîntării intendentul-șef Schmidt.

Acesta din urmă îi compara pe toți oamenii cu diverse produse alimentare. Nu trăia decît pentru mîncare. Fusese pe punctul de a se sminti cînd 52 de lăzi cu cîrnați de Turingia dispăruseră fără urmă. Amenințase și urlase atît de tare încît îl puteai auzi din stradă și era ca și cum un cutremur de pămînt ar fi zgîlțîit intendența. Brusc însă, nimeni nu-l mai auzi vorbind de cîrnații dispăruți. Mai mult decît atît, Schmidt pretindea acum că nici nu existaseră vreodată, deși opt oameni erau gata să jure că fuseseră furați dintr-o magazie secretă, închisă cu cheia și în care nimeni n-avea voie să pună piciorul decît escortat de intendent. Magazia n-avea ferestre, ci doar ziduri groase. Ușa din metal era prevăzută cu patru broaște și un dispozitiv de alarmă verificat zilnic.

Intendentul izbuti însă să demonstreze cum că la mijloc era o eroare: cîrnații nu figurau în nici un inventar. Cei avizați pricepură. Hoțul își găsise nașul. Dar ceea ce ignorau cu toții era că Porta furase cîrnații și-i vînduse unui măcelar de pe Lübeckerstrasse, măcelar care negustorea cu tot ce se fura de prin cazărmi.

— Brockmann, socot că ar trebui să-i verifici livretul și documentele, sugeră intendentul-șef. Nici vorbă că a făcut o coțcărie ca să scape de serviciul militar. Ar ieși din el un pifan a-ntîia. Cu siguranță că ți-ar place, se adresă el civilului. Adaugă în chip de concluzie: Ce figură!

Brusc, un *Unterscharführer* lung de doi metri apăru în ușă. Pe mîneca sa străluceau, brodate cu argint, literele SD. Cascheta cu capul de mort, și el din argint, stătea dată, impertinent, pe ceafă. Ridică brațul pentru salut.

— *Heil Hitler, Standartenführer*! Mesaj din partea RSHA recepționat prin radioul mașinii. Comandoul de șoc nr. 7 a operat arestări.

Omulețul încuviință din cap. De după lentilele fumurii ale ochelarilor, ochii săi aruncau fulgere.

— Bine, Müller. Anunță-i pe cei în drept că prizonierii trebuie ținuți la secret. *Gekados*.

Îi privi pe ofițerii prezenți.

— Vă mulțumesc pentru mica distracție. Ne vom mai vedea, domnilor! *Heil Hitler*!

În dosul ochelarilor fumurii, ochii i se ghiceau scăpărînd de ură. Dintr-o dată, camarazii căpitanului Brockmann nu mai găsiră nimic caraghios în pirpiriul civil.

— Să mor dacă pricep ceva, murmură Brockmann. Ei, fir-ar să fie, sergent, exclamă el, adresîndu-se subofițerului de serviciu, dacă nu vrei să ajungi într-o companie de marș, află-mi cine a fost domnul acesta.

— Să fi fost Gestapoul? întrebă intendentul-șef Schmidt, frămîntat de amintirea cîrnaților săi și gîndindu-se în același timp la cele cîteva lăzi cu șuncă cu fasole italienească și alte cîteva flecuștețe. Dintr-o dată se arătă zorit să plece. Se năpusti deci spre biroul său cu toată viteza pe care i-o îngăduiau piciorușele sale dolofane. Zbieră la subalterni și o porni în goană prin depozite, reușind într-un timp record să întoarcă totul cu fundul în sus.

Douzeci de minute mai tîrziu, două autocamioane încărcate vîrf cu șuncă și fasole părăseau cazarma. Totul fu depozitat într-o ascunzătoare sigură, la intendentul-șef al regimentului de artilerie. Operațiunea aceasta îl costă pe Schmidt 19 lăzi cu șampanie, adică întregul beneficiu realizat de la șuncă. Dar, Dumnezeule, ce frică-i era.

Nu toată lumea din cazarmă se lăsase impresionată de această vizită neobișnuită și mai cu seamă santinela din fața clădirii Statului Major, un *Obergefreiter*. Discuta, la modul cel mai amical posibil, cu șoferul Mercedes-ului despre o afacere ale cărei amănunte e mai bine să nu fie scoase la lumină.

— Zi-i odată, fir-ar să fie! bombăni SS-istul, care purta pe brațul drept o brasardă albă cu litere negre pe ea: RSHA.

— Cît vrei pe cele douășpe „cuie”?

— Sînt scumpe!, afirmă *Obergefreiterul*. Cît dai?

— Un miar, propuse SS-istul ducînd totodată mîna la buzunar ca să scoată de-acolo teancurile de bancnote prinse cu un elastic.

— Ești diliu la bilă? îi rîse în nas *Obergefreiterul*. Ce, crezi că sînt agenție de binefacere? Își așeză casca drept pe cap, rectifică poziția puștii, după care își înfundă ambele mîini în buzunare la modul cel mai puțin regulamentar cu putință. Știi, urmă el, nimeni nu te obligă

să-mi cumperi „cuiele". Ți le propun fiindcă am impresia că ești capabil să tragi un folos de pe urma lor.

— Le-aș putea avea și gratis, spuse SS-istul și scuipă pe placa comemorativă pusă în amintirea ostașilor din Regimentul 76 infanterie din Hamburg, căzuți în primul război mondial.

— Ei da, c-oi fi vreun tolomac, răspunse *Obergefreiterul* și-și suflă nasul în degete așa încît mucii să-i nimerească pe zvastica de pe fanionul de tablă fixat pe aripa din față a mașinii.

SS-istul se făcu că nu vede nimic. În schimb, mai scuipă o dată pe monumentul eroilor.

Obergefreiterului puțin îi păsa.

Scuipă și el, atingînd capul vulturului imperial exact în același loc ca și SS-istul.

— S-ar zice că nu știi cine-s eu și cine-i șeful meu? se grozăvi SS-istul. El s-a dus să-l umfle pe comandantul tău.

— Mă... pe șeful ăsta al tău!

— Mira-m-aș cînd ți-oi spune cine e. Presimt chiar că o să-mi dăruiești „cuiele" tale, doar-doar să uit ce-mi poruncește datoria.

Și întinse brațul, arătînd brasarda albă.

— Și eu sînt un soi de polițist.

— Ești un căcănar, constată, impertinent, *Obergefreiterul*. Și păstrează-ți sănătos amenințările.

Tacticos, făcu de două ori ocolul Mercedesului, scuipînd de fiecare dată pe fanionul SS.

— Și nu-ți mai da atîtea aere, maimuțoi bătrîn. Te cunosc eu bine, chiar prea bine. Dacă mi-ar da vreodată prin gînd să ciripesc nițel, nu mai rămîne mare brînză din tine, mă, linge-blide.

SS-istul rînji. Se simțea cît se poate de sigur pe sine. Se aplecă peste portieră.

— Ține-ți bine pușcociul, c-o să cazi în fund. Șeful meu e *Standartenführerul* SS Paul Bielert, Frumosul Paul.

Triumfa. Rostea Frumosul Paul cu aceeași devoțiune cu care un predicator ar fi vorbit de Isus unei adunături de bețivani într-o crîșmă.

— Ei, ți-a cam pierit piuitul! exclamă el.

— Vax! Nu mai pot eu de Frumosul Paul.

— Ești nebun! strigă SS-istul și-l privi pe *Obergefreiter* ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor. Frumosul Paul e a mai mare scîrbă din toată țara. Pînă și Heinrich SS-istul face în pantaloni cînd îi aude numele. Nu există decît un singur om căruia nu i-a fost niciodată frică de Frumosul Paul: diavolul din Praga, *Gruppenführerul* SS Heydrich.

— Înseamnă că și ție ți-e frică?

— Tuturora le e frică și o să-ți fie și ție cînd ai să-l cunoști. Și bagă-ți în cap că atunci cînd vorbești de șeful meu trebuie să spui *Standartenführer*.

— Prefer mai curînd să-i zic hienă. Sau pișătoare.

— Dă tu din gură, amice, dar așteaptă pînă te-oi denunța eu că ascunzi droguri și atunci să vezi ce-o să mai crăpi de frică.

Și agitînd un deget profetic sub nasul *Obergefreiterului*, îi șopti confidențial:

— Pînă și locotenentului lui Dumnezeu de la Roma, Papei însuși, i-ar fi frică. Ba cred că și diavolului în iad.

— Ascultă, bă, tac-tu era cumva matol cînd te-a fabricat, de suferi de un asemenea complex de persecuție?

— Ține-ți gura! După ce-o să-l vezi, ai să fii la fel ca mine. Ăsta trece pe lîngă un tip, se uită în fugă la el, se oprește o clipă, aprinde o țigară, apoi zîmbește și zice, așa, simplu, de parcă ar vorbi de starea vremii: „Executați-l pe acest om." După care se întoarce liniștit la el acasă și-și vede de treabă. Nouă SD-iști acuzați de șantaj. Pînă să apuce ei să zică „pîs", au și fost atîrnați la uscat. I-au lăsat doar atît cît să zică „Bună dimineața, soare. La revedere, soare". Șeful meu adoră să execute oameni. Îi place cum ne place nouă să dăm pe gît un păhărel.

— Asta-i fleac pe lîngă un comandant pe care l-am avut mai înainte, se lăudă *Obergefreiterul*. Îl chema Lindenau. Noi îi spuneam Papa Lindenau. A ars la Kiev-Pavlo.

Și-l umflă rîsul de parcă ar fi găsit ceva nespus de comic în faptul că șeful său arsese la Kiev-Pavlo.

— Cînd Papa Lindenau primea de la divizie ordin să atacăm, ne ținea totdeauna cîte un mic discurs, o frumusețe. Ce mare scofală e să zici ca șeful tău: „Executați-l pe ăsta"? Oricare idiot poate s-o facă dacă are un dram de putere. Șeful tău e un tranca-fleanca. Am auzit de el cu

mult înainte de a fi venit tu să-ți speli obielele la *Totenkopf* Division. S-ar putea chiar să ne și cunoaștem, nu?

— Vrei să spui că-l cunoști personal pe Frumosul Paul?

Obergefreiterul rîse misterios, făcu doi-trei pași pe lîngă mașină, își trase nasul și scuipă pe fanion.

— Nu scuipa pe fanionul meu!

— Cine-i ăla de mi-o cere?

— N-auzi?

— Hai, plimbă ursul!

Și pentru a-și sublinia vorbele, *Obergefreiterul* mai scuipă o dată.

SS-istul preferă să se facă că nu vede.

— Ziceai că-l cunoști pe Frumosul Paul.

— Aiurea! N-am spus niciodată așa ceva. Am spus că s-ar putea să-l cunosc. Fă tu însă porcăria cu țigările și ai să vezi dacă-l cunosc sau nu. Pot doar să-ți spun că ai să capeți imediat un bilet numai dus pentru regimentul meu, via Torgau, și atunci o să ai prilejul să mă cunoști. Știu că-ți voi deveni comandant pe terenul de instrucție, căci Dumnezeu e mare, e bun și e întotdeauna drept. Ai să ajungi să blestemi ziua în care l-ai întîlnit pentru prima oară pe Joseph Porta, *Obergefreiter* prin grația lui Dumnezeu.

— Bați cîmpii! Îmi povesteai tocmai de comandantul tău și nimeni n-a zis c-ar vrea să te denunțe.

— Ba tu ai zis-o!

— Fleacuri! Se spun atîtea. Mă gîndeam că poate te prind la înghesuială. De unde era să ghicesc cu cine ești prieten și ce sfinți ai pe sus? Hai, zi-mi prețul „cuielor" tale. Le iau fără tocmeală și-n plus îți dau adresa unei case de întîlnire unde vin numai cucoane din lumea bună ca să se dea în bărci cu niște bărbați adevărați.

Porta se prefăcu că n-a auzit nimic.

— Bun, zise el, vorbeam de comandantul meu. Drăgălașul de el își începea discursul așa: „Ticăloșilor, a venit ceasul. E ordin să executăm un atac psihologic. Regimentul nostru e singurul căruia Ivan îi face cinstea de a-l cita la radio. Nu uitați asta și fiți la înălțime. Porcilor și derbedeilor, baioneta la armă! Pas alergător! După mine, candidați la moarte!" Alerga, se uita îndărăt și urla: „Să păzească sfîntul pe lepădătura

care rămîne-n urmă cu o juma' de metru! Îl spintec cu mîna mea." Și pornea, uite-așa, la goană în fruntea regimentului, cu pistolul-mitralieră la șold și cu sabia fulgerînd la soare. Îi auzeai înjurăturile de la cîțiva kilometri.

— Doar nu vrei să mă faci să cred că atacați cu arme albe?

— La noi se ataca numai la pumnal sau la baionetă, explică Porta cu un gest larg. Sîntem specialiști ai șișului. Du-te și te uită la terenul nostru de antrenament, uite colo, în dosul garajelor. Ai să vezi niște saci cu nisip. Pe ei ne antrenăm zilnic cîte două ceasuri la lupta cu baioneta. Își mîngîie baioneta care strălucea amenințător la țeava puștii. Pînă să apuci tu să-i zici „uf", ultimul dintre noi ți-a și azvîrlit pușca din mîini.

— Fir-ar să fie, făcu SS-istul.

— La atac, Papa Lindenau urla mai tare ca noi toți.

— Ce strigați? Ura?

— „Ura"? Idiotule! îl maimuțări Porta. Doar pifanii de duzină și, firește, lepădăturile din companiile voastre strigă așa ceva.

— Pentru tine companiile SS sînt lepădături?

— Ai dopuri în urechi? Da' ce altceva sînt? Nu strigați voi „ura" cînd atacați?

— Ba da, firește, făcu șovăind SS-istul.

— Noi înjuram cît ne ținea gura. Și din cînd în cînd îl mai auzeam pe Papa Lindenau: „Înainte, candidați la moarte, strîngeți rîndurile, șacali rîioși!" Noi alergam cît puteam și-n timpul ăsta tot căutam momentul potrivit să expediem un glonț în spinarea blestematului de colonel. Cu el însă nu ținea figura. Era întotdeauna în gardă și poseda o mie de ochi. Pînă și-n găoază avea unul care se aprindea exact în momentul în care puneai degetul pe trăgaci. Odată, eram într-o groapă, la cinci metri de el. Aveam un glonț înfășurat frumușel într-o cîrpă, o minune de glonț, crestat în vîrf, pregătit special pentru treaba asta. L-am vîrît în încărcător, dar exact în clipa cînd ridicam arma ca să-l expediez pe scumpul meu Papa Lindenau drept în brațele lui Scaraoțchi, îl aud urlînd: „Cotarlă rîioasă, nu vezi că ținteşti în colonelul tău?" Doamne, Dumnezeule, ce spaimă am tras! Am aruncat pușca din mînă de parcă mi-ar fi fript deștele.

„*Obergefreiterul* Porta raportează că s-a înșelat, dom' colonel. Credea că dom' colonel e un ofițer rus."

Ticălosul a rînjit și s-a apucat să-l implore pe bunul Dumnezeu ca în atotputernicia lui să abată peste mine fulgere, tunete și-un potop de scîrnă. La întoarcerea de pe poziții am făcut opt ceasuri instrucție sub comanda sa personală ca să mă învețe să nu mă mai înșel. De-atunci am devenit gorila lui.

— E adevărat că vă lichidați ofițerii, întrebă înfiorat SS-istul.

— Se-ntîmplă. De pildă, la compania a doua, unde-i o adunătură de ticăloși, toți trăgători de elită. Cînd eram în Finlanda, compania a fost trimisă într-o expediție în Laponia. La întoarcere, unsprezece zile mai tîrziu, nu mai aveau nici ofițeri, nici *Feldwebeli*. Trei locotenenți, un *Stabsfeldwebel*, doi *Oberfeldwebeli* și patru *Feldwebeli* dispăruseră cu toții. Compania o comanda un bătrîn sergent-major, fără nas. Nasul și-l pierduse la Varșovia. I-l retezase o fată cu sabia unui ulan polonez. Dintr-o singură lovitură, ca un mezelar care taie o porție de cîrnat. Un motan roșcat a înhățat bucățica și dus a fost. De-atunci, compania a doua a avut numai ofițeri cumsecade.

— Ăștia dintr-a „doua" trebuie să fie niște tipi dați dracului. Cum e într-o companie disciplinară?

SS-istul se arătă deosebit de interesat. În sinea lui își zicea: „E bine să te informezi din timp. Nu se știe niciodată ce ne rezervă viitorul."

Porta rînji, miji cu viclenie ochișorii săi porcini, își suflă din nou nasul cu degetele și din nou reuși să nimerească fanionul.

— Oh, depinde mai cu seamă de ofițeri. Dacă-s niște ticăloși care vor ca băieții să-și frîngă ciolanele pe pista cu obstacole, atunci e nasol. Cu asemenea ofițeri e normal ca și gradații să devină fiare. Cum e stăpînul, așa-i și sluga. Am avut odată un *Hauptmann* pe nume Meyer, a cărui păsărică era să comande: „Sub tanc! Pe tanc!" Uneori mașinile se-nfundau în pămîntul moale și-l striveau pe cel de dedesubt. Asta îl amuza grozav pe *Hauptmannul* Meyer.

— Ce i-ai făcut tipului?

— I-am vîrît un cartuș de dinamită-n tîrtiță și s-a zis cu el, explică lapidar Porta. Am mai avut un *Hauptfeldwebel* căruia îi ziceam Maț-Gros. Ăstuia i-am prins, cînd dormea, cîteva grenade de gît și i-am vîrît sub

pat un calup de trotil al cărui detonator l-am fixat de cizmele gagiului. Urmarea, ți-o închipui. Cum și-a mișcat copita, cum și-a luat zborul fără probleme de decolare. Și crede-mă, era dat în mă-sa Maț-Gros ăsta. Odată, l-a pus pe Micuțul să traverseze de douăzeci de ori un rîu tîrîndu-se pe burtă. Pînă la urmă, Micuțul ajunsese să latre, se credea o focă. Noi stăteam și ne uitam ca proștii cum cizmele Micuțului dispăreau sub apă la un țărm și cum, după un timp, casca îi apărea la celălalt. Sufla Micuțul apa din el ca o balenă cînd iese la suprafața mării. Maț-Gros abia că nu înjura de ciudă de fiecare dată cînd casca se ivea din nou.

„Stînga-mprejur, tîrîș, înainte!" comanda el și iarăși cizmele lui Micuțul ne făceau „pa și pusi".

Pe urmă l-a pus să mărșăluiască. El îl urma, călare pe-o motocicletă. Douăzeci și cinci de kilometri, cu echipamentul complet, pe o temperatură de plus 22 de grade. Și bagă de seamă: în manta, cu raniță în spinare și cu cartușierele umplute cu nisip ud.

— Și cu masca de gaze? întrebă SS-istul.

— Bineînțeles, rînji Porta. Ce, crezi că ne jucam de-a cercetașii? Pe Micuțul îl durea undeva de toate astea, dar noaptea următoare Maț-Gros și-a luat zborul către stele și a dispărut în văzduh propulsat de un pachet de grenade. Pace lui!

— Și la noi se lasă uneori cu bubuială, pretinse SS-istul și-și lustrui capul de mort de pe caschetă. Pricepi, eu nu-s decît provizoriu la locanta asta. Își umezi buzele cu limba și urmă cu vădită mîndrie: „Adevărata mea unitate e divizia SS de cavalerie Florian Geyer. Am avut însă niște încurcături pe-acolo și m-au expediat pentru un timp la divizia T. Dar și aici am făcut-o de oaie și m-au pus pe făraș. Înțelegi, i-am ras o labă unui *Untersturmführer*, o brută de la Dachau, venită în vizită. Chiseliță a făcut din mine, scîrnăvia. Am stat opt săptămîni la infirmerie, după care m-au expediat în convalescență la SD-ul din Hamburg. Acum sînt șoferul Frumosului Paul. Da' să fiu al dracului dacă-mi place! Vreau înapoi la căluții mei. Eram trompet la escadronul unu. Mă îmbătăm în fiecare seară de dor, însă trebuia să fiu cu băgare de seamă, altminteri, la prima ocazie, luam drumul Torgaului. E ceea ce, de altfel, îmi explica în fiecare dimineață *Hauptscharführerul* nostru, cel mai împuțit din lume. A fost șef de baracă la Buchenwald.

Se spune că-i gîtuia pe deținuți cu propriile mîini și-i cu siguranță adevărat. Întotdeauna îl vezi că se uită cu atenție la gîtul oamenilor.

SS-istul se plecă peste portiera mașinii și, coborînd vocea, șopti confidențial:

— Dar nici eu nu-s fraier, îi duc cît pot de nas, băga-i-aș pe toți în mă-sa. Ceea ce voiam să-ți povestesc era în legătură cu traiul nostru de la Florian Geyer. Dur al dracului. Comandantul nostru, *Standartenführerul* Rochner, a curățat odată trei băieți pentru că au spus ce gîndeau despre Adolf. Era într-o seară, chiar înainte de stingere. Tocmai îmi lustruiam trompeta. Stingerea o sunam mai întotdeauna eu.

— Și eu cînt din trompetă, spuse Porta. Brusc, îl găsea extrem de simpatic pe SS-ist. Ești tare?

— Oho, și încă ce tare! Sînt cel mai bun trompet din toată armata lui Adolf. Am cîntat de două ori și la Nürnberg, exact în momentul în care Adolf urca la tribună, cu picioarele lui strîmbe.

— E adevărat că are picioare strîmbe?

— Doamne, ce, nu știi? De cîte ori n-am rîs pe chestia asta. Dreptul îl ține totdeauna strîmb, adus înăuntru.

— Cum suni tu stingerea?

— Uite cum: mai întîi un semnal lung și imediat unul scurt, așa încît să ți se pară că trompeta plînge după o zi minunată care s-a sfîrșit. Trompeta e ceva viu, trebuie s-o tratezi ca pe o ființă iubită. Altminteri, nu cîntă bine. Am cunoscut un trompet care suna deșteptarea dintr-o trompetă pătată. Nu ieșea nimic. Trompeta refuza să rîdă și să salute ziua cea nouă. A mea însă știe s-o facă. Cînd o îndrepți spre soarele ce răsare, ea se bucură, fiindcă, pricepi tu, trompeta mea n-are o pată, o chem pe nume și-i vorbesc ca unui om. E întotdeauna atîrnată deasupra patului. Într-o zi o să te las să cînți din ea. N-am mai făcut niciodată așa ceva, dar văd că tu ești un adevărat trompet.

— În cazul ăsta și eu te voi lăsa să cînți din fluierul meu. Vorbește-mi însă de comandantul tău.

— Intraseră în dormitor chiar în momentul în care mă pregăteam să sun. I-a chemat la el pe cei trei tipi și l-a întrebat pe primul dacă, într-adevăr, a zis cutare și cutare lucru despre *Führer*. Tipul, evident, a negat. „Ticălosule! a zbierat la el *Standartenführerul*, îl minți pe

comandantul tău?” Și poc-poc, două focuri din Waltherul său de 7,65 mm. Două-trei convulsii și totul era terminat. Dracu' să-l ia! Ne-a zgîriat cu pintenii superbul nostru parchet. Din pricina asta, cîteva zile la rînd a trebuit să ne spetim muncind. E o adevărată dambla în unitățile SS: vor mereu parchetul lună. Comandantul s-a întors către ceilalți doi. Erau simpli soldați. Unul din ei își încinsese sabia, tocmai se pregătea să intre de gardă. Au mărturisit amîndoi deodată. Fiecăruia două gloanțe în scăfîrlie. Unul dintre ei fusese doar rănit din primul foc. Se arunca de colo pînă colo prin cameră, cu fața plină de sînge. Ai văzut vreodată o găină căreia i s-a tăiat capul? Comandantul a tras în el fără să-l atingă. Sărmanul era înnebunit de groază. A sărit pe fereastră și a fugit pînă la padocul central. Trei oameni au sărit după el și l-au găjbit. Tot ei l-au ținut cînd comandantul i-a înfipt în cap un țăruș. Încearcă de găsește printre ai voștri un comandant mai împuțit.

— Aici te înșeli. Ceea ce mă interesează însă e să știu dacă ucigașul ăsta de comandant mai trăiește. Dacă un asemenea tip e încă în viață înseamnă că sînteți o adunătură de haimanale.

— S-a zis cu el. L-au înhățat pe cînd traversam Elbrusul. Noi nu ne ucidem ofițerii.

— Pentru că sînteți niște tîrșeloși. Vă lăsați torturați și îi torturați pe alții. Ștabii voștri atîta știu să zică: „Executați-l pe cutare.” Din '33 v-ați obișnuit așa de mult să ucideți oameni inofensivi, încît acuma o faceți fără să vă mai gîndiți. Ofițerii voștri nu-s la fel de dați dracului ca ai noștri. Au chiar mai puțină imaginație. Să ucizi un om e la îndemîna oricărui idiot. Mergi-ori-Crapă, care a slujit 12 ani în Legiunea străină și Blom din Barcelona, care a fost trei ani la spanioli, susțin amîndoi că la noi e mai dur decît la alții. Nu poți să-ți închipui cîte am văzut și pătimit în 27 Tancuri. Un nasture prost cusut te costă trei ceasuri de alergătură prin nisip cu mantaua în spinare, cu echipamentul de campanie, cu sacii plini de grenade de mînă și toate astea se întîmplă, firește, la orele cele mai călduroase ale zilei. *Oberfeldwebelul* Brandt, căruia noi fi zicem Gangsterul, fiindcă e în stare să curețe cu pistolul un tip de la 50 de metri distanță, poate să te alerge pînă crăpi. E atît de dat în mă-sa încît atunci cînd face instrucție cu compania, în plin marș, e capabil să-i repereze pe cei cărora le-au sărit niște ținte de la cizme. Fiecare țintă lipsă înseamnă la noi trei ceasuri de marș pe nisip.

În urmă cu 15 zile, Micuțul s-a învîrtit de nouă ceasuri. Or, acum noi știm că zilele lui sînt numărate. Satan îi și așterne culcușul.

— Recunosc că sînteți o bandă de duri, dar ia zi-mi, facem sau nu afacerea? Ce-ai spune tu de trei miare, o ladă cu lapte praf danez furată de la OT[1] și în plus adresa casei de *rendez-vous* unde vin cucoane.

Porta se prefăcu că reflectează. Își mai suflă o dată nasul, se scărpină la subțioară și-și împinse casca pe frunte. Își sugea, gînditor, o măsea.

— Uite, îmi aduc acum aminte, urmă celălalt, că am și un teanc de fotografii cu dame goale pe care ți le-aș da în plus. Niște dame grozave, cum n-ai mai văzut. Și nu marfă d-aia veche, ci dintr-acelea care-ți plac ție și mie.

— Ia să-ți văd marfa, ceru Porta întinzînd mîna.

SS-istul fremătă de indignare.

— Doar nu-ți închipui că sînt vreun fazan. Ai văzut vreo tîrfă să ceară banii după? Păi ar muri de foame.

— În cazul ăsta nu facem nici un tîrg.

Și Porta se pregăti să plece.

— O clipă, cocoficule! Voi ține fotografiile în mînă, așa ca să le poți vedea.

— Știi că-ți vînd „cuiele" foarte ieftin? Și asta numai pentru că te găsesc simpatic. Ești un amărît la fel ca și mine. Îmi spune mie ceva că, în curînd, ai să fii de-ai noștri. Simt eu, așa, că la Torgau tocmai se mătură o celulă.

— Aici te-nșeli, puișorule. Dacă mă pun pe făraș cei de la SS și mă trimit la Torgau, n-o să vin în împuțiciunea voastră, ci într-un regiment disciplinar de cavalerie.

— O să-ți schimbi părerea. Vorbești de Regimentul 37 Ulani. Nu mai există. Divizia 49 de Cavalerie Calmîcă făcut din el la cotul Donului tocătură pentru crenvurști. Dacă au scăpat zece. De-atunci s-a renunțat să se mai refacă regimentul.

— Crezi, într-adevăr, că dacă mă dau afară de aici aterizez la voi? Aveți trompeți?

Porta triumfa.

— Te cam trec nădușelile, ai? S-a dus cu aerele tale!

[1] Organizația Todt. *(n. trad.)*

— Niciodată nu poți fi sigur de nimic, răspunse cu convingere SS— istul și-și împinse pe ceafă chipiul cu cap de mort. Cînd slujești la Frumosul Paul nu prea izbutești să faci mulți purici. Dacă aș veni la voi crezi că ai avea niscaiva pile care m-ar putea ajuta să devin trompet? Și trăgîndu-se îndărăt în mașină, scoase de acolo o trompetă argintată. O trompetă cu ciucurele auriu al unităților de cavalerie. Îi arătă lui Porta patru insigne fixate pe ea.

— Pe asta am căpătat-o fiindcă eram cel mai bun. Am cîntat odată la un banchet dat de Adolf. În '38 i-am cîntat lui Chamberlain, cînd s-a lăsat dus de nas de Adolf. Eram dat în ziarele englezești cu nume cu tot. Oamenii se uitau mai mult la mine decît la Chamberlain și Adolf. Dacă ajung trompet în compania voastră, o să vi se ducă faima.

— Sîntem și așa cunoscuți mai mult decît ar trebui, replică sec Porta. Dar în ziua în care vei veni—și sînt sigur că o să se întîmple— mă voi ocupa de tine. Am niște relații de mîna întîi. În realitate, eu sînt comandantul companiei. Treci pe la Bernard–Sugativă și arată-i ce știi să faci. Și „cuiele"? Le vrei sau ba?

— Bineînțeles că le vreau, deși prețul îmi cam taie din poftă. N-ai să găsești nicăieri fotografii atît de frumoase ca ale mele. Sînt cele mai mișto de pe piață. Numai ele singure valorează cît „cuiele" tale. Scoase una și o vîrî sub nasul lui Porta: Ia ginește-te încoa.

Porta luă un aer detașat. Dar strălucirea ochișorilor săi porcini îi trăda interesul.

Amănuntul nu scăpă atenției SS-istului, care zîmbi pieziș. Mai scoase o fotografie reprezentînd o scenă pornografică dezgustătoare.

— Grozavă, nu? Pînă și pe un popă jugănit l-ar apuca năbădăile. Și-i încă una dintre cele mai nasoale. Cînd o să înveți să faci chestiile pe care le reprezintă pozele mele, toate gacicile, de la Atlantic pînă-n Caucaz, vor sta la coadă ca să se-nfrupte din talentele tale.

— Mă crezi vreun codoș?

— Ba bine că nu, rînji SS-istul. Ești dintre aceia care ar face orice pentru bani. Pînă și raiul l-ai vinde dracului. Dacă ai putea.

— Ia nu mai trăncăni atît și arată-mi catalogul tău de scîrboșenii. Mi-a mai adus o dată unul o chestie d-asta, un pescar care mi-a vîndut 35 de poze, patru dintre ele erau într-adevăr pornografice, dar celelalte erau după basmele lui Grimm. Opt zile l-am căutat pe ticălosul ăla. Am

ajuns chiar să-i făgăduiesc Micuțului două sticle de votcă dacă mi-l găsește pe garid, dar parcă-l înghițise pămîntul.

— Și ce i-ai fi făcut dacă-l găseai?

Porta rînji parșiv și scoase din carîmbul cizmei un lung pumnal. Își plimbă degetul peste lamă. Vîrful limbii îi ieșea printre buze.

SS-istul dădu din cap. Pricepuse.

— Doar nu mă crezi atît de mîrșav încît să fraieresc un prieten?

Porta îl observă printre gene.

— Oricînd și oriunde. Pentru că îmi semeni, iar eu îi fraieresc pe ceilalți de cîte ori pot. Însuși Dumnezeu a hotărît așa. Altminteri n-ar exista pe lume proști și deștepți.

SS-istul se șterse la gură și își scărpină urechea cu cheia de contact.

— Dacă vrei, pot să te las să vezi marfa, dar vreau ca în timpul ăsta să am unul din „cuie" în mînă.

— De acord.

Porta înhăță fotografiile și le frunzări precipitat, lingîndu-se pe bot.

— Sfinte Hristoase, ce putori! Dacă întîlnești una dintr-astea și te pui pe făcut treabă cu ea pînă-ți dai duhul, încalte mori fericit! S-a făcut, amice. Mă predau. Am găsit chiar și un ciubuc formidabil: cînd o să mă satur de ele, le închiriez. Micuțul o să-și dea solda pe un an întreg pentru dreptul de a le privi un ceas.

Trei teancuri groase de bancnote trecură dintr-o mînă într-alta. Porta le numără.

SS-istul mirosi țigările. Dădu din cap satisfăcut. Erau cele mai grozave „cuie" pe care le văzuse în ultima vreme. Pe loc hotărî ca într-o bună zi să-l îmbete pe Porta, ca să afle cum și le procură.

— Lipsesc o sută de mărci, constată Porta.

— Imposibil, protestă SS-istul. Erau cîte o mie de bancnote în fiecare teanc. Se apucă să le verifice. O făcu de trei ori. Pînă la urmă dădu din cap, arătînd prin asta că nu mai pricepe nimic. Ciudat, fir-ar să fie! Mai scoase o hîrtie de o sută de mărci și i-o dădu lui Porta.

Porta prinse într-un elastic fiecare teanc.

— Cu banii am terminat. Mai era însă și adresa curvelor din lumea bună. N-o uita.

SS-istul scrise o adresă pe un petic de hîrtie.

— E pe lîngă Alster. O casă albă, cu acoperiș negru. Înainte vreme stăteau acolo niște chinezi.

— Sînt cumva și asiatice? Zău că aș avea mare chef de una. Am auzit că pot s-o facă stînd în mîini și cu picioarele în aer.

— Eu unul n-am văzut, dar gagici sînt acolo puzderie. Nu trebuie decît să spui că vii din partea lui Kleber. Rudolf Kleber. Ăsta sînt eu. Iar dacă ai chef într-o zi să stăm de vorbă, mă găsești la cazarma Longhorn. Acolo mi-e domiciliul.

În aceeași clipă scoase un mic fluierat de alarmă și se instală țeapăn la volan. Într-o fracțiune de secundă se transformase într-un automat disciplinat.

Porta își potrivi pușca pe umăr, cu degetul gros pe cureaua armei, strict după regulament. Patruzeci și cinci de grade între picioare. Brațul stîng pe vipușca pantalonului, cotul la nivelul cataramei centironului. Îi urmări cu privirea pe cei trei care ieșeau din biroul comandantului. Paul Bielert în civil, un *Unterscharführer* SD cu mîna pe tocul pistolului, iar între ei locotenentul Ohlsen.

Uriașul Mercedes părăsi cazarma.

Porta își reluă garda. O clipă se întrebă ce se întîmplase cu locotenentul Ohlsen. Se îndreptă către garaj. Ascuns după doi mesteceni de lîngă rampa pentru spălatul tancurilor, se apucă să studieze fotografiile. Își aranjă bancnotele în trei teancuri. Dintr-un mic buzunărel ascuns în căptușeala vestonului extrase o hîrtie de o sută de mărci. Rîse mulțumit. Se pare că Kleber nu cunoștea figura cu escamotarea unei bancnote în timp ce le numeri. Rîzînd pe înfundate, își urmă drumul pînă la stiva de lădițe cu cartușe, unde Julius Heide îl aștepta stînd și el de santinelă.

— Ce dracu-i cu tine? întrebă el. Micuțul a dat pe aici de două ori pînă acum.

— Ia mai slăbește-mă! Am altceva mai bun de făcut decît să stau de santinelă.

— Ai putea să fii puțin mai cuviincios față de mine, bombăni ofensat Heide. La urma-urmei sînt superiorul tău. Te acopăr întruna. Știi că Gestapoul se vîntură prin cazarmă? Îl caută pe unul și cred că e

vorba de tine. Totul îmi spune că o să sfîrșești cu o sforicică de cînepă în jurul gîtului.

— Ești în urmă, Julius. S-au dus și au luat cu ei și vînatul. Dar fiindcă tot mi-ai zis că mă acoperi, te povățuiesc să continui. Ar fi mai mult decît nasol pentru tine dacă m-aș abate de la principiile mele de discreție. Vezi tu, Julius, știu exact care ar fi viața ta. Dacă mai trăiești după ce vom fi pierdut războiul acesta, vei continua să rămîi în armată, afară doar de cazul cînd o să decazi și mai tare și o să te faci polițai. Ești născut pentru treaba asta, Julius.

— Și de ce naiba n-aș continua să rămîn în armată? întrebă naiv Heide. La fiecare zece zile mi-aș căpăta solda, aș avea un pat pe cinste și aș fi liber de vineri seara pînă duminică seara. Le-aș îngădui recruților să-mi arate recunoștință pentru că mă port drăguț cu ei. Cei care n-o să vrea să scuipe loveaua vor fi supuși unui tratament special. Iar îndată ce războiul va fi uitat, ceea ce o să se întîmple după puțin timp, îmi voi lustrui toate medaliile și crucile și o să vezi atunci cum vin fetele să se vîre în patul meu. Voi fi un erou și tuturor o să le placă să umble cu mine.

— Știam eu! triumfă Porta. Aici rămîi! Eu unul prefer comerțul și libera concurență. Cînd o să apari tu în cine știe ce hîrb de mașină a armatei, mă vei întîlni într-un Mercedes decapotabil cu o damă numai în blănuri alături. O damă extra, cu fusta bine strînsă pe șolduri. Și în timp ce tu vei zbiera lunea dimineață, pe ploaie, la niște recruți amărîți, eu mă voi lăfăi în dosul unui birou mare cît un camion de zece tone, numărîndu-mi biștarii.

Și, ca din întîmplare, scoase fotografiile și le trecu la repezeală pe sub nasul lui Heide.

— Sfinte Sisoe! Dă să le văd.

— Cu plăcere! zîmbi Porta. Ți le las chiar o oră întreagă ca să le iei cu tine la closet și să te bucuri cum trebuie.

— Dă-le-ncoa' mai iute!

Heide își linse lacom buzele, în timp ce pe obraji îi apăreau două pete roșii.

Porta rînji. Frunzări pozele destul de încet, astfel încît Heide să poată vedea cît sînt de reușite.

— Cu cît le vinzi?

— Nu le vînd. Le închiriez cu o sută de mărci ora, întreaga serie, sau cinci mărci bucata.

— Ești bolnav la cap! Crezi că o să-ți dau o sută de mărci ca să mă uit la putorile tale de mîna a zecea?

Heide se prefăcu scandalizat. Își umflă pieptul ca un adevărat subofițer ce era, dar Porta nu se lăsă impresionat.

— Nimeni nu vă obligă, domnule subofițer Julius Heide. Dumneavoastră ați fost cel care le-ați cerut.

Făcu să dispară fotografiile în cutia măștii de gaz, dădu o lovitură de picior în broasca unei lăzi cu cartușe și constată cu plăcere că belciugul sărise.

— O să aveți neplăceri, domnule subofițer, dacă Cur-și-Cizme vine și vede belciugul spînzurînd în aer.

— Te-ai țicnit? Auzi, să rupi belciugul! Am să fac un raport.

— Așa să faci! îi rîse în nas Porta și plecă nepăsător către garaje, unde avea ascunsă o sticlă cu bere.

Cîteva clipe Heide privi furios belciugul și după oarecare cazná reuși să-l fixeze îndeajuns pentru ca să nu se observe imediat că este smuls. Esențialul pentru el era ca stricăciunea să treacă neobservată pînă la sfîrșitul schimbului său. Satisfăcut, dădu din cap și o luă la goană după Porta.

— Adă-ncoa' pozele. Ține o sută de mărci. Sper că știi că asta-i cămătărie curată.

— Da' ce, îți închipui că sînt o instituție de binefacere?

Odată terminat schimbul, Heide se prezentă la postul de control, după care dispăru la closet, unde rămase o oră întreagă în tovărășia fotografiilor.

— Au venit să-l caute pe locotenentul Ohlsen, spuse Barcelona cînd Porta apăru în corpul de gardă.

— O să se descurce el, răspunse Porta. De ce anume este acuzat?

— Asta n-o știe nimeni, dar întregul Stat Major e în fierbere. Hinka zbiară atît de tare încît îl poți auzi de la kilometri. Adjutantul a borît de trei ori de frică. Se pare că vom avea un nou comandant de companie. Mi-a spus-o *Feldwebelul* Grun.

— E în budă, oftă Legionarul. Crimă împotriva statului. I-am văzut plecînd. Un Mercedes SS, 333300. Secția IV/2, secția Frumosului Paul. Cei de acolo nu se ocupă decît de cazuri importante.

Porta dădu indiferent din umeri:

— Prea flecăresc mult domnii ofițeri! Cînd o iau razna uită să-și mai supravegheze limba. D-aia sînt atîția care rămîn la adăpost din pricina colecției de tinichele care le zdrăngăne pe piept, ș-apoi mai e și amorul lor propriu!

Scuipă pe jos.

— Rahat! Pariez zece contra unu că n-o să-l mai vedem niciodată pe locotenentul Ohlsen.

Micuțul intră ca o furtună. Își aruncă pușca în rastel, zvîrli casca peste picioarele lui Barcelona și scuipă în ceașca lui Heide. Era clar că umbla să stîrnească un caft.

— E vreunul care are chef de un svast? se informă el furios. Cît am fost de santinelă, m-am distrat cu o gagicuță lîngă gardul de sîrmă electrificată, dar totul s-a dus dracului pentru că mi-a venit să mă piș. Mă dor pînă și flocii.

— Da' ce s-a întîmplat? l-am întrebat eu, nedumerit.

— Greșeala mea. Țîșnitura a atins sîrma și-a fost o descărcare electrică de-am crezut că-mi dau duhul. Iar curveta dracului, după ce s-a prăpădit de rîs, a șters-o peste cîmp, cu chiloții în mînă. După aia, chiar dacă venea o vedetă de la Hollywood să danseze french-cancan sub nasul meu, tot nu mai eram în stare de nimic.

Porta surîse cu viclenie și se scărpină în ureche cu o vergea de curățat arma.

— Am reușit să pun mîna pe cîteva poze ale dracului de mișto, Micuțule! Ți le închiriez o oră. O sută de mărci. Ce părere ai? Exact pe gustul tău. Mai bune decît un film proiectat în cel mai porcos dintre cinematografe.

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Disciplină penitenciară

Aniversarea lui Bernard–Sugativă

Plecarea pe front

— Pe barba tuturor profeților, blestemă Legionarul azvîrlindu-și echipamentul într-un colț, s-o faci pe soldățoiul la vîrsta mea.

El era instructor pentru luptă corp-la-corp afectat completărilor care ne soseau cu regularitate de la închisori, cazărmi și din lagăre. Îi lua în primire de îndată ce căpătau banderola cu literele ZbV.

— De ce te-ai făcut majur dacă nu-ți place, întrebă Micuțul, și mușcă din bucata de slănină pe care-o furase de la furierul companiei a 8-a.

Micul legionar dădu din umeri, aprinse una din veșnicele sale țigări, suflă fumul pe nas și apăsă gînditor capătul aprins pe o albină pe jumătate moartă, care se tîra pe masă

— Da' tu de ce te-ai făcut soldat?

— La asta nu-i greu de răspuns, replică Micuțul cu gura plină de slănină. Aveam de ales între a fi robul unui țăran fățarnic sau a intra în forțele armate. La 16 ani m-am angajat la cavalerie. Nu m-au vrut. Ziceau că-s matahală. M-au expediat la infanterie, cu cîțiva pumni peste bot în chip de supliment. Acolo am dat gata la marș pe toți ofițerii nefăcînd altceva decît să pun tot timpul un picior înaintea celuilalt. După cîteva ceasuri, nu era unul să nu se sature. Auzi, își închipuiau că pot face marț pe unul care crescuse în orfelinatele publice! Mă puneau să halesc pămînt și cînd mă duceam la budă ieșea la țărînă din mine de parcă eram rîmă, nu om. Da' tot era mai bine decît să mă spetesc pentru o jigodie de chiabur.

Legionarul aprobă

— Firește, mon camarade. Nu cunosc nici orfelinatele publice, nici casa de corecție, cunosc doar ce-i aceea foamea și șomajul. Bun, într-o seară ploioasă a lui '32 am scăpat din mocirla nemțească. Am plecat la Paris, mă așteptam să dau acolo de soare. Aiurea, era la fel de trist ca la Berlin. M-am lăsat înfiat de o tîrfă pe care am întîlnit-o pe bulevardul Saint

Michel, în timp ce așteptam autobuzul în stația Luxemburg. Ea m-a învățat limba fraceză, mai ales în pat. Brusc i-am avut pe presari în cîrcă. Și din toate scîrbele alea de uși franțuzești, am ales-o pe cea mai scîrboasă și anume cea care se deschide spre biroul de recrutare al Legiunii Străine. Acolo m-a primit un sergent care, rîzînd cu gura pînă la urechi, mi-a arătat un formular. Afară, în stradă, mă pîndeau sticleții.

„Ce preferi? întrebă sergentul. Să fii liber la noi sau o ședere prelungită la fortul Saint-Martin-de-Re?”

— În aceeași clipă, continuă Legionarul, unul din caralii băgă capul pe ușă, ceea ce hotărî tot cursul vieții mele viitoare. Allah alese. După patru săptămîni haleam nisip lîngă Casablanca. O uitasem pe Jeanette, găsisem una pe care o chema Aischa. Același temperament, numai că locuia în cartierul indigen.

Se trînti pe un pat de lîngă fereastră și răcni la un rezervist:

— Mă jigodie, curăță-mi echipamentul, dar dă-i bătaie, și să te păzească sfîntul dacă n-o să lucească totul ca un sfanț nou atunci cînd isprăvești.

Și aruncă o cizmă recrutului înspăimîntat, un bătrînel de 63 de ani, care avea să moară ca un erou pe țărmul Niprului, la nord de Kiev.

A doua zi, un regretabil eveniment se produse în timpul ședinței de tragere cu muniție de război a companiei. *Feldwebelul* Brandt fu omorît în adăpostul standului de ținte. Patru gloanțe îl loviră exact în mijlocul frunții. Ofițerul de serviciu pe poligon fu arestat timp de cîteva ore, după care fu însă eliberat.

Cînd mortul fu așezat în camion, printre lăzile goale de muniție și materiale de curățat armele, Micuțul îi spuse cu satisfacție lui Porta:

— E de necrezut ce greu poate fi un cadavru. Acum, că și-a dat duhul, ar fi trebuit să devină mai ușor.

Amîndoi urcară în camion. Porta scoase o pereche de cărți. Se instalară de-o parte și de alta a mortului, pe care-l folosiră drept masă. Porta extrase din buzunar o sticlă cu rachiu și i-o oferi Micuțului.

— Julius și cu mine am tras exact în același moment, zise fără

să roșească Micuțul. Am fost la înălțime, ce mai! Bău și se șterse la gură. Slavă Domnului c-am scăpat de dobitocul ăsta.

Porta rîse încetișor.

— I-ai văzut pe ceilalți șobolani de garnizoană cum s-au albit la față? Știu că am făcut-o dinadins, dar nu pot s-o dovedească. Pe ce pariezi că diseară o să putem bea cîtă bere vrem fără să scoatem un ban din buzunar?

Scuipară la unison pe cadavru.

— Crezi că acum e în iad? întrebă Micuțul.

— Fără îndoială, replică Porta. Bunul Dumnezeu nu l-ar primi.

— Da' pe noi crezi că ne-ar primi bunul Dumnezeu, Porta?

— Mai taci din gură și joacă. Nu vorbi de așa ceva.

— Țărușul țintei era plin de creierii lui.

— Prea mulți tot n-a avut, zise Porta.

— Era căsătorit, continuă Micuțul. O să-i fac o vizită nevestei sale și o să mă culc cu ea. În felul ăsta nu va pierde nimic.

— Ai inimă bună, Micuțule, glăsui Porta.

Goliră împreună sticla și o azvîrliră afară din camion. Porta trînti o carte pe burta cadravului și anunță triumfător:

— Atu!

Cînd sosiră la cazarmă, se făcuse tîrziu de tot și de comun acord hotărîră să lase cadavrul peste noapte în camion.

După două zile, tocmai cînd regimentul primise ordinul să se pregătească de plecare, un mic detașment de trupe proaspete defilă prin curtea cazărmii. Noi eram cu toții la ferestrele dormitorului companiei a 5-a.

Brusc, Bătrînul tresări:

— Ia te uită! Alfred, ai văzut cine e al doilea în rîndul trei?

Micul legionar rîse cu glas tare.

— Allah e înțelept, Allah e drept! E *Stabsfeldwebelul* Stahlschmidt. Fie binevenit!

Vierul ridică privirea, îl recunoscu pe Legionar și pe Bătrîn, păli și dădu una cu cotul Hultanului, care era alături de el.

— Zău dacă n-am nimerit chiar la poarta iadului. Să-l ferească sfîntul pe Stever dacă o să-l întîlnesc vreodată după ce vom fi pierdut războiul.

— Stahlschmidt, știu despre ce anume vorbești și știu la ce te gîndești. Dar în același timp bagă-ți bine în cap: eu unul nu te mai cunosc.

Porta scoase deodată un urlet:

— *Heil* SS! Iată-te la noi. Și încă cu cinci minute înainte de plecarea trenului.

În mijlocul coloanei, un ostaș cu fața lividă își ridică ochii. Pe gulerul verde al tunicii sale de bumbac se mai vedeau urmele petlițelor negre ale SS-ului. Vîntul făcea să fluture cele cîteva fire de ață cu care fuseseră cusute. O trompetă de argint cu dragonul galben al cavaleriei îi atîrna pe umăr. Era fostul șofer al *Standartenführerului* SD, Paul Bielert.

Hauptfeldwebelul Edels îl primi pe nou-veniți după tipicul obișnuit.

— Șleahtă de chiulangii decolorați! Fiți bineveniți la noi. O să faceți ceva bale înainte de a ajunge pe frontul de est. Sînt bun și înțelegător cu cei pe care-i iubesc, dar uite că pe voi nu vă iubesc. Mîine și poimîine sînteți cu toții de corvoadă la latrine. Precizez de pe acum că scaunele de la closete la vreau strălucitoare ca soarele!

Colonelul Hinka se apropie agale. Mantaua sa de piele cenușie lucea de umezeală. Sub viziera chipiului un zîmbet de băiat bun îi lumina fața. Dădu din cap.

Edels se răsuci, pocni călcîiele, salută și răcni ca un subofițer cu multă experiență ce era.

— Domnule comandant, *Hauptfeldwebelul* Edels din compania a 5-a, împreună cu 20 de oameni, completare proaspătă, se află la ordinele dumneavoastră.

Hinka rîse încetișor și aruncă o privire piezișă spre ferestrele la care stătea.

— Mulțumesc, *Hauptfeldwebel*. Încălzește-i puțin pe băieți, ca să se simtă ca la ei acasă. Cred că o să-i dăm comanda sergentului-major Alfred Kalb.

— Bine, domnule comandant, strigă Edels, gata întotdeauna să îndeplinească un ordin.

Micul legionar se și afla în ușă, echipat pentru instrucție. Îl salută impecabil pe colonelul Hinka, care răspunse la rîndul său.

— Subofițer, băieții ăștia trebuie încălziți puțintel ca să se simtă bine aici, la noi. Dar mai întîi să le dăm bună ziua.

Cu pași rari trecu trupa în revistă, urmat de Legionar și de *Hauptfeldwebel*. În dreptul Vierului se opri.

— Numele?

— Să trăiți, domnule colonel, *Stabsfeldwebelul*...

Hinka îl întrerupsese după ce aruncase o privire în dosar:

— Vii de la închisoarea militară! Ai mulți ani de serviciu, pe front n-ai fost încă, dar ai să mergi! Sîntem un regiment de linia întîi și sîntem prezenți totdeauna acolo unde-i mai greu. Dădu din cap. Ai fost destituit pentru că îi tratai prost pe deținuți?

— E o greșeală, domnule colonel, protestă Vierul cu voce stinsă.

— Bineînțeles, *Stabsfeldwebel*, rîse Hinka. La noi se vine întotdeauna numai din greșeală.

Legionarul îl fixă pe Vier, închise un nasture de la buzunarul drept al vestonului și zîmbi tăios.

Își urmară drumul. Hinka se opri în fața Hultanului.

— Încă unul de la închisoarea militară. Au făcut curățenie, nu glumă.

Continuară să înainteze agale prin fața șirului de ostași aliniați. Cînd Legionarul trecu prin fața Hultanului, îi șuieră printre dinți:

— Tu. Afară din rînd. Te prezinți la *Obergefreiterul* Porta. Corvoadă la closet.

Hinka se opri în fața fostului SS-ist și arătă spre trompetă.

— Știi să cînți?

— Da, domnule colonel. Sînt *Unterscharführerul* Rudolf Kleber, fost trompet în regimentul de cavalerie SS Florian Geyer.

— Trompet? repetă Hinka. Pentru ce ai nimerit la noi?

— Bursă neagră și furt.

— Ce-ai furat, ostaș?

— Cartofi și zahăr.

— Observ, ostaș, că ai uitat să adaugi „domnule colonel". Așa se obișnuiește în armată. Subofițer Kalb, învață-l pe tipul ăsta să fie politicos.

— Da, domnule colonel. Soldat, 20 de culcări! șuieră el printre

dinți și, fără să mai stea să verifice executarea ordinului, făcu exact 16 pași în urma comandantului regimentului.

Toți oamenii fură interogați unul după altul. Colonelul Hinka se informă pe scurt de motivul venirii lor la Regimentul 27. Peste unii trecu repede, la alții se opri mai îndelung. După aceea le adresă un salut neglijent și dispăru urmat de *Hauptfeldwebelul* Edels.

Micul legionar își înclină cascheta pe sprînceana stîngă visînd că este chipiul alb al Legiunii Străine. Contrar regulamentului, își înfipse o țigară în colțul gurii, după moda franceză.

— Ascultați aici, ăștia nou-veniții! lătră el fără să-și miște țigara din gură (de așa ceva e în stare numai un francez!). Vă sfătuiesc, șleahtă de lepădături, să mă ascultați cu atenție. Am fost ostaș în Legiunea Străină. După aceea trei ani în batalionul special al închisorii militare din Torgau. Ostaș, ascultă comanda la mine!

Pocni din călcîie, își înclină și mai tare chipiul și-și aprinse o nouă țigară.

— Drepți! La dreapta! În coloană de marș, cu ocolire la stînga, marș!

Porniră în pas de defilare către terenul de instrucție din spatele remizelor, acolo unde nu puteau fi văzuți de nimeni.

Văzîndu-i dispărînd, Bătrînul rîse încetișor.

— Mergi-ori-Crapă e în largul său. Are ceva personal de răzbunat.

Micul legionar începu prin a-i alerga de-a lungul și de-a latul pistei presărate cu pietriș. Obosit, colonelul Hinka se rezemase de blindajul acoperit de un strat de ciment al unui tanc Tiger și privea la exercițiul care se desfășura comandat într-un amestec bizar de franceză și germană. Ceea ce se petrecea nu era întru totul conform regulamentului. Acolo, printre bolovanii cazărmii, se materializau ani lungi de educație rigidă—opt la francezi și șase la prusaci.

— Detașament, înainte! Pas alergător, șuieră Legionarul. Îi puse să se tîrască prin noroi, gata-gata să se înece în el. Le ordonă să sară șanțul cu apă. Rînjea numărînd capetele care răsăreau la suprafață. Urlă:

— Pe toți dracii, e o datorie! Nu mi-o luați în nume de rău, camarazi! O să vă fac mai tari ca stînca Gibraltarului! Culcat! Botul în noroi, o să respirați după aia!

Hinka rîse. Edels rîse.

Asta era Legiunea Străină. Asta era rețeta după care se fabricau cei mai buni soldați din lume.

— Hai, camarazi. Mai iute, pas alergător! răcnea Legionarul cățărat pe o ladă goală. Îi goni în toate părțile peste bolovani. Se-nfundau în noroi ca niște obuze.

— *Saperlipopette*![1], mișcați-vă mai repede, bandă de puturoși!

Brusc i se făcu frică că și-ar putea pierde glasul și atunci înhăță fluierul. Mai întîi le explică însă semnificația fiecărui semnal. Primul fluierat: pas alergător; al doilea: culcat; al treilea: săritură pe loc.

Fluieră așa două ceasuri încheiate. Oamenii începură să se clatine. Legionarul înjura pe franțuzește.

Colonelul Hinka rîdea. Edels rîdea și el, zicîndu-și că-i de datoria lui să țină isonul colonelului. Făcu semn Legionarului să se oprească. N-aveau chef de decese la regiment în timpul exercițiilor speciale.

Legionarul încheie cu o oră de marș în pas de defilare prin nisip, în jurul cazărmii.

Cei douăzeci de oameni fură repartizați prin dormitoarele cazărmii. Vierul eșuă la noi. I se dădu un dulap unde să-și așeze lucrurile. Nădușeala îi șiroia pe față. Era tăcut și morocănos.

— Ți-ai pierdut cheile! rîse careva.

Vierul preferă să nu răspundă.

Legionarul intră și se apropie de el.

— Să nu te amăgești în legătură cu cele petrecute azi. Ție îți era rezervat totul și nu ălorlalți. L-ai văzut pe șeful nostru murind, dar înainte de asta l-ai maltratat.

— N-am fost eu, se apără Vierul.

Legionarul avu un zîmbet sinistru.

— Ascultă-mă bine, Stahlschmidt, puțin îmi pasă de ce ai făcut. N-am izbutit să-l înhaț pe ortacul tău, mai exact, n-am izbutit încă. El v-a pus pe făgaș, pe tine și pe Hultan. Era mai șmecher ca voi. O să facem din tine un erou, un erou de mîna întîi. Cînd mi te adresezi, trebuie să-mi spui domnule sergent major, înțeles?

— Bine, domnule sergent-major! abia suflă Vierul, pocnind din călcîie cît se pricepea mai bine.

Legionarul se răsuci și ieși.

[1] *(fr.)* Interjecție franceză echivalînd aproximativ cu „Fir-ar să fie” *(n. trad.)*

Vierul continuă să-și aranjeze efectele. Din nebăgare de seamă, lovi cizmele Micuțului.

— Te-ai atins de cizmele mele, mîrîi acesta așezat pe patul de sus și ocupat să mănînce un cîrnat.

— Fac ceva pe cizma ta, replică provocator Vierul.

Micuțul dădu din umeri și continuă să înfulece din cîrnat. După ce termină, își șterse gura cu dosul palmei, își mută alene picioarele și sări cu îndemînare jos. Cu o grohăitură surdă, se-ndreptă spre Vier, își întoarse capul și pumnul lui despică aerul și ateriză sonor în bărbia acestuia. Urmă apoi o ploaie de lovituri care nu se opri decît atunci cînd Vierul ajunse să se zbată pe jos ca un țipar. Micuțul îl răsturnă pe burtă și sări de cîteva ori cu picioarele pe fundul său. Apoi urcă înapoi pe patul său, scoase două sticle de bere de sub saltea, le decapsulă cu dinții și bău simultan din ambele—tur de forță de care numai el era capabil. Sticlele goale le aruncă în capul Vierului care își revenea cu încetul în simțiri și bombăni:

— Șobolan de închisoare, ai vrut să ai de-a face cu cizmele mele, poftim, ți-am împlinit dorința.

Vierul nu suflă o vorbă și se băgă în pat stîlcit de lovituri, abia suflînd. Pentru el începea o nouă eră: venise rîndul său să încaseze.

Porta și SS-istul părăsiră cazarma împreună. Fură văzuți în nenumărate cîrciumi, unde discutară pe șoptite cu diverse tîrfe și peștii lor. Făcură și curse cu taxiuri. Erau grăbiți.

Noaptea tîrziu urcară agale poteca ce șerpuia pe Landungsbrücke, pînă la școala de marină din spatele spitalului militar. În vîrful colinei era o bancă pe care cei doi se așezară. Gînditori, contemplau portul ascultînd păcăniturile nituitorilor de la arsenal și privind ploaia de scîntei, ca niște focuri de artificii, țîșnită din aparatele de sudură.

— Dacă știi să cînți atît de bine precum te lauzi, zi-mi ceva, ceru Porta. Dacă vrei să te faci iubit de colonelul nostru Hinka, trebuie să cînți așa încît pînă și îngerii să te asculte.

Fostul SS-ist Rudolf Kleber dădu din cap în semn că e de acord și scoase trompeta sa de argint din tocul așezat alături de bancă. Trase apoi din buzunar muștiucul, învelit în cîteva foițe de hîrtie de mătase, suflă în el ca să-l încerce, apoi îl fixă, cu o reculegere aproape religioasă, la trompetă. Era un muștiuc scump de tot. Duse instrumentul

de argint la gură aruncînd totodată o privire piezișă lui Porta, care, cu totală indiferență, urmărea scînteile aparatelor de sudură.

— Am fost trompet la Regimentul F6, explică Kleber. Știi, ăia care au numai cai rotați. Am cîntat și la parada cea mare de la Nürnberg.

— Trăncănește mai puțin și cîntă, răcane! Nu cred să fii atît de bun cum zici.

Kleber trase adînc aer în piept. Primele măsuri răsunară deasupra colinei Landungsbrücke. Era un semnal de cavalerie.

Porta nu se lăsă impresionat.

Urmă unul de infanterie.

Nici acesta nu-l impresionă defel pe Porta.

SS-istul îl privi:

— Ce-ai vrea să asculți, Joseph Porta? Spune, ce vrei?

— Da' tu ce știi? întrebă Porta expediind un șut indiferent unui dop de sticlă aflat la picioarele sale.

SS-istul se uită la fluviul învăluit în întuneric.

— Ce-ai zice de un blues? Un blues interzis, așa cum le place ălora de dincolo de mare.

Porta făcu semn că da.

— În regulă, dar încearcă să nu-l strici. Sînt o groază de indivizi care pretind că știu să cînte bluesul.

Kleber duse trompeta la gură. Își puse tot sufletul. Știa ce riscă. Notele urcară spre bolțile sumbre ale copacilor. Era ca și cum întregul Hamburg se trezea din somn ca să asculte. Trompetul se ridică de pe bancă bătînd măsura cu piciorul drept; schiță un pas de dans înălțînd trompeta către cer. Scăpînd de după norii mișcători, luna apăru, reflectîndu-se în luciul trompetei.

— Așa mai merge, zise Porta. Continuă.

Un polițist apăru din senin. Casca îi lucea. Reprobator, Kleber înaintă cîțiva pași spre el cu mîna întinsă și continuă să cînte fără să se lase deranjat.

— *Memphis Blues*, o arie veche, murmură polițistul bătînd și el măsura. Își scoase casca, își trecu mîna prin păr și se așeză lîngă Porta.

Două „păsări de noapte" își făcură și ele apariția.

Kleber cînta de parcă ar fi fost în joc propria-i viață. Aruncă o privire spre Porta.

— Nu-i rău, zise acesta. Fredonă cîteva note. Pe ăsta îl cunoști?

SS-istul duse trompeta la gură și începu să cînte *Deep River*.

Trompeta suna de parcă toate insectele s-ar fi pornit să cînte într-o noapte de vară. În tufișuri, păsările își mișcau aripile și-și înălțau ciocurile către luna ce strălucea pe catifeaua cerului.

Polițistul și cele două tîrfe dansau înlănțuiți. Simțeai în văzduh ritmul prizonierilor puși în fiare în lagărele de muncă. Pașii infanteriștilor. Tropotul cailor cavaleriei. Scînteierea săbiilor în razele amurgului. Tunetul tancurilor care-și încălzeau motoarele. Uruitul camioanelor. Baletul grațios al zveltelor dansatoare.

În sfîrșit, se opri.

— Ești mulțumit, *Obergefreiter* Porta?

Porta zîmbi.

— Nu-i rău, dar ar putea fi și mai bine.

— Fir-ar să fie! Ce Dumnezeu se-ntîmplă? întrebă polițistul punîndu-și la loc casca pe cap.

— Crezi că e destul de bine ca să devin trompetul companiei voastre? întrebă Kleber, fără să binevoiască să-i arunce măcar o privire polițistului.

Cele două fete și agentul se priviră. Amuțiră. Intuiseră. Aici se petrecea ceva ce nu puteau să priceapă. Era vorba să fie ales cineva care să facă moartea mai lesnicioasă celor umili. Avură dintr-o dată revelația unei lumi care nu era a lor, o lume în care bărbați tari ca stînca deveneau copii exact o secundă înainte de a primi sărutul de gheață al morții.

— Știu să cînt și *Moartea Muzicantului*. *Viva la Muerte*, propuse entuziasmat SS-istul.

Porta fi făcu un semn:

— Dă-i drumul!

Acum trompeta plîngea, gemea, își spunea nesfîrșita sa nefericire, vorbea de moarte, de moartea muzicantului care cîntase pînă cînd plesniseră strunele viorii.

SS-istul se aplecă înainte și suflă spre pămînt, de parcă ar fi vrut să încălzească mormîntul rece al muzicantului mort. Apoi se lăsă ușor pe spate, dîndu-și capul pe ceafă, și-și trimise notele spre norii călători.

— *Viva la Muerte*! *Viva la Muerte*! Muzicantul e mort.

— S-a făcut, hotărî Porta bătîndu-l pe umăr. Vei fi trompetul nostru.

— Mulțumesc, murmură SS-istul. Trompeta e viața mea.

Se sculară și plecară fără să le dea vreo atenție polițistului și celor două fete. Ocoliră institutul Bernhard Nocht. Străbătură fără grabă tot drumul pînă la cazarmă, oprindu-se din cînd în cînd și fredonînd cîte o arie.

— Da' pe asta o cunoști?

Astfel se succedară toate marile titluri ale jazzului.

— Uite, asta îmi place.

Porta se opri sus pe colină, în fața bisericii bombardate pe Koniginsalee, scoase din carîmbul cizmei fluierul său și începu să cînte *Rapsody in Blue*.

Kleber îl secondă cu trompeta. Un polițist care-i deranjă printr-un urlet în maniera prusacă fu expediat la pămînt de Porta, fără ca cei doi să se oprească o clipă din cîntat.

Opt zile mai tîrziu, Regimentul 27 Tancuri primi ordinul de plecare.

În întreaga cazarmă domnea o activitate febrilă. Nu ne fusese încă desemnat noul șef. Se spunea că va fi unul care ne va sosi mai tîrziu, pe parcurs.

Colonelul Hinka veni personal să-și ia rămas bun de la noi. Cîndva, fusese și el comandantul companiei a 5-a. Îi știa bine pe cei vechi. Frecîndu-și gînditor bărbia, primi raportul *Hauptfeldwebelului* Edels, în timp ce dintr-o aruncătură de ochi îi examină pe cei 175 de oameni. Apoi, lipindu-și călcîiele, făcu să răsune glasul său de comandant:

— Compania a 5-a, la dreaptaaaa, v-aliniați!

Bătrînul și Barcelona verificară alinierea.

Hinka se legănă ușor din genunchi.

— Drepți! În coloană de marș, cu ocolire la dreapta, marș! Companie stai! Trompetul companiei, la flancul drept!

Din ultimul rînd, unde se afla, Kleber se repezi în capul coloanei. Se opri la trei pași înainte de primul șir. De trei ori la rînd ridică și iar lăsă trompeta, apoi sună semnalul de rămas bun în timp ce întreaga companie încremenise mută.

Adio, bătrînă cazarmă,
Adio, dormitoare împuțite.

Trompeta, reveni lîngă șoldul stîng.

Zîmbind, colonelul Hinka comandă:

— Pe umăr, arm'! Înainte marș!

Kleber sună din nou. Notele se repercutară de zidurile cenușii.

Porta aprobă din cap și-i dădu un cot Legionarului.

— Avem din nou un adevărat muzicant, ce zici?

Lunga garnitură de vagoane de marfă părăsi încet gara Hamburg. Furăm cît pe-aci să plecăm fără Porta. Se dusese să-și ia rămas bun de la trei fete după un balot de paie. Cînd reveni, avea, în chip de fular, chiloții albaștri ai uneia din ele.

În aceeași clipă, în vagonul de Stat Major, colonelul Hinka rupse sigiliile plicului în care se afla ordinul de misiune. Fără o vorbă, întinse foaia aghiotantului său, locotenentul Wegener.

Wegener citi în tăcere:

Gekados

Misiune specială pentru Regimentul 27 Tancuri. Regimentul intră în subordinea directă a OKW, ca rezervă a grupului blindat de asalt în sectorul MONTE CASSINO.

Sfîrșitul Volumului V

